

NHÂN

HẢI

TRUNG

L
UU BẠCH

Đinh
Diệu
Em

Tiểu thuyết

Mục lục

<u>Chương 1</u>	
<u>Chương 2</u>	
<u>Chương 3</u>	
<u>Chương 4</u>	
<u>Chương 5</u>	
<u>Chương 6</u>	
<u>Chương 7</u>	
<u>Chương 8</u>	
<u>Chương 9</u>	
<u>Chương 10</u>	
<u>Chương 11</u>	
<u>Chương 12</u>	
<u>Chương 13</u>	
<u>Chương 14</u>	
<u>Chương 15</u>	
<u>Chương 16</u>	
<u>Chương 17</u>	
<u>Chương 18</u>	
<u>Chương 19</u>	
<u>Chương 20</u>	
<u>Chương 21</u>	
<u>Chương 22</u>	
<u>Chương 23</u>	
<u>Chương 24</u>	
<u>Chương 25</u>	
<u>Chương 26</u>	
<u>Chương 27</u>	
<u>Chương 28</u>	
<u>Chương 29</u>	
<u>Chương 30</u>	
<u>Chương 31</u>	
<u>Chương 32</u>	
<u>Chương 33</u>	
<u>Chương 34</u>	
<u>Chương 35: End</u>	

Chương 1

“Hôn nhân giống như đứa con của mình, ốm thập tử nhất sinh nhưng vẫn phải chữa chạy. Quan hệ của bọn họ là gì? Chỉ là con chó hoang nhặt được ngoài đường, có vấn đề gì là vứt bỏ ngay. Cậu sợ cái gì, vui lên đi, chịu đựng qua một thời gian, bọn cậu sẽ lại gần gũi bên nhau thôi”, tôi gắng hạ thấp giọng, cố nắm chặt ống nghe, tiếp tục bài ca an ủi kéo dài hơn một giờ đồng hồ. Giọng phía đầu dây bên kia vẫn đang nức nở nhưng so với vẻ đau đớn tột độ lúc đầu, rõ ràng đã dịu hơn rất nhiều. Minh Tuệ là bạn thân đã gắn bó với tôi hơn mười năm. Người đàn ông cô ấy lấy làm chồng và chung sống suốt năm năm qua là kết quả của sự chọn lựa kĩ càng của cha mẹ cô. Nhưng giờ đây, vì niềm vui mới, anh ta đòi ly hôn, nửa đêm cô khóc tâm sự, dĩ nhiên tôi không thể bỏ mặc làm ngơ. Ly hôn, tôi cười khẩy một tiếng. Ly hôn dễ dàng như vậy ư? Tìm kiếm niềm vui là lẽ thường tình của con người, ai cũng có thể hiểu được nhưng trong lúc hạnh phúc, rất ít người thông minh dự đoán được niềm đau nổi buồn trong tương lai. Gã đàn ông ngu ngốc đó sẽ hối hận mà thôi.

“Luu Bạch, chỉ có cậu khuyên tớ như vậy, người khác đều bảo tớ ly hôn ngay, để hấn cút đi với hai bàn tay trắng. Chỉ có cậu mới khuyên tớ như vậy.”

“Bọn họ đâu có hiểu ly hôn là như thế nào? Bạn tâm làm gì?”

Đầu giây bên kia ngần ngừ một lát, rồi khẽ nói: “Luu Bạch, cậu có hận bọn tớ năm xưa khuyên cậu ly hôn không? Có phải thời gian đó cậu đã sống rất khổ sở?”

Tôi trầm ngâm một lát, không biết trả lời thế nào rồi chợt nhớ Minh Tuệ vẫn còn đợi ở đầu dây bên kia: “Không, hoàn cảnh của bọn mình không giống nhau. Hiện tại, tớ đang sống khá ổn, cậu không phải lo lắng. Muộn quá rồi, tớ sang ngõ Mạt Lợi đã, cậu cũng ngủ sớm đi”.

Cúp máy xong, cũng không thể ngủ tiếp được nữa, tôi trở dậy bước sang phòng con gái, ngồi xuống mép giường của nó. Trong bóng đêm chỉ nghe thấy tiếng thở đều đặn, nhẹ nhàng của con, bàn tay nhỏ nhắn trắng như tuyết thò ra ngoài chăn, đây là Mạt Lợi của tôi. Hồi đó, bất chấp sự khuyên can của mọi người, tôi đã giữ Mạt Lợi lại bằng mọi cách. Tôi và Mặc Nhiên quen nhau từ thưở mười 13, lên đại học chấp nhận sự theo đuổi của anh ta, chúng tôi yêu nhau ba năm, lấy nhau được bốn năm. Nhiều người ngưỡng mộ đôi thanh mai trúc mã như chúng tôi. Anh ta đã từng là chỗ dựa vững chắc nhất của tôi, đem cho tôi hạnh phúc vô bờ. Đột nhiên đến một ngày kia, anh ta nói với tôi bằng vẻ mặt đau khổ: “Luu Bạch, anh không còn yêu em, anh không còn tình cảm gì với em nữa. Chúng ta chia tay nhé!”.

Những ngày tháng tươi đẹp trong quá khứ của tôi đã sụp đổ trong tích tắc. Không phải tôi không khóc, không đau khổ, ngồi trước cửa sổ nhìn anh ta kiên quyết lái xe bỏ đi, cả đêm tôi khôngợp được mắt. Cho đến ngày nọ, Mạt Lợi chạy đến, nắm chặt tay tôi nói: “Mẹ đừng nhìn nữa, bố không quay về đâu”. Cuối cùng, như chợt tỉnh giấc mộng, tôi quyết tâm bỏ hết những gì thuộc về quá khứ và làm lại từ đầu. Vì thế, Mạt Lợi, con yêu quý, tôi nắm chặt bàn tay nhỏ nhắn của con bé, chính con đã cứu mẹ.

Sáng sớm hôm sau, tôi tỉnh dậy đúng giờ và lái xe đi làm. Đêm qua ngủ không ngon, tôi đứng trước gương nhìn đôi mắt sưng húp của mình mà khẽ thở dài. Mới chỉ hai mươi tám tuổi mà sao tôi cảm thấy lòng mình già cỗi đến thế. Đêm qua nói chuyện với Minh Tuệ lâu như vậy nhưng chúng tôi không hề nhắc đến tình yêu. Cuộc sống hôn nhân của con người thời hiện đại được gay dựng trên cơ sở của tình yêu chỉ còn đếm được trên đầu ngón tay. Chỉ có tôi hồi đó, điên cuồng lún sâu vào ảo tưởng tình yêu, chỉ muốn sông trọn đời bên anh ta, không dẫn đi suy tính gì hết. Chiến tranh lạnh với bố hai năm, tôi bất chấp mọi

người khuyển nhũ, khẳng khẳng lấy anh chàng Mặc Nhiên nghèo khổ. Lúc lấy nhau, nhà chỉ có bốn bức tường, cái gì cũng phải nhờ bàn tay như chim én tha đất của tôi mua về. Thời gian đầu, Mặc Nhiên đối xử với tôi khá ân cần. Một năm sau lấy nhau, Mạt Lợi chào đời, anh ta cố gắng làm việc, mua được căn nhà ẩm cúng. Ước mơ của tôi đã thành hiện thực.

Ước mơ của tôi, lúc đầu chỉ là hằng ngày được sống bên anh ta; sau đó biến thành có căn nhà tràn ngập ánh nắng mặt trời của riêng mình; tiếp sau đó là có thể rũ bỏ công việc khô khan nhợt nhạt, làm những công việc mình thích. Thấy không, phụ nữ tham lam biết bao, có voi lại đòi tiên! Mong muốn của con người không biết đâu là điểm dừng. Năm hai mươi sáu tuổi, mọi ước mơ của tôi đã trở thành hiện thực: từ bỏ công việc, có một cửa hàng sách nhỏ ngập tràn ánh nắng mặt trời. Từ nhỏ, tôi đã say mê đọc sách, tôi có thể loanh quanh từ sáng đến tối trong bốn bức tường chật toàn sách. Về đến nhà là thấy người đàn ông và cô con gái mà tôi yêu thương nhất. Nếu Mặc Nhiên không giỏi giang thì sao có nhiều phụ nữ thêm khát được như tôi đến thế. Hồi đó, nick MSM của tôi là ước gì được nấy. Đến giờ nghĩ lại, thật đúng là ngu xuẩn hết mức. Nếu thế gian này ước gì được nấy thì sau khi đạt được rồi, chắc chắn muôn đời muôn kiếp sẽ không được như thế nữa.

Hiện giờ, tôi đã quay lại với công việc dạy học. Sáng sớm rời nhà, mỗi tuần đi tập thể dục thăm mỷ hai lần, cuối tuần đi uống trà chiều và dạo phố với bạn bè. Hằng ngày, bận rộn với các em nhỏ ở trường, về nhà nhìn thấy Mạt Lợi vui tươi sà tới, lòng tôi cảm thấy vui vẻ khôn nguôi. Chỉ cần tôi không nghĩ đến nỗi cô đơn lẻ loi vô bờ bất ngờ ập tới mỗi khi tỉnh giấc lúc nửa đêm là được. “Không sao cả, Lưu Bạch, mày đã sống khá ổn rồi”, sáng nào tôi cũng tự nói với mình như vậy. Hồi mới ly hôn, tôi rất sợ sẽ không quay về được với cuộc sống mà mình đã xa rời từ lâu, sợ mình không đủ khả năng gánh vác gia đình. Mặc Nhiên để lại nhà và xe hơi nhưng anh ta không chịu cung cấp tiền nuôi con. Có lẽ là muốn kiểm tra người phụ nữ từng được anh ra che chở, chiều chuộng này trở lại nuôi dưỡng một cô tiểu thư khác như thế nào. Chắc chắn chỉ chưa đầy ba tháng sau, anh ta sẽ được chứng kiến cánh năn nỉ van xin của tôi. “Anh nhầm rồi, Mặc Nhiên à!”, tôi khẽ mỉm cười trước gương, trong lòng thấy toát lên một chút gì rất đặc ý. Đã một năm rồi, chúng tôi sống rất yên ổn.

Mở laptop, tôi liền nhìn thấy hình mặt cười của Kiều gửi đến. Là giáo viên nên cũng nhàn rồi, những lúc không có tiết, tôi thường ôm laptop cả ngày để đọc sách. Rất nhiều người sẽ thay đổi sau khi gặp những biến cố trong đời, tôi cũng trở nên trầm mặc ít nói hơn, nụ cười lúc nào cũng thường trực trên môi, không bao giờ nhắc đến chuyện riêng của mình. Môi trường làm việc của mỗi người như một xã hội thu nhỏ khép kín. Mình chỉ hơi lơ lửng cũng sẽ gay xôn xao dư luận. Một trường quốc tế lớn với mười hai bậc học này cũng không ngoại lệ.

“Chị, sao chị không nói gì?” Câu hỏi của Kiều nhanh chóng hiện lên trên màn hình.

“Chị đang đọc sách.” Tôi mỉm cười, mặc dù Kiều chỉ kém tôi hai tuổi nhưng con gái thế hệ 8X sao khác tôi nhiều đến thế vậy. Tôi cảm thấy hơi hối hận vì đã cho cô ấy địa chỉ liên lạc trong buổi home party đó. Cô gái đó suốt ngày bám riết lấy tôi nói chuyện, trong khi tôi lại là một người ít nói.

“Hôm nay, anh họ em từ Cannada về nước, dẫn theo một anh chàng đẹp trai tuyệt vời. Em đã bảo anh ấy giới thiệu cho em.”

“Vậy hả? không phải em đã có bạn trai rồi đó sao? Cậu bạn Tây Mông của em thì làm thế nào?”

“Chị ơi, thôi đi chị, bây giờ chẳng ai là không tìm cho mình một con đường phò thân. Anh chàng này thực sự rất giỏi, điều kiện cũng cực kỳ ổn, là con trai một doanh nhân. Tây Mông chỉ mở một công ty nhỏ, làm sao so sánh được.”

Tôi không nói gì, chỉ mỉm cười. Cô ấy nói đúng, khôn tranh thủ lúc còn đang trẻ trung xinh đẹp chuẩn

bị tương lai cho mình, chẳng lẽ lại đợi đến khi tóc bạc da mồi ư? Nghĩ lại hồi xưa, so với cô bé này, tôi thật ngốc nghếch.

“Thế thì em cố lên nhé. Chị out đây.” Tôi không hề có ý kiến gì.

“Ày, chị đừng out! Tôi nay, bọn em đi bar, chị đến góp vui nhé.”

“Khôn được, buổi tối chị phải có mặt ở nhà với con gái.”

“Thôi đi chị ơi, sao suốt ngày cứ phải chôn chân ở nhà? Chị xinh đẹp như thế, cứ ở nhà sẽ chẳng ai biết đến, chẳng ai cura cảm đâu.”

Tôi tròn tròn mắt. Hồi mới ly hôn, tôi vẫn chưa hiểu rõ ngọn ngành, tưởng mình và mọi người không có gì khác nhau. Một năm đã trôi qua mà tôi vẫn không biết mình và các cô gái chưa chồng có gì khác nhau thì không phải ngốc nữa, mà là đại ngốc. Tôi thực sự không còn muốn gặp các anh chàng cố tình gần gũi với mình. Sai khi biết họ muốn gì, tôi cố gắng tìm cách lánh xa. Những điều đó tôi đã từng trải qua, không cần thử lại một lần nữa. Bài học mà Mặc Nhiên để lại cho tôi là, tình yêu không bao giờ có thể trọn đời trọn kiếp bên nhau. Tôi cũng không cần vì kẻ sinh nhai mà khiến mình phải thiệt thòi. Chính vì lẽ đó, chuyện tình cảm với tôi thế là quá đủ rồi.

“Sau lần chị ăn cơm cùng bọn em, bạn bè của Tây Mông đều nhắc đến chị. Chị ơi, một người phụ nữ đẹp đầy bí ẩn như chị rất được chú ý đấy.”

“Em có kể với bọn họ chuyện Mạt Lợi không?”

“Không, việc này có cần thiết không?”, phía bên kia, Kiều vẫn ngây thơ.

“Ha ha, để lần sau nhé.” Tôi kết thúc cuộc nói chuyện, sau đó yên tâm đọc sách. ‘Không sao cả, Lưu Bạch. Cuộc đời của mày đã rất tốt rồi’, tôi lại tự nhắc mình. Lại một lần nữa tôi cảm thấy lòng mình yên ả bình lặng. Ánh nắng mặt trời ngoài cửa sổ chan hòa biết bao, tôi chỉ muốn đi uống cốc trà chiều. Buổi chiều không có tiết dạy, chuẩn thôi.

Còn một tuần nữa là nghỉ hè. Tại sao tôi lại chọn làm giáo viên ư? Đó là do mỗi năm có hai kì nghỉ dài, tôi và Mạt Lợi có thể cùng nhau hưởng thụ, cùng nhau ngủ nướng đến khi mặt trời đã lên cao, sau đó cuộn tròn trên giường đọc truyện tranh. Cha mẹ tôi cũng đến ở cùng. Già có trẻ có, nhà cửa rộn vang tiếng nói cười. Nhà không rộng cũng có cái hay của nó. Chúng tôi rất hài lòng. Buổi chiều lên mạng tra cứu chuyến du lịch tự do ở Thái Lan, tôi dự định đi một mình sang đó chơi một tuần. Mọi người đều nói, đó là đất nước để khiến người ta cảm thấy thỏa mãn nên tôi rất mong ngóng chuyến đi này.

« Muốn đi một mình thật à ? », mẹ tôi ghé mặt vào màn hình.

« Tìm người đi cùng phiền hà lắm, hơn nữa, giáo viên nước ngoài trường con nói ở đó rất an toàn. Anh ấy ở đó một mình những hai tháng, đi chơi khắp nơi, gặp gỡ rất nhiều bạn bè mới, chẳng có vấn đề gì cả. »

« Người ta là đàn ông. » Giọng bà có vẻ nặng nề hơn : « Mẹ biết con và Mặc Nhiên chia tay nên trong lòng thấy buồn. Nhưng một năm trôi qua rồi, con đã nghĩ gì đến chuyện của mình chưa ? »

« Lại bài ca muôn thuở », tôi thầm rên rỉ trong bụng. Đúng lúc đó, điện thoại di động đổ chuông, tôi liền nghe máy. Đầu bên kia điện thoại, giọng Kiều có vẻ gấp gáp :

« Chị ơi, cứu em, cứu em với ! »

« Sao vậy ? », tôi cười giòn. Nghe tiếng Kiều trong điện thoại có vẻ như không được vui lắm.

« Ông anh em sắp đặt cho em làm quen với bạn anh ấy. Bọn em đang đi dạo phố nhưng Tây Mông liên tục gọi điện. Em nói dối là đang đi dạo với chị, anh ấy không tin, giờ anh ấy muốn đến gặp em. Chị ơi, chị mau cứu em với. »

« Tôi cười một cách ngạc nhiên : « Em lấy chị ra làm bia đỡ đạn hả ? Bạn của anh em là ai vậy ? »

« Chị quên rồi à ? Chính là anh chàng tuyệt vời con trai của doanh nhân mà em đã nói với chị đó. »

Đúng là cần phải cứu nguy thật, con nhỏ này cuống lên như gà mắc tóc rồi. « Em ở đâu vậy ? Chị đến ngay bây giờ », tôi hỏi.

« Bọn em đang ở Liên Khả Phật, mau lên chị nhé. Tây Mông nói họp xong sẽ đến, chỉ còn một tiếng nữa thôi. »

Tôi gấp máy lại, thấy mẹ đứng sau lưng liền nói : « mẹ ơi ! Con đi dạo phố với bạn đây, mẹ đừng đợi con về ăn tối nhé ». Thấy bà mỉm cười với vẻ hài lòng, tôi thật không biết phải làm sao.

Chương 2

Tôi dừng xe trong một ngõ nhỏ, bắt xe đi đến Liên Khả Phật. Từ xa, tôi đã thấy Kiều đứng ở cửa vẫy tay gọi : « Chị Lưu Bạch, sao bây giờ mới đến ? Bọn em đợi chị lâu lắm rồi ». Tôi khẽ mỉm cười, nhìn thấy chàng trai đứng bên cạnh Kiều, tôi liền gạt đầu chào.

« Đây là anh Frank, vừa ở Cannada về. Đây là chị Lưu Bạch, bạn thân của em », Kiều giới thiệu ngay. Tôi cau mày, hỏi nhỏ : « Anh ta không có tiếng Trung sao ? ».

« Tôi là Sở Thừa. » Anh ta nói giọng miền Nam, rất rõ ràng. Tôi ngẩng đầu lên, nhìn kỹ mặt anh ta, một gương mặt đặc trưng của dân miền Nam, ánh mắt sáng, đôi môi mòng, các nét trên khuôn mặt trong khá « trẻ con ». Nhưng chắc chắn chủ nhân của chúng cố tình làm cho mình có vẻ già dặn hơn, vì thế các nét trông khá chín chu. Anh ta nhìn thẳng vào tôi, ánh mắt hờ hững. Tôi cúi đầu, nhìn bàn tay anh ta – thon dài trắng trẻo. Ở nhà mát, ăn bát vàng là cụm từ đầu tiên xuất hiện trong đầu tôi, đây là anh chàng công tử bột con nhà giàu. Hãy thứ lỗi cho sự ghê gớm của tôi. Rời xa chồng cũ, từ một gia đình ấm cúng quay về với cuộc sống thực tại, nuôi con và làm lại từ đầu đã khiến tôi trở nên như vậy. Mỗi khi đứng trước người lạ, tôi đã quen với việc ăn mặc xuề xòa, không chú trọng tới hình thức bên ngoài, chỉ chú ý nhìn thẳng vào bàn tay và đôi giày của người đối diện, điều này có thể giúp tôi phán đoán chính xác hơn hoàn cảnh của họ. Nghĩ đến giày, tôi cúi đầu xuống nhìn, anh ta đi một đôi giày lười màu trắng có viền đen, trông thật khỏe khoắn. Tôi mỉm cười, đây là điều rất hiếm thấy ở Thượng Hải. Chắc chắn anh ta tự đánh giá mình rất cao, nếu anh ta còn mắc một chút bệnh « sao » thì tôi cũng không bắt ngờ.

« Chúng ta có đi dạo tiếp không ạ ? » Giọng Kiều cố tỏ ra vui vẻ nhưng tôi đã sớm nhận ra vẻ không vui của cô ấy. Xem ra anh ta không hào hứng với Kiều lắm. Từ trước đến nay, Kiều luôn tự đánh giá mình rất cao. Một cô gái trẻ trung, ngồi ngồi sức sống như Kiều mà bị người khác thờ ơ tất nhiên sẽ thấy không vui. Có vẻ như hôm nay tôi đã thành người thừa mất rồi.

« Chúng ta kiếm một chỗ ngồi nào đó đợi Tây Mông đến nhé. Chị rất lười, không thích đi lại nhiều », tôi thật thà nói. Từ trước đến nay, tôi là người thích nhàn hạ, thích ngồi hơn thích đứng, thích nằm hơn thích ngồi. Nếu được, ước mơ hiện tại của tôi là biến thành chú mèo nằm tắm nắng và ngủ nướng dưới ánh mặt trời.

« Có quán Bò Kinh, chúng mình đi uống nhé », Kiều hòa theo. Từ đầu đến giờ, Sở Thừa không nói câu gì, chỉ đi theo sau. Đến Liên Khả Phật, ngồi trong cảm giác mát lạnh của máy điều hòa, tôi thở phào nhẹ nhõm, nhưng nhìn thấy một hàng dài đang xếp trước cửa quán Bò Kinh, Sở Thừa liền cau mày hỏi :

« Phải đợi à ? Chúng ta đến chỗ vắng người hơn được không ? » Cuối cùng, chúng tôi cũng được nghe anh ta mở miệng bắt chuyện. Tôi như người được đại xá, quay đầu nhìn sang quán thịt nướng Hàn Quốc trông có vẻ vắng khách hơn nhiều so với quán bên cạnh. Không hiểu tại sao nhiều người lại thích những quán ăn đông đúc, ồn ào, náo nhiệt mà hương vị cũng chỉ na ná nhau. Để tôi lựa chọn, càng ít người càng tốt, càng yên tĩnh càng tuyệt. Tôi là người mà nếu tìm được một địa điểm nào thì suốt đời sẽ đến đó, đồng thời cũng ích kỷ đến mức nghĩ rằng, tốt nhất trên thế giới này chỉ có một mình biết chỗ đó, tôi không muốn chia sẻ với bất kỳ ai khác.

Kiều bước nhanh về phía trước hai bước, ghé vào tai tôi nói nhỏ : « Chị ơi, anh chàng này chẳng thú vị tẹo nào ». Tôi ngoái đầu lại, nhìn thấy Sở Thừa chậm rãi đi theo sau với dáng vẻ ung dung.

« Mới gặp nhau lần đầu mà em đã vội kết luận rồi à ? Muốn đánh giá người khác thì cũng phải đợi lúc

người ta vắng mặt mới bình phẩm chứ », tôi cười nói. Giờ đây, cái tài lớn nhất của tôi là trong bất cứ tình huống nào vẫn có thể mỉm cười được.

« Em nói thật đấy. Chị không biết đâu chứ, nửa ngày nay, anh ta nói chưa đến mười câu, lần đầu tiên em gặp một anh chàng tẻ nhạt như vậy, điều kiện tốt thế nào đi chăng nữa cũng chẳng ích gì", Kiều có phần nổi cáu.

Tôi nhanh chân bước vào quán rồi ngồi xuống, chăm chú đọc cuốn thực đơn. Xin lỗi Kiều, không phải chị ko muốn nghe em phàn nàn nhưng những điều em nói quá xa vời với cuộc sống thực tại của chị. Chị ko thể cho em lời khuyên.

« Cho tôi thịt bò sống, thế là được rồi. » Tôi gấp thực đơn

lại, đột nhiên nhìn thấy hai đôi mắt tỏ rõ vẻ kinh ngạc hiện ra trước mặt.

« Chị lb, sao chị lại ăn sống, ghê chết đi được », Kiều tròn mắt hỏi tôi.

« Có vấn đề gì đâu ? » Tôi tròn mắt nhìn lại rồi nói : « Thịt bò sống là món ăn nổi tiếng, rất nhiều nước đều có : Nhật Bản có, Hàn Quốc có, Tây Ban Nha còn có món sa lát thịt bò sốngMadrid, rất tuyệt. Không biết quán này thế nào, đợi chút nữa hai người cũng nếm thử xem sao nhé ».

« Xí...Em không thèm », Kiều làm bộ.

« Không sợ bệnh bò điên à ? », st cũng cất lời.

« Đứng trước cao lương mỹ vị, em không sợ chết. » Tôi tỏ vẻ bất cần rồi nói tiếp : « Sống có gì là vui, chết có gì là khổ ». Hôm nay, tôi đến đây để cứu nguy, ko ăn một bữa cho đã thật có lỗi với lòng mình quá. Nhân viên phục vụ nhà hàng đem món bò sống đến, một đĩa tươi hồng, xem ra quán này cũng không đến nỗi, chỉ tội hơi nhiều. Cuối cùng, tôi liếc hai gương mặt kia một cái rồi từ bỏ ý định chia sẻ với họ, tự mình đón lấy đĩa thịt to đó.

Họ bắt đầu nướng thịt, mùi thơm bốc lên ngào ngạt. Không ai nói gì, cả ba im lặng hồi lâu cuối cùng Kiều không chịu nổi bầu ko khí đó bèn cất tiếng hỏi :

« Anh ko thích đồ trong nước à ? Sao hôm nay anh ko mua gì ? »

“Anh muốn mua đồ trong nước nhưng hôm nay nhìn thấy toàn hăng nước ngoài, lẽ nào mọi người ko chuộng đồ nội?”, giọng st có vẻ ảm ức.

“Phì!” Tôi hoàn toàn ko hề có sự chuẩn bị trước về mặt tâm lý, suýt thì phụt miếng thịt bò trong mồm ra. Anh chàng Hoa Kiều này ngờ nghệch thật, đời nào lại đến Liên Khả Phật để mua hàng nội. Tôi quay đầu bắt gặp vẻ mặt ngơ ngác của Kiều, hóa ra thế gian này cũng tồn tại cái gọi là trái tim yêu nước nồng nàn. Chúng tôi đã đánh giá thấp tấm lòng sắc son của người Hoa ở hải ngoại rồi.

“Đến Liên Khả Phật để mua hàng nội, anh chọn nhầm địa chỉ rồi.” Tôi đặt đĩa xuống.”Mà đây là Thượng Hải, có lẽ anh đến đâu cũng đều thất vọng thôi”.

“Thế thì thôi vậy”, anh ta có vẻ không vui.

“Ngon lắm à?”, đột nhiên anh ta hỏi tôi.

« Ngon chứ, anh có muốn thử không ? », vừa nói tôi vừa đẩy chiếc đĩa về phía st. Anh ta tỏ ra khá bất ngờ như thể tôi là người ngoài hành tinh. Đột nhiên, tôi lại hẹp hòi và nói kháy : « Em chưa bao giờ gặ

người đàn ông nào ko dám ăn cái này ».

Không ngờ, anh ta nghĩ ngợi một chút, trông rất khó xử rồi trả lời : « Thực sự anh ko dám ăn ».

Đáng yêu quá đi mất, tôi bắt đầu cười sung sướng trong lòng. Sao Kiều lại thấy anh ta tẻ nhạt nhỉ ?

Đang lúc nói chuyện, điện thoại di động của Kiều đổ chuông, cuối cùng Tây Mông cũng đã đến.

« Sao muộn vậy, bọn em sắp ăn xong rồi », Kiều tỏ ý trách móc. Tôi ngồi bên cạnh, thấy Tây Mông lau mồ hôi, bất giác cảm thấy anh chàng này thật đáng thương. Hôm nay nhìn thấy đôi lông mày sâu róm, mặt mày hớt hải chạy đến của anh chàng, tự nhiên tôi thấy mình như đang xem một vở hài kịch. Trong tình yêu không bao giờ có sự bình đẳng, người con trai luôn phải hy sinh nhiều, luôn xuất hiện một cách hèn kém. Để tìm được một người yêu ngang sức ngang tài giữa biển người mệnh mông, khó gấp trăm lần so với trúng số độc đắc.

« Mua được gì không ? » Chào hỏi xong, sau khi liếc nhìn Sở Thừa, Tây Mông hỏi với vẻ ân cần.

« Chẳng có gì cả, chán quá ! »

« Hay em đi dạo với anh một lát để Lưu Bạch và bạn chị ấy tiếp tục ngồi ăn. »

« Vậy hả, Lưu Bạch thế có được không ? », Kiều nháy mắt với tôi.

Tôi ngồi bên khẽ mỉm cười, anh chàng Tây Mông này cũng thông minh đấy. Được, đã giúp thì mình sẽ giúp đến cùng. Nghĩ vậy tôi bèn khua tay rất thoải mái: “Hai người cứ đi trước đi, bọn chị không sao đâu. Đúng không?”.

Không ngờ Sở Thừa này lộ vẻ tự lự. thế thì đành chịu rồi.

“Đó là bạn trai của Kiều hả?”, Sở Thừa cất tiếng hỏi. Tôi gật đầu, không muốn nói nhiều về vấn đề này với anh ta.

“Chúng ta ăn xong rồi giải tán nhé, em cũng no rồi.”

“Con gái Thượng Hải đều như vậy không?” Dường như anh ta không nghe thấy tôi đang nói gì, tiếp tục lảm bảm một mình.

“Con gái Thượng Hải thì làm sao?”, tôi đặt đũa xuống, trợn mắt nhìn anh ta rồi hỏi lại. Tôi đã từng nghe thấy rất nhiều người bình phẩm về con gái Thượng hải, đặc biệt là những người tự cho mình là có dân mác ngoại quốc. Toàn là những từ chỉ sự dễ dãi, thực dụng, ham thể lực, tích tìm người nước ngoài. Câu nói vô liêm sỉ nhất mà tôi từng nghe là: “Con gái Thượng Hải khiến tôi cảm thấy rất đã”. Hôm nay , anh ta lại muốn tổng kết điều gì nữa đây.

“Ồ...ý anh muốn nói là, sao lại không thêm quan tâm đến suy nghĩ của con người bên cạnh bên cạnh như vậy chứ. Cô ấy đã có người yêu rồi, sao lại còn muốn làm quen với người khác, phải chăng nếu có sự lựa chọn tốt hơn thì sẽ từ bỏ sự lựa chọn trước đó? Và con một điều nữa là, hiện giờ ánh mắt của em khá hung hãn đấy.” Sở Thừa xòe tay ra, nhìn tôi với vẻ oan ức.

“Hay lắm, anh là người nước ngoài nói chuyện thẳng thắn nhất mà em đã từng gặp.” Tôi đặt đũa xuống, lấy giấy lau miệng.

“Anh là người Trung Quốc.” Sở Thừa tỏ rõ như đang bị xúc phạm: “Từ trong ra ngoài là người Trung Quốc chính cống.”

“Xin hỏi trong hộ chiếu của anh, quốc tịch vẫn ghi là Trung Quốc đúng không? Show it to me”, tôi vừa nói vừa đưa tay về phía Sở Thừa.

Sở Thừa im lặng, dường như gặp phải một vấn đề rất gai góc. Cái anh chàng này! Tôi vớ tay gọi người thanh toán, đồng thời nói: “Em tin rằng cả thế giới này đều có trường hợp anh vừa nói nhưng đừng vì cái anh gặp ở Thượng Hải mà coi nó là đặc trưng của Thượng Hải nhé. Em nói cho anh biết, kể cả đây là Siberia, chỉ cần có đàn ông và đàn bà, anh có thể gặp phải những sự việc tương tự”.

“Thế còn em? Em là người như vậy sao?”, Sở Thừa buột miệng hỏi.

“Câu hỏi này có cần thiết phải trả lời không?” Tôi bắt đầu cảm thấy bức mình, nói chuyện với anh ta rất mệt.

Anh ta cười và rút ví ra tiền ra thanh toán, sau đó lại buông ra một câu: “Trông em rất hiền, anh tin em không phải như vậy”.

Đầu óc tôi trống rỗng trong giây lát, tôi có cảm giác như mình đang nói chuyện với người ngoài hành tinh vậy. Tại sao mỗi từ anh ta nói tôi đều hiểu và khi ghép lại với nhau thì thôi lại chẳng hiểu gì.

“Luu Bạch, lát nữa em có bận gì không? Hay là chúng ta đi uống gì nhé”, Sở Thừa mỉm cười nói với tôi như chưa hề xảy ra chuyện gì.

“Anh ạ, anh không hiểu em đến đây vì mục đích gì à? Em chỉ đóng vai trò của người cứu văn tinh hình thôi. Hiện giờ Kiều và bạn trai cô ấy đã đi rồi, chúng ta có cần thiết phải tiếp tục nữa không?” Tôi bèn nói thẳng ra sự thật bởi tôi ý thức được rằng, nói chuyện vòng vo tam quốc với anh ta hoàn toàn không có tác dụng. Tư duy của anh ta là một đường thẳng, tốt nhất là không nên tỏ ra lịch sự làm gì.

“Nhưng hôm nay anh đến đây là để làm quen với bạn mới. Anh vừa đến Thượng hải, chưa có người bạn nào”. Anh ta lại tỏ vẻ ảm ức: “Hôm qua, anh tự lái xe ra đường bị cảnh sát giao thông bắt nên hôm nay đành phải đi tàu điện ngầm để đến đây”.

“Xin hỏi việc đó thì liên quan gì tới em?”, tôi bắt đầu cảm thấy khó chịu.

“Kiều nói em lái xe đến đây, nếu tiện, ăn xong phiền em đưa anh đến ga tàu điện ngầm gần nhất ế. Ở đây không có starbucks à? Lâu lắm rồi anh không uống cà phê”, anh ta vẫn mỉm cười và nói.

“Em chỉ đến những quán cà phê quen thuộc, em cũng đỗ xe gần đó rồi bắt taxi đến đây. Em chỉ lái xe trên con đường mà mình quen thuộc, vào trung tâm thành phố em đều bắt taxi.”

“Chúng ta cũng có thể bắt taxi đến đó. Tại sao em không lái xe đến đây? Em không biết đường à?”, anh ta tỏ rõ vẻ hào hứng.

“Không được sao? Mỗi người đều có một cách sống riêng.”

“Em sẽ rất vui khi quen anh đấy.” Anh ta rút trong túi ra một tấm bản đồ, anh có thể dạy em bí quyết.”

Hai mươi phút sau, với vẻ mặt ngơ ngác, tôi đã ngồi trong quán cà phê quen thuộc nhất của mình và nhìn anh chàng kỳ dị trước mặt đang mở bản đồ với vẻ rất nghiêm túc.

“Em biết đường”, tôi bắt đầu tỏ vẻ cảnh giác. Anh ta không có ý nghĩa gì đặc biệt đối với tôi. Tôi không muốn ôm mộng hảo huyền gì nhưng dù sao thì tôi cũng không phải là một cô gái thiếu suy nghĩ. Thế gian này cũng không có gã đàn ông nào lãng phí thời gian vô ích với một người đàn bà mình không có tình ý gì.

“Chúng ta đang ở đâu nhỉ?”, anh ta giả vờ không nghe thấy, đẩy tấm bản đồ lại gần tôi rồi hỏi. Tôi đành đầu hàng, chỉ ra vị trí chúng tôi đang đứng cho anh ta.

“Rất gần chỗ ăn cơm vừa nãy.” Anh ta lướt ngón tay trên bản đồ: “Lái xe men theo con đường này là có thể đến được”.

“Em không cần biết. nếu địa điểm cần đi không quen thuộc thì em sẽ không lái xe”.

“Con gái rất nhiều người không biết đường, nếu lạc đường, em có thể gọi điện nhờ giúp đỡ. Chỉ lái xe đến những nơi mình biết thì cần gì mya xe ô tô?” Anh ta lấy máy di động đang đặt trên bàn của tôi, bấm cùi bấm số: “Anh cho em số điện thoại của anh. Nếu lạc, anh sẽ chỉ đường cho em”.

Tôi tròn tròn mắt: “Anh Thừa ạ, em mới là người sinh ra và lớn lên trên đất Thượng Hải. Anh biết đường mà chỉ cho em sao?”.

“Anh xem bản đồ rồi chỉ đường cho em, thế có được không?” Sở Thừa lấy điện thoại của tôi rồi gọi vào số của anh ta, chờ cho đến khi điện thoại đổ chuông.

“Em sẽ không gọi cho anh đâu.” Tôi lấy lại điện thoại của mình về: “Em có lối sống riêng của mình, dù lạc đường hay gặp chuyện gì khác, em đều tự mình giải quyết được”.

“Thế thì để anh gọi”. Sở Thừa chậm rãi nói: “Luu Bạch, em vẫn còn độc thân chứ? Anh có thể hẹn hò với em được không?”

Tôi liếc anh ta một cái rồi móc điện thoại ra và bấm số. Điện thoại đã có người nhắc, giọng Mạt Lợi lạnh lớt vang lên.

“Con yêu, con đang làm gì vậy?”

“Ồ, mẹ về ngay đây. Con tắm trước đi nhé!”

“Ngoan lắm, chào con nhé!” Tôi gấp điện thoại lại, lặng lẽ nhìn về mặt của anh chàng đang ngồi đối diện. Rất nhiều lần, đám đàn ông ban đầu đều tỏ ra nhiệt tình sẵn đón nhưng sau khi biết được hoàn cảnh thực tại của tôi, họ đã thay đổi nét mặt và rút lui nhanh chóng.

“Đó là con gái em hả?”, Sở Thừa không mỉm cười nữa.

“Đúng vậy, em có một cô con gái, ba tuổi rồi.”

“Thế bố cô bé đâu?”

“Em đã ly hôn từ một năm trước rồi, anh hiểu không? Vì thế, em không còn là đối tượng phù hợp với anh. Em sẽ coi như không nghe thấy những lời anh nói vừa nãy. Giờ anh còn muốn uống cà phê với em nữa không?”, giọng tôi dồn dập hơn.

Sở Thừa tỏ vẻ tư lự, hoàn toàn không có phản ứng gì. Mới quen nhau được nửa ngày nhưng đã nhiều lần tôi thấy anh ta trầm tư suy nghĩ như thế này. Phải chăng khi gặp bất cứ chuyện gì, con người này đều quen với việc phải trải qua một quá trình suy nghĩ dài dằng dặc mới có thể đưa ra phản ứng? Lúc này, không còn thấy vẻ mặt anh ta nực cười nữa, tôi xách túi đứng dậy.

“Xin lỗi, con gái em đang đợi ở nhà. Hôm nay em không thể đưa anh về được. Em về trước đây.” Không đợi anh ta trả lời, tôi liền đi ra ngoài. “Không sao cả, Luu Bạch. Những chuyện thế này mà đã gặp nhiều rồi. Không sao cả, về nhà là có thể ôm Mạt Lợi ngủ. Mau về nhà thôi”, tôi tự nói với mình.

Ba giờ sáng, tôi đột nhiên tỉnh giấc. Căn phòng lặng lẽ, tĩnh mịch quá, chỉ có tiếng kêu ro ro của máy điều hòa và tiếng ngáy đều đều của bố mẹ ở phòng bên. Có người trong chăn, bắt giấc tôi cảm thấy lẻ loi. Chỉ tại anh chàng Sở Thừa đó, đã lâu lắm rồi tôi không tỉnh giấc giữa chừng, mà khi đã tỉnh thì không sao ngủ tiếp được. Mùa hè còn đỡ, nếu là mùa đông, tự nhiên rất nhớ những ngày có người bạn đời ở bên cạnh, cho dù chỉ là cảm nhận hơi thở mỗi khi tỉnh giấc, cho dù chỉ một chút hơi ấm khi hai làn da khẽ chạm vào nhau. Có thể chỉ vì những điều này mà những người yếu đuối sẽ bất chấp lòng tự trọng đòi giữ chân người đó ở lại.

“Đừng nghĩ nữa, Lưu Bạch”, tôi mở to đôi mắt đợi trời sáng. Bây giờ đang là mùa hè, chưa đến năm giờ, trời đã tờ mờ sáng. Tôi có kinh nghiệm, đợi khi trời sáng, những ý nghĩ yếu đuối đó sẽ tiêu tan cùng ánh mặt trời; đợi đến khi trời sáng, mọi thứ sẽ tốt đẹp trở lại.

“Chị ơi, hôm qua sau đó thế nào?” Mỗi lần tôi mở laptop, bao giờ cũng hiện lên câu hỏi của Kiều đầu tiên.

“Cái gì thế nào? Em bỏ chị ở lại rồi biến mất tã, đương nhiên là bọn chị ăn xong rồi giải tán”, tôi không muốn nói nhiều đến chuyện hôm qua.

“Em biết, anh chàng Sở Thừa này chán ngắt. Nhưng đúng là điều kiện của anh ta rất tuyệt vời. Chị không biết chứ, anh ta bằng tuổi em nhưng cả nhà đều ở Cannada, chuyên buôn bán bất động sản, tiền nhiều như nước luôn. Chúng ta rất khó gặp những người có nhiều tiền như vậy.”

“Chuyện đó thì có liên quan gì tới chị?” Tôi nhớ lại ngày hôm qua, hóa ra anh ta mới chỉ 26 tuổi. Đàn ông 26 tuổi, độ tuổi mà cái gì cũng cảm thấy mới lạ. Thế giới của những con người đó quá xa vời tôi, hai hệ ngân hà khác nhau hoàn toàn.

“Anh ta không xin số điện thoại của chị à?” Kiều ở đầu kia nháy mắt: “Em thấy anh ta rất dễ ý chị đó”.

“Làm gì có chuyện đó, chị và típ người đó cùng lắm chỉ là cái duyên thoáng qua thôi, sau này chẳng có cơ hội liên lạc lại nữa đâu.” Nói xong, tôi gấp laptop lại, chuẩn bị đi tập thể dục thẩm mỹ.

“Mạt Lợi, con có muốn đi bơi với mẹ không?”

“Không ạ, con đi đào c với ông bà ngoại.” Mạt Lợi từ phòng khách chạy đến, ngửa gương mặt nhỏ xinh xắn, trắng như tuyết nhìn tôi, tay giơ cao dụng cụ đào cát.

“Con không đi để mẹ đi một mình à?” Tôi cười rồi ngồi xổm xuống, giả vờ nhéo má con bé. Mạt Lợi cười giòn tan.

“Mẹ làm sao vậy ạ?”, giọng Mạt Lợi thỏ thẻ cất lên.

“Không sao cả, để mẹ ôm cái nào. Mẹ yêu con, Mạt Lợi.”

“Con cũng yêu mẹ”.

Chương 3

Xe dừng lại ở vị trí quen thuộc, tôi liếc nhìn đồng hồ, còn một ít thời gian trước khi đến giờ lên lớp, chỉ bằng đến Wagas ngồi một lát, tiện thể đọc nốt cuốn tiểu thuyết hôm qua đang đọc dở. Nghĩ vậy, tôi bèn với người, lấy chiếc túi xách ở hàng ghế sau. Tôi lấy túi laptop rồi vòng ra phía cốp xe, một tay cầm túi, một tay mở cốp xe lấy đồ tập thể dục. Túi laptop to và nặng khiến tôi không biết nên cầm thế nào.

Đúng lúc đó, chiếc xe đỗ bên cạnh mở cửa, một người đàn ông mặc áo Polo bước ra, thấy dáng vẻ của tôi bèn quay người lại, mỉm cười hỏi: “Cô có cần giúp không ạ?”.

Tôi ngẩng đầu nhìn anh ta, miệng mỉm cười. Dường như được khích lệ, anh ta càng cười tươi hơn, đưa tay ra định đỡ túi giúp tôi. Tôi lùi một bước, mở cửa xe, đặt túi laptop vào trong, sau đó nhẹ nhàng mở cốp xe lấy đồ thể thao ra rồi ngẩng đầu lên và vẫn cười tươi. Người đàn ông đó nhìn mọi động tác của tôi một cách ngỡ ngàng, sau đó nhún vai cười gượng rồi quay người bỏ đi.

Bước vào thang máy, hình ảnh tôi xuất hiện trong gương: trên vai khoác túi đựng dụng cụ thể dục, một tay vẫn xách túi laptop đen, chiếc áo tay lỡ để lộ cánh tay gầy gò như không kham nổi. Trong mắt người khác, tôi chỉ là một phụ nữ gió thổi là bay. Một mình lặc lẽ với đồng hồ, thảo nào luôn có người muốn đưa tay ra giúp đỡ.

Đưa tay ra giúp đỡ? Tôi không cần. Nếu mọi việc trên thế gian cần phải dựa vào bản thân để giải quyết thì tôi không thể quen với sự chăm sóc của người khác, một chút cũng không được.

Bước vào Wagas, cô phục vụ bước tới, mỉm cười với tôi, “hôm nay chị lại tập à?”.

“Ừ!”. Tôi đến nhiều nên mọi người đều quen mặt.

“Vẫn là một suất trà chiều chứ ạ? Cà phê phong cách Mỹ và bánh ngọt việt quất đúng không chị?”.

“Đúng rồi, biết rồi vẫn còn hỏi.” Tôi cười, bước đến chỗ ngồi quen thuộc thả mình xuống sofa, mở đọc tiểu thuyết. Đang đọc đến đoạn hay, cô phục vụ mang cà phê và bánh ngọt đến: “Người đẹp, sao lúc nào cũng chỉ có một mình? Chưa bao giờ nhìn thấy chị đi cùng với người khác. Khách hàng quen của bọn em ở đây đều tò mò thắc mắc”.

“Em tò mò há? Đúng là, bao nhiêu tuổi rồi mà còn thích dòm ngó chuyện người khác”, tôi cười đáp lại cô bé. “Đặt bánh ngọt xuống rồi làm chuyện của em đi, đừng làm ảnh hưởng khi chị đọc tiểu thuyết.”

Đang lúc cao hứng, cúi đầu xem đồng hồ, sắp đến giờ tập, tôi tiếc rẻ đóng laptop lại, rời Wagas, lên tầng vào phòng tập. Một tiếng đồng hồ sau khi tập xong Yoga, tôi bước sang phòng nghỉ, vừa lau mồ hôi vừa chọn tạp chí.

Điện thoại di động vang lên hồi chuông báo có tin nhắn, tôi liền mở ra xem, một số điện thoại lạ: “Anh là Sở Thừa, tối nay em có thời gian không? Anh muốn nói chuyện với em”.

Sở Thừa? Trong đầu tôi lập tức hiện lên vẻ mặt tự lự của anh chàng. Vẻ mặt này của Sở Thừa để lại ấn tượng sâu sắc trong tôi. Con người này lại muốn nói gì với tôi đây? Tôi tưởng hôm qua, sau khi nghe chuyện, anh ta sẽ giống như những người ngoài hành tinh khác, thỉnh thoảng ghé vào thế giới của tôi, tình cờ gặp gỡ và không bao giờ tương ngộ nữa. Dù sao thì khoảng cách giữa tôi và Sở Thừa cũng quá xa vời.

Tín hiệu tin nhắn lại xuất hiện: “anh đợi em chỗ hôm qua chúng mình chia tay, lúc nào em có thể đến được?”

Tôi trợn tròn mắt, không thể như vậy được. Sao anh ta có thể tự mình quyết định như vậy, anh ta không nghĩ là tôi sẽ không đi à? Những gã đàn ông kiểu này tự tin quá chừng, anh ta nghĩ rằng chỉ cần ngoắc tay là đàn bà sẽ chạy tới ngay à? Tôi bấm máy, quyết định nói rõ với anh ta. Điện thoại đã thông, một giọng đàn ông gãy gọn vang lên ở đầu dây bên kia.

“Luu Bạch, em đang ở đâu vậy?”

“Em đang tập thâm mĩ, vẫn chưa xong. Có việc gì không?”

“Anh có thể đợi em, có điều muốn nói trực tiếp với em.”

Tôi ngược mắt lên nhìn trần nhà. Mặc dù mới quen với con người này 2 hôm nhưng tôi phát hiện mình đã rất quen với cách đối nhân xử thế của Sở Thừa. Anh ta là kiểu người không hề quan tâm đến suy nghĩ của người khác, tự mình quyết định việc gì là cứ thế thực hiện. Hơn nữa, mặc dù anh ta là người Trung Quốc nhưng có một điều lạ là con người này không hề có khả năng quan sát sắc mặt và lời nói. Lẽ nào, anh ta không hiểu ý tôi là không muốn gặp anh ta ư?

“Em rất mệt, tập xong chỉ muốn về nhà ăn cơm”. Tôi đành phải nói thẳng, không cần khách khí, sợ anh ta không hiểu.

“Em đang tập ở đâu? Anh lái xe đến đón em nhé? Tập xong mà ăn cơm ngay sẽ béo đấy em ạ.”

“Rất cuộc là anh muốn nói gì với em? Quan trọng lắm sao?” Tôi chịu thôi, nói chuyện với loại người này đúng là một sự hành hạ.

“Rất quan trọng. Có được không em?”

“Thôi được rồi, nửa tiếng nữa em sẽ đến. Anh cứ đợi ở đó”, tôi đành đầu hàng. Thấy anh ta kiên quyết như vậy, tự nhiên tôi lại nổi trí tò mò muốn nghe xem rốt cuộc anh ta muốn nói gì.

Tôi đỗ xe ở góc nhỏ quen thuộc, kéo phanh và rút chìa khóa. Đây là con ngõ nhỏ trong khu chung cư cao cấp, thường rất yên tĩnh, thỉnh thoảng trẻ con và người già qua lại, dưới bóng cây ngày hè, phảng phất mùi hương dịu dàng của lá cây. Tôi ngồi thẩn thờ trong buồng lái, tại sao tôi lại đồng ý gặp anh ta? Tôi không muốn lừa dối lòng mình, Sở Thừa có một sức hút khó tả đối với tôi. Tôi có tình cảm với anh ta, trong lòng tôi trỗi lên một ham muốn ngờ ngợ. Nếu không đêm qua, tôi đã không tỉnh giấc giữa chừng và buồn phiền vô cớ. Nếu vẫn là cô gái ngây thơ chưa lấy chồng ngày đó, chắc chắn giây phút này, tôi sẽ tràn ngập niềm vui và lao đến chỗ hẹn. Nhưng giờ đây, tôi đã biết luật ngầm của thế giới tình cảm. Sở Thừa trẻ trung tuấn tú, xuất thân từ gia đình giàu sang, là chàng trai danh giá mà bao cô gái mơ ước. Còn tôi đã đến tuổi toan về già, ly hôn nuôi con, mặc dù nhìn bề ngoài không phải lo miếng cơm manh áo nhưng thực ra trong lòng tôi biết rất rõ, đó chỉ là gượng gạo để mưu sinh, không muốn để mình trầm luân mà thôi. Anh ta muốn nói gì với tôi? Điều đó có ý nghĩa gì? Tôi và anh ta là hai đường thẳng song song, mãi mãi không bao giờ có thể gặp nhau, cũng không có kết quả gì, thế thì việc gì phải dính dáng đến nhau, tự gây phiền hà cho mình. Làm người đôi khi khó tránh khỏi việc bị người khác bêu nhục nhưng rõ ràng biết không thể mà vẫn tự chuốc nỗi nhục đó, thế là làm sao? Bỗng chốc tôi cảm thấy nhụt chí chán chường, chỉ muốn lái xe đi về nhưng lại nghe thấy tiếng nhạc chuông điện thoại vang lên trong xe.

“Luu Bạch, sao em không xuống xe?” Giọng Sở Thừa ở rất gần. “Không phải em muốn bỏ về đó chứ?”

Tôi luống cuống quay đầu, nhìn thấy anh ta từ đầu chậm rãi bước ra, bắt giắc mặt đỏ bừng, giống như hời đại học định bỏ về sớm từ cửa sau giảng đường lại bị thầy giáo tóm được.

“Sao anh biết em đỗ xe ở đây?” tôi mở cửa bước xuống xe, thấy hơi ngại, bèn hỏi cho qua chuyện.

“Anh ngồi trong quán cà phê thấy em lái xe đến, rẽ vào con ngõ này. Đúng là một địa điểm lý tưởng. Sao em tìm được?”

“Em lớn lên ở đây. Sao vậy? Có việc gì muốn nói với em?”

Anh ta không trả lời, bất ngờ tiến sát lại gần, đưa tay vuốt tóc tôi: “Em mới tắm à? Xõa tóc thế này rất đẹp, đẹp hơn búi lên”.

Không lường trước được hành động của anh ta, bắt giắc người tôi khẽ run lên. Xấu hổ vì phản ứng đó, tôi lùi lại một bước, ngênh mặt lên hỏi: “Em vừa tập thẩm mỹ xong, đầu vẫn còn ướt hơi nên mới để xõa. Anh muốn nói gì với em?”

“Bọn mình đi ăn cơm nhé, hiện tại anh rất đói. Em đến muộn quá!” Sở Thừa nhìn tôi với vẻ ảm ức, dường như tất cả đều là lỗi của tôi.

Tôi thở dài, nếu một người đàn ông luôn luôn thích thể hiện nét mặt đó với phụ nữ thì chắc chắn anh ta sẽ rất thuận buồm xuôi gió trong chuyện tình cảm, rất ít phụ nữ từ chối được anh ta. “Anh thích ăn cơm gì? Em vừa tập xong, vừa nãy anh vừa nói, tập xong mà ăn ngay sẽ béo mà.”

“Em có gợi ý gì không? Anh mới đến Thượng Hải chưa đầy một tháng. Em dẫn đường, anh lái xe. Đi lấy xe với anh nhé!”

Tôi liếc Sở Thừa một cái, bảo tôi chọn? Đột nhiên tôi nảy ra một ý nghĩ ranh mãnh: “Chúng ta đi ăn cơm Nhật nhé! Tiệm Chim Hồng Hạc ở khách sạn Hoa Đình nấu món ăn Nhật rất ngon”.

“Được, thế anh nên đi đường nào?” Sở Thừa dẫn tôi đến trước quán cà phê, mở cửa xe ô tô: “em có hay đi ăn không?”

Tôi thầm mừng mình lảng nhách, người ta giàu có, việc gì phải quan tâm đến ý đồ vớ vẩn này của mình. Tôi ngồi lên xe Sở Thừa, rút cuốn sổ tay trong túi ra, nói cho anh ta biết địa chỉ, gọi điện đặt chỗ. Sở Thừa nhìn hang địa chỉ, điện thoại được tôi ghi chép dày đặc trong sổ tay với vẻ hào hứng: “Em hay ghi lại tất cả các tiệm ăn à? Trông có vẻ rất nhiều. Em đã từng ăn ở những chỗ đó rồi chứ?”

“Không, chỉ là thói quen mà thôi. Phần lớn đều là tiện tay thì ghi lại, em đều cho điểm những chỗ từng đặt chân đến.”

“Tiệm này được 3 sao, điểm rất cao. Tiệm phía trên đó chỉ có một hình tam giác, có phải nấu rất dở không?” Sở Thừa chỉ tay vào sổ hỏi:

“Không phải, bởi vì hôm đến ăn ở tiệm đó, Mạt Lợi bị bỏng nước canh.” Tôi gập sổ lại, không muốn để anh ta xem nhiều.

“Em có rất nhiều ký hiệu cho riêng mình”, anh ta mỉm cười. Tôi có thói quen ghi chép những chuyện xảy ra hàng ngày nhưng trong sổ đều là những ký hiệu đơn giản, chỉ có mình tôi mới hiểu. Tôi còn có một thói quen hoang đường hơn, mỗi khi trong lòng không vui, đều viết mail, gửi vào hòm thư của mình nhưng điều này là điều bí mật của tôi. Tại sao người đàn ông mới chỉ gặp một lần, hai lần này lại có thể liên tục khiến tôi phải vô tình tiết lộ những bí mật của mình.

“Con gái em tên là Mạt Lợi à?”, giọng anh ta nhẹ nhàng, “Một cái tên rất hay”.

Tôi nhìn anh ta bằng ánh mắt cảnh giác.

“Những lời em nói khiến anh rất bất ngờ. Cả đêm qua anh không ngủ. Cứ nghĩ về những điều đó.” Không đợi tôi trả lời, anh ta tiếp tục lẩm bẩm: “Luu Bạch, em rất hấp dẫn. Đáng về uể oải, dường như không quan tâm đến mọi chuyện nhưng nói đến đồ ăn là kể vanh vách. Em lại hay giúp đỡ bạn bè, mỗi khi nói đến chuyện khiến em không vui, trông em như chú nhím xù lông, rất đáng yêu. Ngay từ đầu em đã lôi cuốn anh. Mặc dù cách nói chuyện có phần gay gắt nhưng thực ra trong lòng lại rất mềm yếu. Anh nói có đúng không?”

Tôi cứng họng không nói được gì, đành ngậm người ngồi im.

“Khi nói chuyện với Mạt Lợi, giọng em rất dịu dàng, hoàn toàn không giống lúc em tranh luận với anh về con gái Thượng Hải. Thật là ngọt ngào, nhưng bạn bè bình thường không thể cảm nhận được về ngọt ngào đó. Anh chưa từng có kinh nghiệm kết bạn với người mẹ độc thân. Không biết mọi người trong nước nghĩ thế nào, nhưng anh thực sự không quan tâm đến những điều đó. Hôm nay, anh hẹn em đến đây chỉ muốn hỏi em câu hỏi ngày hôm qua. Em có muốn tiếp tục hẹn hò với anh nữa không?”

Đầu tôi như ù đi. Tôi cũng không biết mình đã ngồi xuống bàn ăn như thế nào. “Luu Bạch, mày hãy tỉnh lại đi”, một Luu Bạch khác đang gào thét lớn trong tôi, “đừng vì mấy câu nói của anh chàng mà biến thành cây si. Mày không phải cô bé lọ lem, thế gian này cũng không có cô bé lọ lem nào hết”. Trong lòng tôi giằng co quyết liệt, dường như cả thế kỉ nay không có cảm giác này rồi, có một người đàn ông tuyệt vời như thế, sau khi biết được sự thật về tôi, thẳng thắn nói trước mặt tôi rằng anh ta không quan tâm và muốn hẹn hò với tôi. Hiện giờ anh ta đang ngồi với tôi, cúi đầu xem thực đơn, khuôn mặt trẻ trung tuấn tú, phong thái đỉnh đặc. Người ta nói phú quý sinh an nhàn, tôi tin là như vậy. Bình thường con trai ở tuổi này, chắc chắn không thể ung dung tự tại như anh được. Đàn ông chưa đầy 30 tuổi, phần lớn đều nông nổi bộp chộp, bận rộn toàn những chuyện không đâu. Nhưng người ngoài 30 tuổi lại bị năm tháng luyện thành người quá ranh ma. Nếu nói tôi không hề rung động là nói dối. Nhưng rõ ràng nếu biết sẽ chẳng đi đến kết quả gì mà vẫn muốn bắt đầu, không phải là tự tìm đường đến chỗ chết hay sao?

“Luu Bạch, em đang nghĩ gì vậy?” Sở Thừa gấp thực đơn lại nhìn tôi.

“Em còn một việc chưa nói với anh. Em năm nay 28 tuổi, lớn hơn anh. Anh có cần suy nghĩ nữa không?”

“Sở Thừa tròn mắt nhìn tôi, một lúc lâu sau mới lên tiếng: “Luu Bạch, em nhẫn tâm quá”.

“Sao vậy?” Đột nhiên tôi cảm thấy vui hơn, cũng để lộ vẻ mặt ảm ức cho Sở Thừa xem.

“Sao em có thể làm vậy? Chỉ trong hai ngày ngắn ngủi, em liên tục nói ra những lời khiến người ta phải bất ngờ. Lần đầu tiên gặp nhau, em đã ăn thịt bò sống. Anh yêu cầu được hẹn hò, em liền gọi điện thoại cho con gái ngay trước mặt anh, nói với anh rằng em đã từng ly hôn và đang nuôi con. Em khiến anh mất ngủ một đêm, khó khăn lắm mới được can đảm hỏi em thêm lần nữa, không ngờ em trả lời rằng em còn hơn anh hai tuổi. Em còn điều gì chưa nói nữa không? Nói luôn cả thể đi.”

“Không còn gì nữa cả, em nói hết rồi.” Khi nghe Sở Thừa nói ra những điều đó với vẻ ảm ức, tôi bất giác bật cười.

“Thế em nghĩ anh nên làm thế nào?”, Sở Thừa nhìn chằm chằm vào tôi hỏi. Tôi bắt đầu cố tình lảng tránh ánh mắt của anh ta.

“Anh nên biết rằng, chúng ta là hai thế giới hoàn toàn khác nhau, sự lựa chọn tốt nhất là chỉ làm bạn bè bình thường thôi. Còn về quan hệ khác, không nên để nó xảy ra vì cũng chẳng đi đến kết quả gì. Em nói như vậy, anh có hiểu không?”, tôi khẽ nói.

“Anh không hiểu”, Sở Thừa thờ dài. “Luu Bạch, vừa nãy em cười, nụ cười của em rất ấm áp.”

Đây là câu trả lời kiểu gì vậy? Trái tim tôi như bị va một cú mạnh đầy chua xót. Tôi không phải là Luu Bạch luôn giữ nụ cười trên môi đó sao? Nhưng nụ cười đó giả tạo đến mức nào, chỉ có mình tôi biết. Nụ cười thực sự đã xa tôi từ lâu rồi, giờ đây người đàn ông này nói tôi cười rất ấm áp. Làm thế nào bây giờ, dường như tôi đã trở nên mềm yếu hơn, anh ta quả thực là nguy hiểm.

“Em không muốn thử lại một lần nữa. Cảm giác bị bỏ rơi đau đớn lắm”, tôi khẽ nói.

“Không bắt đầu thì làm sao biết sẽ không có kết quả? Thế gian còn có những người bị chết ghen khi ăn cơm nhưng vì chuyện này mà chúng ta không cần ăn cơm nữa sao?” Anh ta cười với tôi: “Đừng sợ, Luu Bạch. Em đã nhốt mình quá lâu rồi, em thử ra ngoài hít thở không khí đi, thế giới này không tệ như em tưởng đâu.”

Tại tôi ừ đi vì câu nói của Sở Thừa, dường như sự việc phát triển theo chiều hướng mà tôi không thể làm chủ. Chút lý trí còn sót lại vẫn đang giãy dụa nhưng trái tim tôi đã cảm động không nói nên lời. Tôi yếu ớt gật đầu, anh nhìn thấy bỗng nhiên cười tươi hơn. Giây phút này, tôi biết cuộc sống bình lặng của mình đã kết thúc.

Đêm nay tôi không tài nào ngủ được. Trong đầu cứ văng vẳng những câu nói của anh. 12 giờ đêm, đột nhiên điện thoại báo có tin nhắn. Tôi mở máy ra, thấy có tin nhắn của anh: “R U sleeping? Can I call u now?”.

Tôi mở to mắt nhìn màn hình, ngẩn ngừ. Người đàn ông này hơi ngông cuồng nhỉ. Không đợi tôi ngẩn ngừ xong, chuông điện thoại reo vang. Tôi nghe máy, giọng nói của anh vọng tới, cái giọng Miền Nam gãy gọn đó, nửa đêm nghe khá dịu dàng.

“Luu Bạch, em nhắc máy nhanh quá, có phải chưa ngủ không?”

“Bị tin nhắn của anh làm tỉnh giấc, sao ngủ được chứ”, tôi cứng họng, không muốn để anh biết mình trần trọc thao thức đến giờ này.

“Anh vừa mới nằm, rất nhớ em”, anh nói thẳng vào vấn đề. Tôi không biết nói gì hơn, nhưng lòng lại cười thầm, có người nói nhớ mình, cảm giác này tuyệt quá.

“Ngày mai chúng mình hẹn nhau đi chơi nhé, cùng đi ăn đồ ăn Triều Châu. Em có biết quán nào ở Thượng Hải có đồ ăn Triều Châu chính cống không?”

“Sao lại là đồ ăn Triều Châu?”, tôi hơi ngạc nhiên hỏi.

“Anh là người Triều Châu mà, quê anh ở Sán Đầu, em đã nghe nói bao giờ chưa?”

Anh tự kể chuyện của mình, tôi bật cười: “Hóa ra anh là người Triều Châu, vùng đất nổi tiếng đó hả? Vinh hội, vinh hội! đây là lần đầu tiên trong đời em được làm quen với người Triều Châu”.

“Vinh hội?” Sở Thừa tỏ vẻ không hiểu, hỏi tiếp: “Thế nào là vinh hội?”

“Tức là rất vinh hạnh được hội ngộ, làm quen với anh.” Tôi khẽ mỉm cười, nửa đêm giăng co trong điện thoại giống như hồi mới biết yêu, quãng thời gian đó dường như đã cách xa tôi hàng mấy thế kỷ rồi,

nhưng cảm giác ấm áp lúc này khiến tôi bật cười.

“À, anh mới là người vinh hạnh vì được làm quen với em”, Sở Thừa cười. “Ngày mai đừng quên cuộc hẹn với anh nhé!”

“Vâng, tạm biệt.” Tôi gấp máy lại, đột nhiên thấy mắt díp lại, người uể oải, đêm nay, tôi ngủ ngon hơn bao giờ hết.

Sáng hôm sau, như thường lệ, tôi lại ngủ nướng đến lúc mặt trời đã lên cao. Ngủ nướng là đặc quyền của những người hạnh phúc, đặc biệt là khi bên ngoài trời nắng như đổ lửa. Bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của Mạt Lợi lay tôi tỉnh giấc: “Mẹ ơi, dậy đi!”

Tôi trở mình ôm chặt con gái, đúng là con gái của tôi có khác, người vừa thơm vừa mềm mại. Chợt nhớ hôm nay còn có cuộc hẹn, tôi bèn bật ngay dậy. Xuống giường mở tủ quần áo ra, đứng trước đám quần áo, tôi bắt đầu nghĩ ngợi. Mặc gì được nhỉ? Trong tủ toàn màu đen, trắng, xám, bình thường tôi chỉ lấy bữa một bộ để mặc, hôm nay tự nhiên lại thấy ngần ngại. Nếu mặc váy liền thân, liệu trông có cứng quá không nhỉ, nhưng nếu mặc đơn giản quá, chỉ là áo phông quần bò thì... T trời ạ.

Chợt tôi nghe thấy tiếng mẹ vọng vào: “Luu Bạch, sao con vứt quần áo đầy ra giường thế hả?”

Tôi cúi xuống nhìn, đúng là trên giường chất đầy quần áo, Mạt Lợi ngồi bên, tròn mắt nhìn tôi với vẻ ngạc nhiên. Bất giác tôi thấy mặt mình đỏ ửng lên, cố gắng tỏ ra bình tĩnh, treo quần áo về vị trí cũ: “Không có gì đâu mẹ. Hôm nay con đi ăn tiệm, định chọn một bộ để mặc”.

“Bình thường đi ăn con có mặc cầu kỳ thế này đâu. Luu Bạch, hôm nay con có hẹn với ai vậy?” mẹ tỏ rõ vẻ hào hứng, dò xét tới cùng.

“Chỉ là một người bạn bình thường mới gặp hai lần thôi mà mẹ, không có gì đâu”. Tôi lấy quần bò ra mặc, vẫn nên mặc thoải mái một chút, cần gì phải cầu kỳ quá, chỉ là một bữa cơm thôi mà.

Đến giờ hẹn, tôi xách túi ra cổng khu chung cư, chiếc ô tô của anh lặng lẽ đỗ ngoài cổng. Tôi bước đến, thấy Sở Thừa ngồi trong buồng lái, trên vô lăng vẫn đặt tám bản đồ đang mở. Tôi gõ cửa sổ, anh giơ tay mở cửa cho tôi. Tôi ngồi lên xe, cả hai chúng tôi cùng mỉm cười.

“Luu Bạch, khu nhà em ở khó tìm thật đấy”. Anh giơ tám bản đồ lên rồi nói tiếp: “Những lối rẽ này khiến anh phải lòng vòng khá lâu”.

“Theo như em được biết, không phải anh từng nói anh là người rất giỏi tìm đường đó sao? Mấy lối rẽ đơn giản này làm sao bắt anh phải đầu hàng được”, tôi trêu anh.

“Nhưng trên bản đồ không nói đây là đường một chiều mà”, anh đưa bản đồ về phía tôi vừa chỉ vừa nói. Tôi ngửi thấy hương thơm nhẹ nhàng trên cơ thể anh, thoang thoảng hương đồng nội. Từ trước đến nay tôi luôn nghĩ đàn ông dùng nước hoa rất nữ tính nhưng khi ngửi thấy mùi hương dịu nhẹ này trên cơ thể anh, tôi lại cảm thấy vô cùng quyến rũ. Tôi khẽ hít thở, thầm mắng mình vô tích sự. Luu Bạch, mày sống cũng bằng không, ngần này tuổi đầu vẫn bị đàn ông mê hoặc.

Cuối cùng, chúng tôi đã đến từ lâu Triều Châu duy nhất mà tôi biết. Từ lâu đã mở lâu năm, nằm trên tầng trên cùng của tòa tháp thương mại, thực đơn đều đã cũ sòn. Sở Thừa gọi món rất thành thạo rồi anh khen nhà hàng này nấu món rim ngon. Món ăn Triều Châu vị thanh đạm, chúng tôi vừa ăn vừa nói chuyện, mãi chuyện mà không biết mình đã ăn rất nhiều. Ăn xong, chúng tôi rời Từ lâu, anh cua xe thành thạo lên cầu vượt: “Luu Bạch, bọn mình đi ngắm cảnh đêm nhé”.

Đêm Thượng Hải phồn hoa náo nhiệt. Tôi ăn quá no, ngồi trên xe bật máy lạnh, hai bên cầu là ánh sang rực rỡ, cảm giác mọi thứ như bị bỏ lại sau lưng. Bình thường tôi phải lái xe chở cả nhà nên rất ít có cơ hội ngồi trên xe ngắm ngía hai bên đường. Tự nhiên có cơ hội thông dong thế này, tôi cảm thấy vô cùng dễ chịu, nhìn cảnh vật bên ngoài thấy khác hẳn ngày thường. Sở Thừa cho xe chạy vào đường ngầm xuyên qua song Hoàng Phố hòa vào dòng xe cộ. Lúc đến cửa ra Phố Đông, cảm thấy vạn vật sáng bừng, bất giác tôi khẽ reo lên: “Đẹp quá!”.

“Anh cảm thấy đây là khu vực đẹp nhất trong thành phố Thượng Hải. Náo nhiệt thật, có thể sánh với bất cứ nơi nào trên thế giới.” Anh đánh vô lăng, chuyển hướng sang phía bờ sông: “Tuần trước, đến đây cùng các bác các chú, anh thấy rất có ấn tượng.

Chúng ta ra bờ sông ngắm cảnh nhé. Có phải ở đây có đường Tân Giang không?”

Đường Tân giang? Tôi bật cười, đây là một trong những nơi các đôi tình nhân hay lui tới, nổi tiếng nhất Thượng Hải. Không biết bao lâu rồi tôi không đặt chân đến địa điểm lãng mạn thế này. Khi ở bên anh, dường như tôi luôn làm những việc mà lâu lắm mình không làm.

Đúng là một địa điểm lý tưởng, gió sông vờn nhẹ, Thượng Hải ngày tháng 6, vẫn chưa đến ngày nắng gắt. Hai bên bờ sông lấp lánh ánh đèn, bên cạnh là người đàn ông mới quen, mỗi khi nghiêng đầu, tôi lại thấy ánh mắt anh chăm chú nhìn tôi. Đôi mắt anh không gợi cảm như những người đàn ông khác mà to tròn, hai mí, ánh mắt trong trẻo, ngây thơ như trẻ con. Anh nhìn chăm chú trên gương mặt trẻ con đó không sâu xa khó hiểu mà rất rõ ràng, khiến người ta phải cảm động. Tôi thấy hơi bối rối, lẩn tránh ánh mắt anh, tôi bước ra rìa sông, đặt hai tay lên thành lan can sắt, chỉ vào ánh đèn rực rỡ phía bờ bên kia: “Không phải anh muốn ngắm cảnh đó sao? Sao cứ nhìn em chăm chăm vậy?”.

Phía sau không thấy tiếng trả lời, đột nhiên tôi cảm thấy bờ vai hơi nóng, anh khẽ thì thầm bên tai tôi: “Luu Bạch!”. Bất giác mùi hương nhẹ nhàng đó tỏa khắp đầu đây, bao bọc cả cơ thể tôi. Đầu óc tôi tỉnh táo nhưng cơ thể lại hoàn toàn nằm ngoài sự kiểm soát của lý trí, mềm nhũn như một kẻ say túy lúy. Người đàn ông này giống như một mảnh nam châm với sức hút mãnh liệt làm con tim tôi rối bời. Đôi môi anh khẽ sát lại, nóng bỏng, khiến tôi cảm thấy da thịt mình thêm lạnh giá. Giữa lúc thần thờ, chúng tôi đã ghi siết lấy nhau. “Luu bạch!”, anh lại gọi tên tôi, xem lần cảm giác mê. “Không hiểu sao, lần đầu tiên nhìn thấy em, anh đã muốn ôm chặt, em có một vẻ gì đó rất hấp dẫn.”

Lòng ngực tôi căng trào tựa trái cây chín mọng, chỉ cần có một lỗ nhỏ là sẽ tràn hết ra ngoài, khóe mắt tôi bỗng cay cay. Không phải, không phải là sự thật, tôi nghe thấy tiếng mình khản đặc, dường như tôi đang tự nhủ với lòng mình. Tôi nghe thấy anh trả lời : “Đúng là sự thật, Luu Bạch, đúng là sự thật”. Trong nháy mắt, anh xoay người tôi lại, đôi môi nồng nàn của anh bất ngờ chạm xuống. Bỗng chốc, mọi cảnh vật xung quanh trở nên xa vời, tiếng người, tiếng còi tàu trên sông, tiếng thì thầm của các đôi tình nhân, tiếng cười của con trẻ, tất cả đều không còn nữa. Đất trời như tối hơn, lỗ nhỏ đó đã được khơi ra, mọi cảm giác chua ngọt trong lòng ngực tôi tuôn trào ra bên ngoài. Dường như chỉ một tích tắc, không, dường như một lúc rất lâu, đôi môi anh mới từ từ rời khỏi tôi. Anh cúi đầu nhìn tôi rồi lại ghi siết và hôn mạnh hơn: “Không ngờ lại là em, Luu Bạch. Bao nhiêu năm rồi, người mà anh chờ đợi lại chính là em.”

Không phải là sự thật, từ nơi sâu thẳm trong lòng chứa những vị chua ngọt đó lại là một nỗi buồn thâm lương. Cũng giống như tôi, người đàn ông này đang rung động mạnh mẽ. Anh nói bao nhiêu năm rồi, người mà anh chờ đợi lại chính là tôi, nhưng không ai có thể sống trọn đời trọn kiếp với một người khác. Tôi và Mặc Nhiên, năm xưa sống bên nhau, không giờ nghĩ mình sẽ đem lòng yêu người khác. Anh đã bỏ tôi mà đi, tôi không còn là tình yêu duy nhất của cuộc đời anh. Sự xuất hiện của Sở Thừa đã nhắc nhở tôi rằng, tôi cũng sẽ quên đi quá khứ và rung động trước một người khác. Không ngờ giây phút này, tôi lại có cảm giác thâm lương đó, dường như mọi thứ an bài trước mắt toàn là chuyện buồn, tương lai rồi cũng sẽ

không có niềm vui.

Mọi thứ đều ngọt ngào với hai kẻ mới yêu nhau. Mặc dù từ trước đến nay, đi đâu tôi cũng lẻ loi một mình nhưng cũng đã dần quen với việc tối tối nằm trong chăn cười nói với anh qua điện thoại và thường xuyên có những cuộc hẹn hò ngọt ngào. Tiếp xúc nhiều tôi nhận thấy, không những tư duy của Sở Thừa là một đường thẳng mà anh còn không ngần ngại dành trọn vẹn tâm huyết cho những gì mình thích. Chỉ cần có thời gian rỗi, bất chấp đường xá xa xôi anh đều đến gặp tôi, dù chỉ là một tiếng đồng hồ ngắn ngủi, chỉ cần hai người ngồi nhìn nhau đã thấy thỏa nguyện lắm rồi. Về si mê cuồng nhiệt đó khiến tôi vô cùng cảm động.

Buổi trưa tháng 7, tôi ngồi trong quán cà phê quen thuộc đợi điện thoại của anh. Lười nhác là đọc quyền của những người hạnh phúc, tôi ung dung cuộn tròn người trên sofa. Tường tầng hai được thiết kế hoàn toàn bằng kính, qua khe hở của bức rèm xếp, tôi thấy ánh mặt trời rực rỡ ngoài cửa sổ tỏa xuống mặt đường thừa thớt bóng người. Hai bên đường là hai hàng cây ngô đồng tán lá sum xuê. Chúng bằng tuổi với tôi, không còn trẻ nữa, vì thế mỗi năm đến hè, cả con đường rợp trong bóng mát, ánh nắng hắt qua kẽ lá, lấp loáng dưới mặt đường. Quán cà phê vô cùng yên tĩnh, tiếng nhạc jazz nhẹ nhàng trữ tình, mặt sofa bằng vải nhung màu xanh rêu tạo cảm giác lạnh lẽo, chiếc bánh ngọt đặt trước mặt mới chỉ ăn một miếng, viên đá lạnh trong ly cà phê đã tan gần hết.

Ông chủ quán bước lên cầu thang, cười: “Chàng đến muộn rồi”.

Tôi liếc nhìn ông ta một cái, người đàn ông Đài Loan cao gầy, một năm bốn mùa chỉ mặc áo sơ mi đen, đeo kính gọng vàng và những ngón tay thon dài. Ông ta có tính ưa sạch sẽ, hơi kỳ dị nên mỗi lần thanh toán, ông ta lộ tỏ vẻ chê tiền, bị tôi cười cho mấy lần, chê tiền bẩn mà vẫn lấy. Ông ta giống dân trí thức hơn là chủ quán cà phê. Nhưng ông chủ này cũng có ưu điểm, lần nào đến cũng biết tôi cần gọi gì, không bao giờ tôi phải giải thích thêm câu nào và ông ta cũng là người trầm tính nhưng gần đây lại có vẻ nói hơi nhiều.

“Tôi đến sớm quá”, thực ra tôi không muốn giải thích nhưng không hiểu sao lại trả lời ông ta. “Buồn ngủ quá!”

“Thế cô cứ ngủ đi, đằng nào cũng còn sớm”, ông chủ quán khẽ mỉm cười nói. Tôi liền co chân lên ghế, ngả đầu ngủ thiếp đi. Đúng là hơi buồn ngủ thật, cuộc sống thế này chắc chắn sẽ bị những người chăm chỉ làm việc chê trách. Cứ chê trách đi, tôi thậm chí giễu mình, tôi đã sống không có mục đích từ lâu lắm rồi. Ngủ một lúc lâu, đột nhiên tôi cảm nhận có người đang nhìn mình chăm chăm. Tôi cố gắng mở mắt, ngẩng đầu lên, tôi thật sự bất ngờ khi nhìn thấy gương mặt Sở Thừa.

“Anh đến rồi à? Đưa bố anh ra sân bay rồi chứ?” đầu nhìn đồng hồ, tôi ngủ cũng khá lâu, hơn một tiếng đồng hồ rồi.

“Sao em không mở máy?”, giọng anh tỏ vẻ không vui.

Tôi cảm di động lên với vẻ ngạc nhiên. Hả, hết pin rồi, màn hình tối om. Anh không liên lạc được với em, đợi em ở đây từ lâu lắm rồi, anh ngồi ngay đằng sau. Đợi một tiếng rồi, đang định về thì nhìn thấy em.”

Tôi không biết nói gì hơn.

“Em nhỏ bé quá, cuộn tròn trên sofa, cái ghế này lại đặt trong góc, anh chẳng nhìn thấy gì cả. Anh ngồi ngay sau em mà không hề biết.”

Vừa mới tỉnh giấc nên còn chưa tinh táo, tôi chỉ biết giữ nguyên tư thế, ngửa đầu, ngo ngác nhìn anh.

Anh đang giận à? Những câu nói đó, là do đợi lâu quá sốt ruột nên mới nói thế ư?

“Máy em hết pin, em không để ý. Anh giận à?” Tôi đưa di động cho anh, đột nhiên cảm thấy mình làm như thể cũng chẳng giải quyết được việc gì, liền rút tay về.

Bất ngờ anh đưa tay kéo tôi dậy, ánh nắng rọi qua khe cửa xếp lướt qua mặt anh: “Không phải giận mà chỉ thấy lòng trống trải khi không làm cách nào liên lạc được với em. Tự nhiên thấy em lặng lẽ nằm ngủ trên sofa, người cuộn tròn, anh chưa bao giờ nhìn thấy em ngủ. Em rất đẹp.”

Tôi không biết trả lời thế nào, chỉ biết nhìn anh một lúc lâu sau mới mở miệng: “Thế bọn mình đi đâu bây giờ?”

Anh cúi đầu cười, nắm tay tôi dẫn xuống dưới: “Dĩ nhiên là đi ăn rồi, anh vẫn chưa ăn gì đây này.”

Xuống tầng thấy ông chủ quán mặc sơ mi đen cúi đầu cố tình tỏ ra bận rộn, tôi hậm hực tròn mắt với ông ta. Lão chủ quán này, rõ ràng biết anh đến mà không gọi tôi dậy. Tôi định bước đến chỗ ông ta nhưng Sở Thừa đã nắm chặt tay tôi. Anh nắm chặt quá, đi dưới ánh nắng mặt trời, nhiệt độ trong lòng bàn tay anh lan tỏa khắp người tôi. Cảm giác này vừa gần gũi vừa xa lạ. Mấy năm trước từng có nó, không ngờ lại một lần nữa cảm nhận được cảm giác này trong những năm tháng còn lại của cuộc đời.

Thế là hai chúng tôi nắm tay nhau, bước đi trên con đường tràn ngập bóng mát chỉ để ăn một bát mì. Một quán ăn nhỏ kiểu Nhật, trưa muộn, quán khá vắng khách. Đúng là anh đói thật, lúc ăn mì còn phát ra tiếng húp xì xụp. Dường như đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy anh thế này, hoàn toàn khác hẳn với hình ảnh Sở Thừa ngồi trong một quán ăn tây sang trọng thành thạo sử dụng dao nĩa, nhưng hình ảnh này lại chân thực đến mức đáng yêu. Hơi nóng trong bát mì bốc lên nghi ngút, văng trán rộng của anh lấp lóm mồ hôi. Tôi nhìn như bị hút hồn.

Sở Thừa ngẩng đầu, nụ cười hiện rõ trên môi: “Em buồn cười khi nhìn thấy anh thế này à?”

Tôi gạt mình, bất giác đưa hai tay lên chống cằm, cứng giọng đáp: “làm gì có chuyện đó, anh thì có gì đáng nhìn.”

Sở Thừa đặt đũa xuống, lấy tay che ngực với vẻ dè dặt: “Không có gì đáng nhìn sao? Lưu Bạch, em làm anh buồn quá. Anh vẫn tưởng rằng em cũng có phần thích anh mà.”

Tôi cười giòn tan: “Anh nói không sai, em thích anh, bị mê hoặc vì vẻ đẹp của anh, anh hài lòng rồi chứ?”

Đột nhiên mắt anh sáng rực lên: “Lưu Bạch, em nói em thích anh?”

Vốn chỉ nói đùa nhưng tôi sững người khi thấy vẻ mặt anh. Tôi không nói được câu nào, bất giác mặt nóng bừng lên. Không cần soi gương cũng biết mặt tôi đỏ thế nào, tôi thảm rủa mình vô tích sự. Tại sao tôi luôn giống như con ngốc khi đứng trước mặt anh, mọi hành động của tôi đều không giống với mình thường ngày.

Bất ngờ nghe thấy tiếng sấm rền, tôi ngó cổ ra ngoài, mây đen đã kéo đầy trời, rồi mưa như trút nước, mưa rào buổi chiều là nét đặc trưng của mùa hè Thượng Hải.

“Mưa rồi”, tôi lầm bầm.

“Em không thích mưa à?”

“Không, em rất thích. Hồi nhỏ, dưới sân nhà em là một cái chợ, những lúc mưa trút xuống bất ngờ, em

thường đứng bên cửa sổ nhìn mọi người vội vã thu dọn hàng hóa, nhanh chóng đẩy xe rồi mất hút. Nhìn thấy người khác cuống cuống như thế, em cảm thấy mình vô cùng hạnh phúc khi được ở trong nhà.”

Anh cười: “Nghe như rất vui mừng trước sự đau khổ của người khác, Luru Bạch ạ.”

“Thế còn ngày mưa của anh thế nào?”, tôi nhìn anh khẽ hỏi.

“Những buổi chiều mưa thế này, chắc chắn là anh ở nhà rồi, nghe tiếng mưa rơi, tiện thể đánh một giấc ngon lành, nghe nhạc, xem VCD cũng rất tuyệt”, anh nói rất tự nhiên, tay đặt trên bàn. Tôi và anh đều là những con người hạnh phúc, không phải bồn ba vật lộn vì kế sinh nhai, những điều ngày mưa đem đến cho chúng tôi đều là cảm giác ấm áp. Tôi nhìn bàn tay anh. Ngoài cửa sổ mưa xối xả, dường như không bao giờ biết tạnh. Lác đác có người đi bộ che đầu chạy trên đường. Nhưng ở trong này khô ráo và dễ chịu, chỉ có ngón tay anh thon dài, trắng trẻo trước mắt tôi. Đột nhiên, tôi nghe thấy giọng mình nhẹ nhàng: “Trong ngõ là nhà cũ của em, trong nhà có nhạc, còn có rất nhiều bộ phim cổ xưa.”

Tôi không ngừng đầu nhìn anh, chắc chắn mặt tôi vẫn đỏ bừng. Bàn tay đó đưa ra vuốt tóc tôi, giọng anh rất ấm và dịu dàng: “Tuyệt vậy hả Luru Bạch”.

Lúc chạy về đến nhà, cả hai chúng tôi đều ướt như chuột lột. Bản thân tôi cũng rất ít về căn hộ nhỏ này. Khu nhà kiểu cũ, xây dựng đã lâu lắm rồi, hành lang tối om. Một tay tôi lấy chìa khóa trong túi, tay kia bị anh nắm chặt, ướt nhẹp, tôi cũng không biết đó là nước mưa hay mồ hôi nữa. Mãi tôi mới mở được cửa, chỉ trong chớp mắt cánh cửa đã bị anh lấy tay đóng lại và làn môi mềm mại của anh áp ngay xuống môi tôi. Bất giác, tôi lùi một bước, cách, lưng đụng vào tường. Cánh tay anh quàng chặt lấy người tôi, nóng bỏng. Anh đang nói gì đó nhưng đôi môi đang siết chặt lấy nhau làm tôi không nghe rõ, hình như anh đang gọi tên tôi: “Luru Bạch, Luru Bạch!”

Và rồi điều đó cũng xảy ra, chúng tôi như hai con thú đã đói khát lâu ngày, hoàn toàn hành động theo bản năng. Căn phòng rất bé, anh ôm tôi và dễ dàng tìm thấy phòng ngủ. Chúng tôi nằm vật xuống giường, thở hổn hển, bỏ hết mọi thứ trên người đối phương. Chúng tôi cuốn chặt lấy nhau như đôi tình nhân cửu biệt trùng phùng, cơ thể đối phương vừa lạ lẫm vừa vô cùng quen thuộc. Lúc anh đưa vào, tôi khẽ rên lên một tiếng thỏa mãn. Dường như không chỉ cơ thể mà vô số những đêm dài lẻ loi tỉnh giấc một mình của tôi đều được lấp đầy. Những ngày đó là những sớm bình minh và những chiều hoàng hôn mộ mình khóc thầm trong xe và cả những vết thương lòng đã bị khoét sâu từ lâu, lâu đến mức không ai còn nhận ra được nữa.

Đôi mắt anh lấp lánh trong bóng tối, chúng đang nhìn tôi chằm chằm, khoái cảm xa cách lâu ngày trào dâng như lốc xoáy, sự hưng phấn của cơ thể khiến tôi mê mẩn. Lúc tôi chuẩn bị lên cao trào, tiếng anh hỗn hển áp sát vào tai tôi: “Luru Bạch, anh yêu em, anh yêu em!”

Yêu tôi, anh đang nói yêu tôi. Đột nhiên cảm giác mê mẩn biến mất, tôi mở to mắt nhìn anh, nói từng chữ một: “Anh không biết anh đang nói gì đâu.”

“Anh biết mình đang nói gì.” Khoảnh khắc phóng ra đó, cơ thể anh run lên, rồi anh lên tiếng trả lời.

Chương 4

Chiều Chủ Nhật, tôi hẹn Minh Tuệ gặp nhau ở quảng trường Chính Đại uống trà tâm sự. Tôi đỗ xe dưới tầng hầm ngọt ngào nóng bức. Bất giác tôi bước nhanh ra lối vào cửa siêu thị. Đẩy tấm cửa kính nặng trĩu, một cảm giác mát lạnh tràn tới, tôi khẽ thở phào. Tôi đi thang máy lên tầng năm, bước vào tiệm ăn, Minh Tuệ đã ngồi trên bàn ăn nhìn xuống bờ sông đọc tạp chí.

Tôi ngồi xuống gọi đồ uống. Minh Tuệ liếc nhìn tôi nói: “Luu Bạch, mặt cậu hồng hào thế, yêu rồi hả”.

Tôi cười: “Phát hiện ra được à?”

“Cậu nói thật hả?” Minh Tuệ tỏ rõ vẻ hào hứng, đặt cuốn tạp chí xuống, khẽ nhào người về phía trước, ghé sát vào tôi: “Thành thật khai mau, anh chàng nào mà ghê gớm vậy, khiến cậu có thể quay về với phàm trần”.

Tôi báo cáo qua tình hình, dăm câu ba điều, cố gắng thành thật. Nói xong, cô bạn im lặng một hồi lâu, sau đó tôi chỉ nghe thấy cô thở hắt ra, cao giọng nói: “Cậu cừ lắm, Luu Bạch. Nhân vật chỉ xuất hiện trong chuyện tình cảm Hồng Kông, Đài Loan này mà cậu cũng gặp được, lại còn túm được dễ dàng, kinh thật!”

Tôi che miệng để khỏi bật cười: “Làm cậu giật mình hả, hi hi”. Rồi lấy lại vẻ nghiêm túc nói tiếp: “Thế cậu thì sao? Hiện giờ tình hình thế nào rồi? Có tinh thần mời tớ ra đây uống trà, chắc không có vấn đề gì chứ?”

Minh Tuệ xòe tay, vẻ mặt khó hiểu: “Thì cứ thế này thôi, cha mẹ hai bên đều biết rồi, giờ thì anh ta không còn sức đâu mà gây sự với tớ nữa mà phải đấu tranh với hai cụ.”

“Vậy hả?”, tôi không biết tiếp lời thế nào, quãng thời gian này quả là đau khổ, không phải người ở trong hoàn cảnh đó sẽ không có tư cách phát ngôn.

“Không sao cả”, Minh Tuệ lại bật cười nói tiếp: “Cùng lắm thì như cậu, cậu phải sống thật hạnh phúc đó nhé, chỉ đường mách lối cho chị em. Kể cả sau này có sống một mình thì tớ cũng phải học tập cậu, tìm lại khoảng thời gian tươi sáng hơn cho bản thân.”

Tôi không cười cũng không được: “Cậu chỉ lắm điều, cậu tưởng mình đang đọc báo cáo ở công ty hả?”

Thực ra trong lòng tôi biết Minh Tuệ không cần phải sợ. Gia cảnh cô ấy rất khác: cha là nhân vật có tiếng ở huyện, hai nhà thông gia, môn đăng hộ đối, hai bên kén chọn mãi mới được. Những lúc như này, sức mạnh to lớn của gia tộc mới được thể hiện, người bình thường rất khó tưởng tượng được sự bền vững của những cuộc hôn nhân như thế này. Hoặc sau này cô ấy có phải sống độc thân thì khi quay về nhà mẹ đẻ, Minh Tuệ vẫn có thể tìm được một chỗ dựa vững chắc trong cuộc sống, nhà mẹ đẻ bao giờ cũng là chỗ dựa yên tâm nhất.

“Cậu đang ở thời điểm yêu đương say đắm đúng không? Nhìn rõ hồ hởi”

Tôi thần nhiên gật đầu: “Đúng là tớ rất thích anh ấy, chỉ muốn được ở bên anh ấy, chỉ cần được nhìn thấy anh ấy là thích rồi”. Bạn bè chơi với nhau bao nhiêu năm, chẳng có gì đáng để giấu, tôi kể hết những suy nghĩ của mình cho cô ấy nghe.

Minh Tuệ có vẻ cảm động: “Nhưng mà Lưu Bạch, bọn cậu đã nghĩ gì đến tương lai chưa?”

Tương lai, không ngờ cô ấy lại hỏi thẳng như vậy. Tôi trầm ngâm một lát, chúng tôi đã nghĩ gì đến tương lai chưa? Nằm trong lòng anh, được anh ôm chặt, hai cơ thể ghì siết lấy nhau như muốn hòa thành một. Trong giây phút ngọt ngào mê mải đó chắc chắn tôi phải nghĩ đến nó. Nhưng chỉ cần đầu óc hơi tỉnh táo, những ý nghĩ mong manh đó lại tan theo mây khói. Tôi là ai? Mỗi lần soi gương, tôi đều tự hỏi mình như vậy. Nếu tôi vẫn là cô gái Lưu Bạch áo xanh váy trắng, ánh mắt trong trẻo của bao năm về trước, chắc chắn tôi sẽ một lòng nghĩ về tương lai của tôi và anh, nhưng giờ đây, dù che đậy thế nào, tôi cũng không thể giấu nổi nét buồn man mác ẩn trong đáy mắt. Con người cần phải biết mình là ai mới tránh được việc tự mình chuốc lấy nỗi nhục, được vui vẻ khi ở bên anh đã là đáng quý lắm rồi, tương lai nặng nề như thế, làm sao tôi gánh vác được.

“Chưa nghĩ tới”, tôi thật thà trả lời: “Tôi không dám nghĩ.”

Minh Tuệ thở dài: “Thế cậu cứ ở bên anh ấy như vậy ư? Không hỏi, không quan tâm gì hết? Lưu Bạch, sao cậu chẳng thay đổi gì cả, chẳng bao giờ biết lo lắng cho mình”.

Đâu chỉ có mỗi không hỏi, không quan tâm gì hết. Tôi nghịch chiếc điện thoại di động trong tay: “Minh Tuệ, cậu không hiểu được suy nghĩ của tớ đâu.”

“Tớ đoán ra hết được vấn đề. Chắc chắn là cậu rất bị động đúng không? Cậu sợ mọi người hiểu lầm rằng cậu theo đuổi anh ta bằng được nên ngày ngày ru rú ở nhà chờ điện thoại, người ta không nói gì cậu cũng phải giữ im lặng đúng không?” Minh Tuệ nhấp một ngụm trà, tiếp tục chỉ trích tôi: “Lưu Bạch, cậu biết không, thời buổi này đòi hỏi con gái phải chủ động, nếu không cậu sẽ chẳng giữ được ai cả. Cái thời e ấp, thẹn thùng đã lỗi thời rồi, nếu chẳng may gặp phải đối thủ cạnh tranh mặt dày quyết sống mái một phen thì cậu làm thế nào? Sao cậu chẳng đi một ngày đăng học một sàng khôn gì cả.”

Đối thủ cạnh tranh, đột nhiên chuyện cũ hiện lên rõ mồn một trong đầu tôi. Năm xưa, người đàn ông nằm cạnh mình tay cầm điện thoại cả đêm, nửa đêm tiếng chuông báo tin nhắn phát ra liên tục, không hiểu tại sao, rõ ràng biết là có chuyện nhưng tôi lại không muốn giật điện thoại xem thực hư ra sao. Không phải người vợ là người đáng được bảo vệ đó sao? Tại sao cuối cùng họ lại bị người đàn ông gần gũi mình nhất làm tổn thương? Xem rồi thì sao nhỉ, trái tim của người đàn ông này đã không còn thuộc về mình nữa, ngoài việc để anh ta được tự do, bạn còn biết làm gì hơn? Lòng tự trọng của tôi từng bị giày xéo một cách không thương tiếc, hiện giờ được ở cạnh Sở Thừa, nếu trong lòng đã biết chẳng có tương lai thì ít nhất xét về lòng tự trọng, tôi phải biết tạo cho mình con đường để sau này rút lui.

“Người nào muốn ở bên cậu chắc chắn sẽ ở bên cậu, nếu anh ta không liên lạc với cậu thì dĩ nhiên là không muốn gặp cậu rồi, việc tớ liên lạc hay không liên lạc với anh ấy thì có gì liên quan.”

“Đương nhiên là phải có liên quan rồi! Đàn ông cũng cần cảm giác được quan trọng với người khác chứ”, Minh Tuệ trợn mắt nhìn tôi.

Tôi cười giòn tan: “Chịu thôi, bản tính tớ không thể chủ động được. Cậu có biết lời thâm thì bị ai nhất của phụ nữ lúc yêu đắm say là thế nào không?”

“Là thế nào?”

Tôi làm bộ gọi điện thoại: “Anh đang làm gì đấy? Sao lâu lắm rồi anh không gọi điện cho em? Đạo này anh bận quá hả? Vâng, thôi được, khi nào hết bận anh nhớ liên lạc với em nhé.”

Minh Tuệ phì cười. Tôi nghiêm mặt nói: “Có gì đáng cười. Sau này Mạt Lợi trưởng thành, chắc chắn tớ phải để con gái tớ nhớ rằng, cái gọi là bận chính là s h i t. Nếu một người đàn ông nhớ cậu thật thì dù

bạn đến đâu họ cũng phải dành thời gian liên lạc với cậu, ở bên cậu. Di động hết pin thì họ sẽ gọi bằng điện thoại công cộng, không có điện thoại bọn họ cũng sẽ chạy đến dưới cửa sổ nhà cậu kêu lớn với cậu rằng anh nhớ em. Cậu hiểu chưa?”

“Hiểu rồi”. Minh Tuệ giờ tay đầu hàng, rồi cô chỉ vào chiếc điện thoại di động trên bàn bắt đầu ca hát của tôi. “Thôi, cậu nhắc máy đi, tớ biết chắc hiện giờ chàng của cậu không bận.”

“Luu Bạch”, tiếng Sở Thừa dịu dàng vang lên trong điện thoại. Bản năng của con người thì phải, nói chuyện với người mình yêu, giọng điệu khác hẳn bình thường, kể cả một lời chào ngắn ngủi cũng phải vòng vo một hồi: “Em đang làm gì vậy?”

“Em đang uống trà chiều với bạn”, tôi khẽ trả lời anh, không thêm đếm xỉa đến vẻ mặt ngáo ộp của Minh Tuệ.

“Tuyệt vậy hả, gia đình anh mua nhà ở Thượng Hải rồi. Hôm nay, anh cùng với các chú các bác dẫn người của công ty trang trí nội thất đến xem. Anh đang đứng dưới nắng đây này. Thượng Hải nóng thật đấy!”

“Ở đâu vậy anh?”

“Hình như khu vực này gọi là Thanh Phố thì phải? Rất đẹp, đằng sau căn hộ còn có một cái hồ rất lớn. Lần sau anh đưa em đến xem nhé.”

Tôi thờ dãi, xa xỉ quá, ở thành phố tắc tắc đất tắc vàng như Thượng Hải, nhà anh còn được hưởng một cái hồ rất lớn. So với căn phòng nhỏ nghèo nàn trong ngõ hẻm đó, cuộc sống của con người này thực sự quá xa vời so với tôi.

“Có được không em? Em phải suy nghĩ lâu thế sao?”

“Được, dĩ nhiên là được rồi”, lòng tôi bất chợt dịu lại. Giọng điệu dịu dàng mỗi lần nói chuyện của anh khiến tôi lần nào cũng không có thời gian phân tích anh đang nói gì mà chỉ biết hòa theo.

“Hôm nay, anh sẽ về nhà rất muộn nhưng vẫn muốn gặp em, làm thế nào nhỉ?”

“Thôi để hôm khác đi, cũng không phải sốt ruột đâu, không phải hôm qua mình đã ở bên nhau đó sao.”

“Nhưng ngày nào anh cũng muốn gặp em, thế mới lạ chứ”, giọng anh nhẹ nhàng như đang làm nũng. Cảm giác ngọt ngào quấn quýt bên nhau lại hiện lên trong đầu tôi cùng với giọng nói của anh, không giấu nổi cảm xúc, mặt tôi lại đỏ bừng lên: “Không nói chuyện với anh nữa, bạn em vẫn đang ở đây”. Cứ tiếp tục nói chuyện thế này, tôi sẽ bị Minh Tuệ cười suốt đời mất.

Gấp máy di động lại, tôi không hề bất ngờ khi nhìn thấy nụ cười ranh mãnh của Minh Tuệ: “Cũng chẳng phải vội đến thế đâu, hôm qua mình đã ở bên nhau mà. Trời ơi, Luu Bạch, bọn cậu cũng quấn nhau quá đấy.”

“Thôi tha cho tớ đi”, tôi bê cổc trà lên cười.

Chia tay với Minh Tuệ, tôi về đến nhà đã 9 giờ. Mạt Lợi đang xem phim hoạt hình, gương mặt nhỏ nhắn, trắng như tuyết của con bé đang theo dõi chăm chú. Tôi đặt túi xuống, bế con gái: “Con có nhớ mẹ không?”

“Con có”, Mạt Lợi cười khúc khích, chu môi thơm tôi.

Đang nói chuyện với con gái, điện thoại của tôi bỗng đổ chuông, tôi thò tay vào túi lấy điện thoại ra xem, Sở Thừa gọi.

“Luu Bạch, em xuống đi”

“Xuống đi?” tôi như người từ trên trời rơi xuống.

“Đúng vậy, anh sắp đến khu nhà em rồi, em xuống đi”

Tôi gấp máy lại, vội nói vài câu với cha mẹ rồi bước ra ngoài trong ánh mắt ngạc nhiên của họ. Cửa thang máy từ từ khép lại, hai má tôi đỏ ửng trong gương. Tôi sờ lên mặt, lòng thầm mắng mình: “Luu Bạch, mày toi rồi! Không ngờ mày lại ngây ngất trước một anh chàng kém mình hai tuổi, chỉ cần nghe tiếng anh ấy là mày mừng đến thế này. Không nên vồ vập thế, mày có hiểu không, phải biết giữ khoảng cách một chút, đã cố gắng bao nhiêu năm mà để lỡ dở chỉ trong một ngày, mày còn thể diện nữa không?” Mặc dù trong bụng nghĩ như vậy, nhưng vừa ra mở cổng, nhìn thấy anh bước xuống xe, tôi lại thấy như mở cờ trong bụng, không làm chủ được mình. Hóa ra trước mặt người mình yêu, mọi bản lĩnh đều là giả. Chỉ cần được nhìn thấy anh, tôi sẽ có phản ứng tự nhiên, khóe miệng nhếch lên, lòng cảm thấy vô cùng ấm áp, cho dù không nói gì cả, chỉ nhìn nhau cũng không thấy chán.

Tôi ngồi vào xe anh, một cảm giác mát lạnh, trong lòng vui sướng vô cùng nên giọng tôi cũng rất hào hứng: “Muộn thế này rồi anh còn đến à? Nhớ em hả?”

Anh không trả lời tôi, nổ máy rồi khéo léo lái xe ra đường. Ánh đèn hai bên đường mờ ảo, hắt vào khuôn mặt trẻ con của anh trên cửa sổ xe khiến tôi không nhìn rõ được biểu hiện trên khuôn mặt lúc đó. Nhưng người nhạy cảm như tôi đã cảm nhận được ngay có gì bất ổn, bình thường anh không im lặng như thế. “Có chuyện gì vậy anh?” Nụ cười trên gương mặt tôi tắt ngấm.

“Luu Bạch...” Anh quay đầu nhìn tôi, định nói gì lại thôi.

“Gì ạ?”

“Đi ngắm cảnh đêm với anh nhé.” Anh quay đầu, né tránh ánh mắt của tôi. Xe lao lên cầu, vì đã muộn nên đường rất vắng vẻ. Xe lao mỗi lúc một nhanh, lòng tôi thấp thỏm không yên. Trong xe rất yên tĩnh, bất ngờ anh đưa tay ra, nắm chặt tay trái đang đặt bên người của tôi, lòng bàn tay chúng tôi đều hơi lạnh.

Xe chạy thẳng một mạch. Thực ra chỉ mất hơn mười phút đã chạy qua đường hầm dưới lòng sông hoàng phố nhưng tôi có cảm giác thời gian trôi qua rất lâu. Anh cho xe dừng bên vệ đường, bốn phía đều là các tòa nhà mới xây, cây xanh um tùm, hai bên đường đều là những thảm cỏ xanh, đèn được thiết kế theo phong cách nghệ thuật hắt ra ánh sáng dịu mắt. Trên đường không hề có bóng người đi bộ, tòa nhà sừng sững trong bóng đêm tỏa ra thứ ánh sáng dịu nhẹ. Tôi xuống xe, ngửa mặt nhìn bầu trời, không ngờ vẫn nhìn thấy ánh sao lấp lánh.

“Em thấy chỗ này thế nào?” Sở Thừa cũng bước xuống, cả hai dựa vào cửa xe, gió đêm mát dịu.

“Không giống Thượng Hải, nó khiến em nhớ đến khu Sa Điền ở Hồng Kông, mặc dù nằm giữa trung tâm thành phố phồn hoa đô hội nhưng nó vẫn chớ được một không gian sống yên tĩnh dễ chịu. Nếu được sống ở đây, chắc chắn sẽ thấy rất yêu ngôi nhà của mình”, tôi thật thà trả lời. Khóe miệng anh khẽ nhếch lên.

“Hôm nay rời khu biệt thự, mọi người đến đây xem mấy tòa nhà, định mua để đầu tư, em thấy thế nào?”

“Em?” Tôi nhìn anh với vẻ kinh ngạc: “Những chuyện thế này lại hỏi ý kiến em?”

“Lúc đầu định mua đất rồi xây đầu tư nhưng cần vốn lớn, họ hàng anh cũng không muốn mạo hiểm nhiều như thế, mua nhà xây sẵn có lẽ chắc chắn hơn”, anh như nói với chính mình.

Tôi không biết trả lời thế nào, chỉ quay sang nhìn anh.

“Sở Thừa, có thật là anh muốn nói những chuyện này với em không? Những điều này quá xa đối với em, em biết cho ý kiến thế nào?”

Anh quay người lại, nhìn tôi bằng ánh mắt khó hiểu: “Luu Bạch, em không muốn tìm hiểu hoàn cảnh của anh sao?”

“Hoàn cảnh của anh? Gia tộc anh là một gia tộc giàu có từ Canada quay về Thượng Hải để đầu tư kinh doanh bất động sản có đúng không? Kiều có nói qua với em. Nhắc đến Kiều, lần trước chat với nhau, cô bé này biết em bắt đầu hẹn hò với anh, từ đó bắt vô âm tín. Em đang nghĩ không biết cô bé đang trốn ở đâu nữa đây này”

“Hôm nay, cô ấy có gọi điện cho anh.” Câu trả lời của anh khiến tôi hơi bất ngờ.

“Cô ấy nói gì?”

“Em muốn biết thật à?”

Tôi khẽ cau mày, nhìn thẳng vào mắt anh: “Sở Thừa, hai người yêu nhau mà không thể thẳng thắn nói hết ra suy nghĩ của mình thì không thể tiếp tục được nữa.”

“Luu Bạch.” Anh bất ngờ ôm chặt lấy tôi: “Em thích anh đúng không?”

Tôi giật mình vì vẻ lo lắng trong câu nói của anh, theo bản năng, tôi đưa tay ôm chặt eo anh: “Rốt cuộc là có gì vậy? Sở Thừa, Kiều đã nói gì với anh? Anh nói cho em nghe đi”

Tiếng anh vang lên hậm hực: “Em trả lời anh trước đi. Luu Bạch, em thích anh chứ không phải đang đùa với anh, đúng không?”

“Đùa với anh?” tự nhiên tôi thấy bức mình, tôi cố gắng giãn ra, ngửa mặt nhìn lên rồi nói: “Anh cảm thấy em ở bên anh là trò đùa à? Nếu như có bất kỳ sự lo lắng nào thì người lo lắng phải là em mới đúng.”

“Em đừng giận. Lần đầu tiên gặp em, anh đã biết em không như thế.” Thấy tôi phản ứng gay gắt như vậy, ánh mắt anh lộ rõ vẻ hốt hoảng. Bất giác trong đầu tôi đưa ra rất nhiều dự đoán, rồi tôi cười khẩy: “Có phải Kiều nói với anh rằng, không phải em yêu anh mà là yêu tiền của anh đúng không?” Tôi lùi ra sau một bước, gạt phắt cánh tay của anh: “Người ta nghĩ như thế cũng là đúng thôi, dù sao thì em cũng chỉ là một người phụ nữ bình thường đã ly hôn và đang nuôi con, làm sao xứng với chàng công tử giàu có hào hoa như anh.”

“Không phải như vậy”, bất chấp sự vùng vằng của tôi, anh tóm chặt lấy tay tôi rồi nói: “Em đừng làm thế, anh không đoán được trong đầu em nghĩ gì. Mọi người nói gì anh đều không quan tâm. Anh chỉ cần biết em cũng có phần thích anh, thích con người anh, thế là được rồi. Kể cả em thích tiền bạc của anh, chỉ cần em ở bên anh cũng là tốt lắm rồi.”

Tay tôi bị anh nắm tê cứng nhưng nỗi tủi nhục trong lòng lại dần dần tan biến. Người đàn ông này coi trọng tôi, tôi cảm nhận được điều đó. Anh xuất thân từ vinh hoa phú quý, khác tôi một trời một vực, đến cả bản thân tôi cũng không thể tưởng tượng mình làm sao lại có được một tình cảm như thế, làm sao tôi có thể

trách người khác chê tôi si tình hão huyền. Trong lòng tôi luôn có cảm giác lo lắng bất an, không dám giành giật, chỉ sợ mất đi, tôi làm như thế, chắc chắn đã khiến anh suy hơn tính thiệt, vò xé tâm can. Nghĩ đến điều đó, tôi bất chợt thờ dài, kiễng chân hôn lên má anh.

“Anh nhầm rồi, Sở Thừa, tình cảm của em đối với anh không phải là thích.” Tôi cảm nhận được người anh đang cứng đờ, tôi mỉm cười nói tiếp: “Em yêu anh, anh không biết à?”

Bất ngờ anh ôm chầm lấy tôi, dường như 2 chân tôi bị nhấc bổng khỏi mặt đất, anh tìm đến môi tôi hôn chặt. Sở Thừa, lòng tôi tràn ngập một cảm xúc khó tả, bịn rịn, chua xót. “Em yêu anh, em đã lột bỏ tất cả để nói ra những suy nghĩ của em nhưng em thật sự lo sợ, càng hạnh phúc, em càng thấy sợ. Em sợ không thể trọn đời trọn kiếp, em sợ một ngày nào đó anh sẽ bỏ em mà đi, em sợ cho dù tình yêu và dục vọng có quấn quýt bên nhau thế nào, cuối cùng cũng chỉ còn lại mình em âm thầm sống cùng ký ức. Những điều đó, em nói được với anh ư?”, tôi trầm nghĩ.

Chương 5

Bữa tối, cả nhà bốn người ngồi quanh bàn ăn, tôi đặt đĩa xuống, tuyên bố kế hoạch đi du lịch của mình: “Tuần sau con sẽ đi Thái một tuần”.

“Đi với ai?”, mẹ tôi hỏi. “Lưu Bạch, mẹ biết dạo này con đang yêu, có phải con đi cùng anh bạn thường xuyên lái xe đến đón con đó không?”

Tôi nghĩ trong giây lát, cuối cùng vẫn nói thật: “Không phải, con đi một mình. Máy bay và khách sạn con đã đặt trước qua mạng, lúc đó con vẫn chưa quen anh ấy”.

Lúc này, không chỉ mặt mẹ trầm xuống mà ngay cả bố - người từ trước đến nay vốn ít nói cũng lên tiếng: “Một mình con ra nước ngoài? Đi theo đoàn du lịch à?”.

“Không ạ, bố mẹ biết là từ trước đến nay con không bao giờ thích đi du lịch theo đoàn, đó chẳng khác gì bỏ tiền túi chuốc bực mình.” Tôi liền nói thẳng: “Cho dù con có đi một mình thì Thái Lan cũng rất an toàn, về cơ bản dùng tiếng anh là có thể chuyện trò giao lưu. Chỉ một tuần thôi mà, không có vấn đề gì đâu”.

Bầu không khí trầm mặc tràn ngập bàn ăn, tôi vỗ vỗ má Mạt Lợi để thay đổi không khí: “Con yêu, mẹ đi du lịch một tuần, con muốn mẹ mua quà gì nào?”.

“Vâng ạ.” Mạt Lợi ngửa mặt lên: “Ồ đó có cá bé không ạ? Mẹ mang cá bé về nhé!”.

Tôi cười: “Mẹ sẽ cố gắng, đợi con lớn lên chút nữa hai mẹ con mình có thể đi cùng nhau, đến lúc đó con tự bắt cá bé nhé”.

“Vâng ạ, vâng ạ!”, Mạt Lợi vỗ tay. Tôi đi vào phòng mẹ liền chạy ra sau, về mặt nghiêm túc. Tôi thở dài một cái.

“Mẹ à, thực sự là không sao mà. Con có phải trẻ con đâu, mẹ không phải lo gì cả.”

“Mẹ biết con đã lớn rồi, việc gì cũng có thể tự mình quyết định được, nhưng Lưu Bạch ạ, rốt cuộc tình hình của con bây giờ thế nào rồi? rù thế nào thì cũng phải cho bố con biết sơ qua tình hình chứ.”

“Không phải con đã nói rồi sao? Vé máy bay Thái Lan và khách sạn con đã đặt xong rồi, tuần sau con sẽ đi.”

“Việc này mẹ không có ý kiến gì nhiều, con lớn bằng ngần này rồi, quyết định đi du lịch một mình, bố mẹ cũng không lo lắm, điều mẹ muốn nói là anh bạn gần đây thường đợi con đó. Rốt cuộc bọn con thế nào rồi? con không định nói gì với bố mẹ sao?”

Tôi im lặng, không phải là không muốn nói nhưng tôi sợ mối tình này tương lai không có gì chắc chắn. Tôi chỉ muốn tận hưởng những niềm vui nhỏ nhoi khi ở bên anh, bởi sau khi ly hôn, niềm vui đã trở nên xa vời với tôi. Tôi nghĩ đến một ngày sau, sự hào hứng nhiệt tình của anh không còn nữa, anh sẽ không còn lưu luyến mỗi khi ở bên tôi; hơn nữa, hoàn cảnh xuất thân, hoàn cảnh gia đình của chúng tôi không giống nhau, thực tế đã bày ra trước mắt, cần gì phải để người nhà lo lắng không cần thiết.

“Đúng là con và anh ấy đang yêu nhau nhưng bọn con không thể có tương lai. Mẹ đừng hỏi nữa”

“Thế nào là không thể? Không phải cậu ấy đang theo đuổi con đó sao? Lưu Bạch, mẹ luôn hi vọng con sẽ xây dựng gia đình một lần nữa, con có gia đình rồi thì bố mẹ mới yên tâm, không phải là con không biết điều đó mà.”

“Con biết.” Đầu óc tôi rối bời: “Mẹ ơi, con luôn biết mình đang làm gì nhưng thế giới của anh ấy và thế giới của chúng ta là một khoảng cách rất lớn. Thế giới này thực tế quá, con không dám nghĩ gì nhiều”.

“Ý con nói là gia đình cậu ấy có điều kiện? Có điều kiện đến mức nào? Rốt cuộc tình hình thế nào?”

Tôi đành nói sơ qua tình hình cho mẹ, nghe xong bà nhìn tôi, im lặng hồi lâu rồi thở dài: “Lưu Bạch à, mình là phó thường dân, đâu dám trèo cao”.

Màn trời tối đen, lòng tôi tràn ngập cảm giác tê tái. Đúng vậy, sao tôi lại không hiểu đạo lý đơn giản đó chứ? Nhưng mẹ ơi, cái con cần chỉ là một niềm vui nhỏ nhoi, một chút thôi là đủ lắm rồi. Mẹ đâu biết trái tim con đã tổn thương tới mức không dám nghĩ đến cả tương lai lâu dài. Mỗi khi hưởng thụ những cảm giác ngọt ngào, hạnh phúc con đều thấp thỏm lo âu. Cho dù niềm vui này được đánh đổi bằng nỗi đau vô tận ở tương lai, nhưng hiện tại con không thể từ bỏ, không thể thoát ra được.

“Mấy hôm trước Mặc Nhiên đến tìm bố mẹ.” Vẫn chưa đợi tôi kịp phản ứng, mẹ tung ra quả bom mạnh hơn: “Cậu ấy muốn cùng con làm lại từ đầu, nếu hiện giờ tình hình của con như vậy thì mẹ cũng muốn con suy nghĩ chuyện này cho kỹ. Tuổi con bây giờ không còn là cái tuổi mơ mộng nữa, Mạt Lợi cũng cần có một gia đình trọn vẹn”.

Tôi bình tĩnh ngắt đầu: “Tại sao anh ta không đến tìm con mà lại gặp bố mẹ?”

“Cậu ấy biết tính con nên muốn bố mẹ làm công tác tư tưởng trước. Lần này thái độ cậu ấy rất thành khẩn, hơn nữa nó đã cắt đứt với người đàn bà đó rồi. Lưu Bạch, mẹ không định nhắc đến chuyện này nhưng giờ mẹ thấy đây cũng là một ý hay”.

“Thế nào là ý hay?” Bất giác giọng tôi cao hơn: “Tình cảm vợ chồng bao nhiêu năm như thế, anh ta nói đi là đi, lúc đó sao anh ta không nghĩ đến suy nghĩ của con và Mạt Lợi? Giờ anh ta muốn quay lại, con buộc phải ở đây cảm động rơi nước mắt ư? Thế gian này có những chuyện có thể tha thứ, có những chuyện không thể tha thứ. Con và con người này sống với nhau, chắc chắn chẳng có hạnh phúc gì để mà nói”.

Mẹ tôi thở dài thườn thượt: “Có thể bây giờ con không thể chấp nhận cậu ấy ngay được. Bố mẹ chỉ mong con suy nghĩ cho kỹ. mẹ già rồi, không tham gia được nhiều vào chuyện tình cảm của đám trẻ các con. Con cứ suy nghĩ kỹ đi”.

Về bức bối ban nãy của tôi đã tan biến theo tiếng thở dài của mẹ, tôi cúi đầu, nắm chặt tay mẹ: “Con xin lỗi mẹ, con nóng quá, lúc nào cũng để bố mẹ phải lo lắng. con sẽ làm chủ được cuộc đời của mình, mẹ để con đi nhé”.

Hôm sau, sau bữa ăn tối với Sở Thừa, chúng tôi đi dạo trong khuôn viên gần tiệm ăn. Giữa đêm he, hương hoa cỏ phẳng phất nhẹ nhẹ, trẻ con chạy đùa khắp khuôn viên, các đôi tình nhân thì thầm chuyện trò, nhiều cụ già còn hào hứng khiêu vũ theo nhạc. Anh dắt tay tôi, miệng khẽ mỉm cười: “Lưu Bạch, không hiểu sao trái tim anh cảm thấy rất thanh thản mỗi khi được ở bên em. Anh thực sự muốn được đi mãi thế này với em”.

Nếu tôi nói sẽ đi du lịch Thái Lan một mình không biết có làm anh mất hứng không? Tôi kéo anh ngồi xuống, tựa đầu vào vai anh, khẽ nói: “Sở Thừa, tuần sau em chuẩn bị đi Thái Lan”.

“Hả?” Ánh mắt anh lộ rõ vẻ ngạc nhiên, dường như anh vẫn chưa hiểu tôi đang nói gì.

“Tuần sau em đi du lịch Thái Lan một tuần, chuyến đi này em đã lên kế hoạch từ lâu, lúc đó em vẫn chưa quen anh”.

“Em đi với ai? Đi với người nhà hả?”

“Em đi một mình.”

“Đi với đoàn du lịch à?”

“không, chỉ có mình em thôi.”

Anh quay người lại, nhìn tôi chăm chăm, nét mặt tỏ rõ vẻ nghi ngờ: “Đi một mình? Thế thì nguy hiểm quá, trông em yếu như vậy, anh không yên tâm. Hay thôi, lần này em hủy kế hoạch đi, đợi khi nào có cơ hội, anh đi cùng em nhé”.

“Gì mà trông em yếu như vậy chứ”. Tôi có phần không hài lòng. “Từ trước tới nay em luôn sắp đặt mọi việc cho mình rất ổn thỏa. Xã hội hiện đại rồi, đâu có những(...) thế lực để giải quyết mọi vấn đề. Phụ nữ không được đi du lịch nước ngoài một mình à?”.

“Nhưng em ra nước ngoài một mình. Phụ nữ trong họ hàng nhà anh khi làm việc gì đó đều phải bàn bạc với chồng, không ai giống em, việc gì cũng tự quyết định”.

“Phụ nữ trong họ hàng nhà anh?” Tôi cau mày: “Em đã từng nghe nói đàn ông Triều Châu rất gia trưởng, không ngờ anh sống ở nước ngoài bao nhiêu năm mà vẫn giữ tư tưởng truyền thống như vậy. Em xin lỗi, em đã quen với cuộc sống độc lập, em chỉ thông báo với anh quyết định của mình chứ không có ý định xin sự đồng ý của anh”.

“Luu Bạch!” Anh khẽ hạ giọng: “Em đừng lúc nào cũng phản ứng mạnh mẽ thế. Anh biết em sống một mình cũng có nhiều vất vả, có lẽ em đã quen thế rồi. Đúng là em không giống với những phụ nữ trong họ hàng nhà anh nhưng mỗi lần nhìn thấy, anh đều cảm thấy em rất vất vả nên anh muốn chăm sóc em”.

“Em có công việc của em, em có thể tự nuôi bản thân mình, không cần anh chăm sóc. Anh đừng nói như vậy, anh sẽ làm em yếu đuối, thích dựa dẫm vào anh đấy. Em không muốn như thế”.

“Dựa vào anh không tốt hay sao?”, Sở Thừa thắc mắc. “Phụ nữ lấy người đàn ông của mình làm chỗ dựa, không phải là điều bất di bất dịch hay sao?”.

“Em đã từng giao phó hoàn toàn cuộc sống của mình cho người khác một lần, em không muốn thử lại một lần nữa. Anh có hiểu không?”.

“Nhưng anh yêu em như vậy, em không cảm nhận được à? Em vẫn chưa thể tin anh à?”, Sở Thừa bắt đầu cuống lên.

“Thế khi anh không còn yêu em nữa thì sao? Em biết làm thế nào?”.

“Em cảm thấy một ngày nào đó anh sẽ không yêu em nữa à?” Sở Thừa thở dài, đưa tay quàng qua người tôi: “Thế thì em cứ đợi đấy, đợi đến khi trời đất già cỗi”.

Vòng tay anh ấm áp làm sao, trái tim tôi như muốn nổ tung trong tích tắc: “Em chỉ cảm thấy rất sợ”. Thử thi xong câu đó, tôi dụi đầu vào vai anh mà không nói gì thêm nữa.

“Có anh ở bên, em không phải sợ nữa. Hãy tin anh nhé, Luu Bạch”, anh vuốt tóc tôi, thì thầm.

Tôi không nói gì, một lúc lâu sau mới trả lời: “Em tin anh nhưng em vẫn muốn đi Thái, có được không?”.

“Em đi đi” Sở Thừa thờ dài: “Anh sẽ đưa em ra sân bay nhưng chắc chắn ngày nào anh cũng sẽ gọi điện thoại cho em, lúc đấy đừng có bực nhé”.

Tôi cười khê: “Chỉ cần anh đừng phá giấc mộng đẹp của em lúc nửa đêm thì em sẽ không bực đâu”.

Sở Thừa trợn mắt: “Hãy đợi đấy, anh sẽ gọi đúng lúc nửa đêm xem em có dám phải lòng anh chàng nào ở nước ngoài hay không”.

Cuối cùng, người đưa tôi ra sân bay là Mặc Nhiên. Tôi kéo va ly, lặng lẽ ngồi ở ghế sau, không nói câu gì. Ba hôm trước, Sở Thừa bảo rằng bố muốn anh về Triều Châu một chuyến. Qua điện thoại, tôi hứa hẹn không những ngày ngày liên lạc với anh mà còn mang theo laptop, rồi cả webcam để anh lúc nào cũng có thể tìm thấy tôi. Mọi thứ đã sẵn sàng, sang sớm ra cổng, tôi không ngờ lại thấy Mặc Nhiên đang đứng đó, cha mẹ xuống tiễn tôi nhưng không hề tỏ ra ngạc nhiên. Mặc Nhiên mở cửa xe, tôi im lặng không nói gì, mẹ liền đẩy lưng tôi một cái, tinh thể bắt buộc tôi đành phải lên xe anh ta.

Trên đường ra sân bay, không khí trong xe nặng nề. thỉnh thoảng Mặc Nhiên lại nhìn tôi qua gương chiếu hậu, tôi quay đầu nhìn cảnh vật ngoài xe. Xe lao vun vút trên đường vành đai ngoài thì làm gì có cảnh để xem. Chẳng qua tôi không muốn trò chuyện với Mặc Nhiên, tôi tin là anh ta sẽ hiểu những hành động của tôi qua hành động đó. Nhưng hiểu là một chuyện, tôi tin là không thể bắt anh ta im lặng đến khi ra sân bay.

“Lưu Bạch, em gầy đi đấy”. cuối cùng Mặc Nhiên lên tiếng, tôi thảm thờ dài.

“Với phụ nữ, đây không phải là điều gì tồi tệ”.

“Lâu lắm rồi chúng ta không gặp nhau, lần nào anh đến đón Mạt Lợi em đều không có nhà. Anh chỉ gặp bố mẹ thôi”.

“Thật không đúng lúc”.

“Thực ra để tránh mặt anh, lần nào tôi cũng cố tình không ở nhà, hơn nữa ai là bố mẹ anh, anh đừng có nghĩ linh tinh”, tôi nhủ thầm.

“Có phải em rất vất vả không?”, giọng Mặc Nhiên ngân ngừ.

“Đâu có chuyện đó”. Tôi vẫn không quay đầu lại, dường như cảnh vật bên ngoài cửa sổ rất tươi đẹp. “Anh trông em giống người sống rất chật vật ư? Có người phụ nữ lam lũ nào lại mang hành lý sang Thái Lan du lịch lúc rồi rã không?”.

“Em đi một mình thật à?”.

Đột nhiên tôi đã hiểu ra vấn đề, tôi nhìn thẳng vào đôi mắt thăm dò của Mặc Nhiên qua gương chiếu hậu, gần từng chữ một: “Hôm nay, anh đến tiễn tôi chỉ để xem rốt cuộc có phải tôi đi một mình hay không, đúng không? Tôi nói cho anh biết, hiện giờ tôi không còn quan hệ gì với anh, anh không cần phải quan tâm quá mức như thế”.

Dường như Mặc Nhiên không nghĩ tôi lại thẳng thắn như vậy, ánh mắt lảng ra chỗ khác: “Lưu Bạch, em hiểu lầm anh rồi, anh chỉ muốn tiễn em ra sân bay để bày tỏ tấm lòng của mình thôi”.

“Tấm lòng gì, rốt cuộc anh đang nghĩ gì? Hồi đầu khi bỏ nhà đi, anh nói chắc như đinh đóng cột, anh

bảo với tôi rằng, chắc chắn anh sẽ không bao giờ cảm thấy hối hận. bây giờ anh làm gì vậy?”

“Luru Bạch. Anh hối hận rồi”. Xe từ từ chuyển sang làn đường vào sân bay Phố Đông, xung quanh mọi người qua lại nhộn nhịp tấp nập. Đây là khu vực chia tay đầy lưu luyến, máy bay sẽ đưa bạn đến vùng đất xa xôi nằm ngoài tầm mắt, có người sẽ quay về đúng hẹn, có người sẽ mãi mãi xa bạn từ đây. Không đợi đến khi xe Mặc Nhiên dừng hẳn, tôi bèn thò tay ra mở cửa: “Tôi không hối hận đâu, chia tay với anh là quyết định đúng đắn nhất của tôi. Một người đàn ông vô trách nhiệm sẽ không bao giờ đem lại hạnh phúc cho tôi và Mạt Lợi”.

“Luru Bạch!” Mặc Nhiên nhảy xuống xe, định đưa tay túm lấy tôi. “Anh không dám xin em tha thứ nhưng hãy cho anh một cơ hội, chúng mình sẽ làm lại từ đầu được không em?”

Tôi kéo va ly bước nhanh về phía trước. Phía sau có cảnh sát ngăn Mặc Nhiên lại: “Anh ơi, khu vực này không được đỗ xe”. Tôi không muốn quay đầu lại. Tôi đã từng yêu người đàn ông này say đắm nhưng anh ta lại làm trái tim tôi tan nát. Sự xuất hiện của anh ta chỉ gợi lại nỗi đau cho tôi mà thôi. Một cảm giác cay xè trong mắt, mọi người xung quanh nhìn tôi bằng ánh mắt hiếu kì, tôi đoán chắc dáng vẻ của tôi rất tồi tệ. “Không sao cả, Luru Bạch”, tôi tự nhủ với mình, “anh ta sẽ không bao giờ làm tổn thương mày được nữa”.

Chương 6

Đúng giờ, máy bay cất cánh. Tôi ngồi ở vị trí gần cửa sổ. Trong chuyến bay này, hầu hết các du khách đều có đôi và đi theo đoàn, các thành viên trong đoàn du lịch hào hứng bàn tán về hành trình chuyển đi, những người đi du lịch cùng bạn hoặc người yêu cùng nói về chuyện riêng của mình. Ngồi bên cạnh tôi là một cặp tình nhân, cô gái nũng nịu tựa đầu vào vai chàng trai, thỉnh thoảng còn đòi cậu bạn điều chỉnh ghế ngồi vào vị trí thoải mái nhất. Tôi ngoảnh đầu nhìn ra cửa sổ, máy bay vượt lên tầng mây, tia nắng mặt trời chiếu thẳng xuống những áng mây bông bồng bênh trắng như tuyết. Nghĩ đến mấy tiếng đồng hồ nữa sẽ được đặt chân đến đất nước thanh bình với biển xanh cát trắng, tôi liền mỉm cười, lòng cảm thấy nhẹ nhàng thanh thản hơn.

Đến sân bay quốc tế Phuket đã là nửa đêm, sau mấy tiếng đồng hồ ngồi trên máy bay, hầu hết du khách đều đã thấm mệt. “Tôi cũng vậy, kéo vali, đứng xếp theo một hàng dài chờ đợi làm thủ tục nhập cảnh. Ánh đèn ở sân bay sang choang, tiếng người ồn ào náo nhiệt, nhiều khách du lịch nước ngoài đi đi lại lại, các nhân viên người Thái Lan vừa mỉm cười vừa làm nhiệm vụ đỡ trật tự. Tôi hỏi họ về các chuyến xe buýt của sân bay, câu trả lời đã làm tôi thất vọng. M thế này rồi, xe buýt sau bay đều đã nghỉ làm việc, nếu tôi muốn đến khách sạn trong thành phố thì chắc chắn phải bắt taxi.

“Chị đến khách sạn nào? Chị có đi xe cùng bọn em vào thành phố không?” Đột nhiên tôi nghe thấy giọng người Trung Quốc quen thuộc, đó là hai cô gái đứng trước tôi, họ nhìn tôi tím tím cười: “Bọn em cũng đi du lịch bụi nhưng không biết nói tiếng anh. Tiếng anh của chị rất giỏi, chút nữa chị trả giá với tài xế taxi nhé?”.

“Ok!”, tôi mừng thầm. Đang buồn vì không có bạn đi cùng, được làm bạn với hai cô gái ngang tuổi mình, tôi cũng đỡ lo nhiều.

Ba chúng tôi ra khỏi sân bay, sau khi trả giá với mấy người lái xe địa phương, cuối cùng chúng tôi đã chọn được một chiếc xe. Cô gái gọi chuyện với tôi ban nãy nhanh nhẩu giới thiệu: “Em tên là Phi, đây là Triền – bạn em. Hai đứa em từ Thượng Hải sang đây du lịch bụi một tuần thì sao ạ?”

“Mình tên Lưu Bạch, cũng sang đây đi du lịch bụi. các bạn đặt phòng ở khách sạn nào vậy?” Tôi giờ đơn đặt phòng ra xem, họ nhìn vào rồi reo lên.

“Sao may thế, khách sạn và chuyến bay mà bọn em đặt đều trùng với chị. Chị Lưu Bạch, chị đi một mình hả? Hay là chúng ta cùng đi với nhau nhé”.

“Được thôi”. Xa nhà mà gặp bạn đi cùng như thế này, đúng là tôi phải cảm ơn ông trời thật.

“Sao chị lại nghĩ ra ý tưởng đi du lịch một mình nhỉ? Chị không sợ à?”, Triền thắc mắc hỏi.

“Chị thấy không có gì đáng sợ. Đây là đất nước của du lịch, chắc sẽ an toàn, hơn nữa vé máy bay và khách sạn chị đều đã đặt trước hết rồi, chắc không có gì trục trặc đâu.”

“Ở sân bay Phố Đông bọn em đã để ý chị rồi. Người bạn tiền bọn em còn nói, một người đẹp như chị mà đi du lịch một mình, không có ai tiền cả.”

Tôi hơi đỏ mặt, trước khi lên máy bay, chắc tôi hơi ngơ ngác, không để ý gì đến mọi người xung quanh nên cũng không biết có rất nhiều người nhìn thấy dáng vẻ tội tộ của mình.

Đang lúc nói chuyện, điện thoại đổ chuông. Thật kỳ lạ, ở đất nước xa xôi mà giọng Sở Thừa lại rõ hơn bình thường: “Luu Bạch, em đã đến nơi an toàn chưa?”.

“Em đến rồi!” , tôi khẽ mỉm cười, niềm vui trong lòng.

“Bây giờ Thái Lan đang là nửa đêm, em đến khách sạn bằng gì? Gọi taxi à? Em đi một mình phải chú ý an toàn đấy, bảo nhân viên sân bay khách sạn ghi lại biển taxi giúp em nhé”.

“Không sao đâu anh, em vừa quen hai cô gái tầm tuổi em. Không ngờ lại may đến thế, khách sạn và hành trình của họ đều giống em, bây giờ bọn em đang bắt taxi về khách sạn. Vậy là mấy ngày ở đây em sẽ có bạn, anh yên tâm đi”.

“Thật thế hả, Luu Bạch, nhưng em vẫn phải cẩn thận đấy, có chuyện gì phải báo cho anh biết đấy”, Sở Thừa nhẹ nhàng dặn dò khiến tôi cảm thấy vô cùng ấm áp. Thực ra anh ở xa thế, có dặn dò thì tôi vẫn phải tự giải quyết mọi vấn đề, hành lý vẫn phải tự xách nhưng những lời đó của anh vẫn khiến tôi vô cùng vui vẻ. bỗng chốc bầu trời tối mịt, bên ngoài cũng trở nên vui mắt.

Gấp điện thoại lại, thấy hai cô bé cười cười: “Bạn trai chị hả? Xót chị thế mà lại cho chị nước ngoài một mình”.

Tôi cười đáp: “Anh ấy cho hay không cho thì có liên quan gì đâu? Chị đã đến đây một mình rồi đó thôi”.

“Chị Luu Bạch gấu thật đấy”. Nói xong, cả ba chúng tôi đều cười thành tiếng. tôi có cảm giác chuyến du lịch Thái Lan lần này chắc chắn sẽ rất vui vẻ.

Sang hôm sau, tôi ngủ đến khi mặt trời lên cao, sắp hết giờ ăn sáng, mới uể oải bò dậy, ra phòng ăn thì gặp Phi và Triền. Lúc đi ngang qua bể bơi lộ thiên của khách sạn, tôi đi thấy có khách người nước ngoài mặc bikini bơi lội, có người vừa nằm trên ghế bành sửa nắng vừa đọc sách. Ra khỏi khách sạn đi dạo đã sang tầm trưa, tôi không ngờ phần lớn của hàng hai bên đường vẫn chưa mở cửa, những người đi dạo đều là du khách nước ngoài với đủ mọi màu da, trông ai cũng thon thả an nhàn, khác hẳn với vẻ bận rộn thường thấy khi ở trong nước.

“Sao người Thái lại lười biếng như thế nhỉ?”, Triền buột miệng kêu lên. Cô ấy làm việc ở đài truyền hình, đã quen với sự bận rộn, tự nhiên đặt chân đến vùng đất có nhịp sống hoàn toàn khác này, thực sự thấy khó thích nghi.

“Như thế không tốt sao?” Chúng tôi lang thang trên đường, nhìn thấy khu vực tập trung nhiều tiểu thương, tôi bước vào sạp hàng đầu tiên, lật xem những chiếc khăn màu sắc sặc sỡ. người phụ nữ Thái Lan độ tuổi trung niên trông hang, giơ tay báo giá rồi rút một chiếc khăn màu xanh lam ra khoác lên người tôi vaf giơ ngón tay cái lên.

“Bọn em đã lên rất nhiều chương trình rồi đấy nhé, đi ăn đồ biển, thưởng thức massage kiểu Thái, rồi xem cả gay biểu diễn, buổi tối còn phải đi dạo trên con đường có các quán bar nổi tiếng nhất ở vùng này nữa”, Phi trình trọng mở chương trình đã được in sẵn của mình ra xem.

Tôi trả tiền rồi quay lại, ánh mặt trời rực rỡ khiến tôi nheo mắt lại: “Thế thì còn đợi gì nữa, chúng ta sẽ thực hiện từng cái một”.

Rồi cuộc khoảng thời gian còn lại của chúng tôi không hề trống. lúc chúng tôi rời khỏi quán bar đã là hai giờ sáng nhưng trên đường, người vẫn đông vui tấp nập. Quay về khách sạn, đặt lưng xuống là ngủ thiếp đi. Tôi hạ quyết tâm, ngày mai đến đảo PP, nhất định phải thực hiện theo kế hoạch đã định của mình.

Tôi phải cảm nhận được cảm giác an nhàn, nếu không chưa đợi đến hôm về nước, tôi sẽ mệt đứt hơi ở đây mất.

Ngày thứ ba, chúng tôi ngồi thuyền ra đảo, khu bungalow (nhà gỗ một tầng) mà chúng tôi đặt nằm ở điểm cực nam của đảo, ba mặt giáp biển, khắp làng toàn nhà gỗ một cột. Một mình tôi hưởng thụ một không gian rộng rãi, bên ngoài là biển trời xanh thẳm khiến tôi thực sự không dám tin vào mắt mình. Khách du lịch đến đây rất ít, bờ biển với những dải cát mịn, nước trong xanh màu ngọc bích, lục nào cũng như đang dụ dỗ bạn xuống nước. Tôi quấn chiếc khăn vừa mua ra ngoài bộ bilini và bắt đầu thưởng thức những giây phút khó quên trên đảo.

Đến giờ ăn sáng tôi mới gặp được hơn chục vị khách Âu Mỹ ở phòng lộ thiên bên bờ biển. Tôi cảm theo quyển sách vừa ngắm song biển vừa ăn sáng, một vài chú chim không sợ đậu hẳn lên bàn của tôi. Ăn xong cũng là lúc nắng chiếu gay gắt nhất, tôi ở phòng tiếp tục ngủ bù. Hoàng hôn buông xuống, chúng tôi men theo bờ biển tìm đến các quán bán đồ biển của cư dân địa phương, tôm cua tươi sống ngon vô cùng, cả ba chúng tôi ăn một cách thỏa thích. Sau hai ngày đi với nhau, Phi và Triền đã trở nên thân thiết với tôi. Sau bữa tối, chúng tôi ngồi trên khoảng sân được ghép sàn gỗ ở khu bungalow, vừa ăn hoa quả, uống nước trà vừa ngắm mặt trời lặn, chuyện trò rôm rả. Đang lúc nói chuyện, điện thoại của tôi lại đổ chuông, tôi nhìn số, cau mày, không ngờ lại là Mặc Nhiên. Tôi không muốn nghe, để mặc chuông reo, sau khi liên tục reo đến mấy chục hồi, cuối cùng điện thoại cũng ngừng kêu.

“Sao chị không nghe máy?”, Phi ngạc nhiên hỏi. “Bạn trai chị nhảy nào cũng gọi cho chị, không phải lần nào chị cũng rất phấn khởi đó sao?”

“Không phải anh ấy”. Tôi muốn tắt nhưng điện thoại lại đổ chuông, tôi hậm hực nhấn nút trả lời: “A lô!”.

“Luu Bạch, em chơi ở Thái có vui không? Hôm nay, anh đưa Mạt Lợi đi công viên chơi một ngày, anh vừa đưa con về xong.”

Tôi rất bất ngờ: “Hôm nay không phải là ngày nghỉ cuối tuần, sao anh lại đưa con từ nhà trẻ đi, ai cho phép anh làm như vậy?”.

“Anh là bố nó, đưa con đi chơi một ngày cũng phải được sự đồng ý của người khác hay sao?”

“Anh đón con bé ở đâu?”, đầu óc tôi rối bời. Một năm qua người đàn ông này không hề hỏi han gì mẹ con tôi, cùng lắm là cách vài tuần mới đưa Mạt Lợi đi gặp ông bà nội một lần. Đến giờ lại muốn làm lại từ đầu, biết tôi chẳng còn tình cảm gì, anh ta bèn lợi dụng cha mẹ tôi và Mạt Lợi. Anh ta muốn gì đây?

“Buổi sáng anh đến nhà em đón con. Mẹ còn nói sẽ đến nhà trẻ xin cô giáo cho Mạt Lợi nghỉ, không sao đâu”.

“Mẹ tốt bụng quá mẹ ạ”, tôi hậm hực nghĩ, “có cần thiết phải vội vàng đẩy con và Mạt Lợi về phía “gia đình trọn vẹn” đó không?”.

“Hôm nay, anh và con chơi đùa rất vui, lần sau em cùng đi nhé”, giọng Mặc Nhiên vui vẻ. Đột nhiên tôi thấy bức mình nhưng vẫn cố gắng làm chủ mình, khẽ nén giọng nói: “Lần sau anh muốn đưa con bé đi đâu phải nói trước với tôi, anh nghe rõ chưa?”.

“Luu Bạch, anh cũng muốn cho Mạt Lợi một gia đình trọn vẹn”, giọng anh ta có vẻ ảm ức. Tôi tức điên người: “Anh đã quên tại sao Mạt Lợi lại mất một gia đình trọn vẹn à?”. Thế giới này thật sự là đổi trắng thay đen, tôi bức mình nhấn nút tắt máy, ngẩng đầu lên nhìn thấy nét mặt kinh ngạc của Phi và Triền, tôi càng thấy tội tệ hơn.

Đêm nay, giữa tiếng song biển, tôi trần trọng không sao ngủ được. Hóa ra kẻ cả đặt chân lên vùng đất cách xa cuộc sống vốn có của mình hàng ngàn dặm, tôi vẫn không thể thoát khỏi nỗi buồn phiền xen lẫn trong niềm vui. Mới chỉ mấy ngày thôi, tôi bắt đầu thấy nhớ giọng nói thô thể của Mạt Lợi, nhớ bầu không khí đầm ấm lúc ăn cơm của gia đình, nhớ Sở Thừa. Sở Thừa, tôi khề thờ dài, liệu tôi có thể chia sẻ cho anh những nỗi buồn này không? Anh sẽ có phản ứng gì? Đến tận lúc này, chúng tôi vẫn chưa hề nhắc đến Mặc Nhiên. Nếu tôi mạo muội nhắc đến, anh sẽ có suy nghĩ gì? Ôi, tôi bèn ngồi dậy, bước ra hành lang đón gió biển người ta yêu nhau ai cũng ngọt ngào hạnh phúc, tại sao chỉ có tôi lúc nào cũng trầm mồi tơ vò.

“Luu Bạch, đừng suy nghĩ nhiều nữa. chuyện gì phải đến cứ để nó đến, điều mày có thể làm là đối mặt với chúng mà thôi.” May mà tôi còn có thể lựa chọn, tôi cười đau khổ, lựa chọn chấp nhận hoặc không chấp nhận, chỉ cần tôi cứng rắn, mọi việc đều có thể giải quyết thuận lợi, và thế là tôi nắm chặt tay, tự động viên mình trong bóng.

Chương 7

Hai ngày sau tôi kết thúc chuyến du lịch quay trở về Thượng Hải, nơi tôi mới chia tay cách đây không lâu. Máy bay từ từ hạ cách xuống sân bay Quốc tế Phố Đông. Bầu trời Thượng Hải vẫn u ám như mọi khi nhưng tôi thấy vô cùng thân thiết.

“Chị Lưu Bạch, bọn em có bạn đến đón, chị có cần đưa về một đoạn không?”, Phi nhiệt tình mời tôi. Một tuần vừa qua bọn tôi đã thân nhau lắm rồi, đi du lịch mà được làm quen với hai người bạn tốt như thế này quả là một điều may mắn rồi.

“Không cần đâu, chị đi xe buýt sân bay là được rồi, đến ga tàu điện gần về nhà chị rất tiện, hơn nữa hành lý chị không nhiều.” Nói xong, tôi mỉm cười vẫy tay chào họ. Hôm qua, tôi đã gọi điện thoại về nhà đề nghị mẹ chấm dứt mọi hành động thông báo với Mặc Nhiên, lần này chắc sẽ không có niềm vui “bất ngờ” chờ đợi tôi ở sân bay.

“Có thật không hả chị?” bọn họ vừa kéo hành lý vừa tỏ vẻ ngần ngại. Đột nhiên, tay tôi nhẹ hẫng, hành lý trong tay bị ai giật lấy. Tôi giật mình vội quay đầu lại, đang định kêu lên thì thấy một gương mặt thân quen, eo tôi đã bị cánh tay còn lại của anh quàng sang, người tôi ngã vào vòng tay quen thuộc.

Phi và Triền làm mặt ngáo ộp trên tôi. “Chị Lưu Bạch nói dối bọn em nhá, có người đến đón mà chị còn nói đi xe buýt”.

Tôi không để ý đến vẻ mặt ngáo ộp của bọn họ, xa nhau mấy ngày như thế, niềm vui bất ngờ được gặp Sở Thừa ở đây khiến tôi không nói nên lời.

“Lưu Bạch, em không bị anh dọa cho giật mình đó chứ, sao em không nói gì cả?”. Đôi mắt Sở Thừa hơi cười cười. “Mấy ngày không gặp em quên anh rồi hả?”

“Sao anh lại ở đây? Đáng lẽ giờ này anh phải ở Triều Châu chứ?” Niềm vui quá lớn khiến tôi có phần nói năng lộn xộn, bất giác tôi đưa hai tay lên nắm lấy cánh tay anh, muốn kiểm tra xem có phải ảo giác không. Ôi, tôi thực sự mừng quá.

“Anh đã Thượng Hải sớm hơn dự định. Em nói là sáng nay sẽ về đến đây nên anh đã kiểm tra thời gian của chuyến bay. Anh sẵn sàng làm lái xe cho em về tận nhà. Niềm vui bất ngờ tràn ngập trong tôi khiến tôi anh có phần dương dương tự đắc, giọng cũng toát lên vẻ đắc ý: không giới thiệu anh à, hai cô bạn của em đang tròn mắt nhìn rồi kia”

Đột nhiên tôi chợt nhớ ra Phi và Triền vẫn đang đứng cạnh. “Xấu hổ quá”, tôi khẽ kêu lên. Lần này thì mọi hình ảnh về tôi bị bôi nhọ hết rồi, chắc chắn họ sẽ thấy tôi quá si tình, nhìn thấy bạn trai là hồn siêu phách lạc.

“Không sao, không sao”, hai cô bạn đều cười tươi. “Để chị Lưu Bạch giới thiệu dần dần với anh là được rồi, bọn em về trước đây.”

“Đừng làm vậy”, tôi ngại ngần ngăn họ lại. “Đây là bạn trai chị Sở Thừa, chị không nghĩ là anh ấy lại đến đón nên quá bất ngờ. Sở Thừa, hai bạn ấy là Phi và Triền bọn em quen nhau khi đi du lịch”.

Phi và Triền chưa kịp trả lời thì một giọng nói khác bất ngờ vang lên khiến tôi như bị xé đánh ngang tai: “Lưu Bạch, người này là ai?” Bốn chúng tôi cùng ngoái đầu lại. Trời đất quỷ thần ơi, đây là cái mà thế

gian gọi là âm hồn lẫn khuất, không ngờ cách đó hơn chục mét, Mặc Nhiên đang bước nhanh về phía tôi.

Trong đời bọn tôi chưa bao giờ lâm vào cảnh khó xử như thế này. Bình tĩnh, bình tĩnh, tôi nhắc đi nhắc lại trong lòng nhưng toàn thân bắt đầu run lên, tôi không biết là mình đang bức tức hay sợ hãi. Trong tích tắc, Mặc Nhiên đã xông đến, đưa tay ra tóm lấy tôi.

Đột nhiên tôi bị Sở Thừa kéo ra sau lưng. Đầu óc tôi choáng váng, tôi đưa tay bám chặt lưng anh, cảm thấy lưng anh cứng đờ. “Anh là ai?”, Sở Thừa gạt tay Mặc Nhiên ra vặn lại

“Tôi là bố của Mạt Lợi, bây giờ anh biết tôi là ai rồi chứ?”

Cuối cùng tôi đã bình tĩnh lại, tôi đẩy Sở Thừa ra: “Anh để em nói”

Những con mắt từ mọi phía đổ dồn về phía tôi, đầu tiên tôi nhìn về phía Phi và Triền đang mắt chữ A mồm chữ O

“Chị xin lỗi, liệu các bạn em đợi có sốt ruột không?”

“Vâng ạ, bọn em về trước đây. Giữ liên lạc chị nhé”

Tôi đưa mắt nhìn bọn họ bước đi xa dần, sau đó quay đầu về phía Sở Thừa trình trọng giới thiệu: “Đây là anh Mặc Nhiên, chồng cũ của em”.

Mặc Nhiên hít một hơi, đang định cất lời, tôi liền giơ tay lên ngăn anh ta lại: “Mặc Nhiên đây là bạn trai tôi, Sở Thừa. Tôi không biết tại sao anh lại xuất hiện ở đây nhưng anh đã đến rồi thì tôi cũng muốn nói rõ với anh. Tôi từ chối lời đề nghị lần trước của anh”.

Mặc Nhiên nhìn tôi im lặng, ánh mắt đang nhìn tôi từ từ chuyển sang bàn tay chúng tôi đang nắm chặt nhau, rồi anh ta cười gằn. “Đây chính là anh chàng mà người ta gọi là công tử, đúng không, Lưu Bạch”. Cô dường như tưởng rằng tôi không biết gì, lý do để cô từ chối, tôi đã nhìn quá rõ. Tôi không ngờ cô cũng là hạng đàn bà đó”.

Tôi muốn kiềm chế để mình không run rẩy nữa nhưng cơ thể hoàn toàn không nằm trong sự kiểm soát của tôi. Hóa ra, người khác đều nhìn tôi như vậy. Lòng tôi tràn ngập một nỗi buồn tê tái, muốn thanh minh nhưng đôi môi tê cứng, không nói được. Cũng chỉ là muốn ở bên người mình yêu, cũng chỉ là chạy theo tiếng gọi của trái tim nhưng trong mắt người khác, tôi là một người đàn bà biết rõ mình không đủ tư cách mà còn tham vọng hào huyền, áp ú một mưu đồ khác, là người đáng phải gánh chịu sự nghi ngờ và nỗi nhục nhã này.

“Lưu Bạch, bọn mình về thôi”, Sở Thừa đưa tay khoác vai, đưa tôi ra phía cửa ngoài. Tôi bối rối không biết làm thế nào đành bước theo anh. Mặc Nhiên đứng nguyên tại chỗ, định nói thêm điều gì nhưng ngập ngừng, một lúc lại thôi, nhìn chúng tôi bước đi xa dần. Ra ngoài cửa kính sân bay, chúng tôi xuyên qua con đường tấp nập xe cộ, đi xuống bãi đỗ xe ngầm. Chúng tôi đều không nói câu nào mãi cho đến khi lên xe Sở Thừa. Giữa lúc im lặng, anh nổ máy, hơi mát dần lan tỏa ra theo tiếng máy nổ và tiếng ro ro của điều hòa. Tôi giữ nguyên tư thế lúc ngồi xuống, không hề nhúc nhích. Sự phẫn nộ trong lòng đã tan biến từ lâu, chỉ còn lại nỗi bàng hoàng hoảng sợ. Hóa ra khi mình coi trọng một người, cho dù trước sự im lặng của anh ấy, mình cũng phải suy tính hơn thiệt đến vậy.

“Lưu Bạch, đột nhiên anh lên tiếng”. Tôi cuối đầu thấy mười ngón tay của mình đan chặt vào nhau, các đốt nhọt nhạc. Anh đưa tay úp lên trên, ấm áp khô ráo. “Sao, em vẫn còn run à?”. Anh khẽ thở dài một tiếng, cánh tay còn lại quàng qua người tôi. Vòng tay của anh giống như một thế giới nhỏ khép kín, hương thơm nhẹ nhàng bao trùm lấy tôi.

Tôi vẫn không nói được gì, không biết phải trả lời như thế nào. Anh cúi mặt xuống nhìn vào mắt tôi: “Có phải em đang sợ không? Em sợ gì hả? Lưu Bạch em chưa bao giờ có biểu hiện này trước mặt anh, nhìn rất đáng thương”.

Tôi nghe thấy anh tỏ ý cười cười bèn ngẩng đầu nhìn anh với vẻ kinh ngạc.

Anh lấy tay vén những lọn tóc lòa xòa trước mặt tôi, mỉm cười nói: “Để anh đoán thử xem, em đang sợ anh giận, đúng không?”

Tôi bắt đầu cảm thấy ngạc nhiên, gắng giọng cất tiếng hỏi anh. “Chuyện ban nãy lẽ nào anh không giận sao?”

“Em trả lời anh mấy câu hỏi nhé Lưu Bạch.” Sở Thừa ngửa đầu nhìn lên trần xe, đây là cách suy nghĩ theo thói quen của anh, tôi nhớ lần đầu tiên gặp anh, thỉnh thoảng anh lại để lộ vẻ tư lự mông lung. Nhưng ngay lập tức dòng suy nghĩ của tôi liền bị cắt đứt, anh cuối đầu. “Anh chàng Mặc Nhiên đó chính là chồng cũ của em à?” Nói đến từ đó Sở Thừa khẽ cao mày, tự nhiên tôi muốn bật cười, nhưng lòng cũng thấy vui hơn. “Em và anh ta 1 ên lạc thuyền xuyên chứ?”

“Thỉnh thoảng anh ta có đưa Mặc Lợi về thăm ông bà nội nhưng em rất ít khi gặp anh ta” tôi thành thật trả lời.

“Em nói em từ chối lời đề nghị của anh ta, lời đề nghị gì vậy?”

“À! Giờ lại đến lượt tôi tannghen, tôi khẽ hít một hơi thật sâu và quyết định nói sự thật với Sở Thừa: “Anh ta đề nghị với bố mẹ em, muốn tui em làm lại từ đầu. Bố mẹ em thì mong em và Mặc Lợi có một gia đình trọn vẹn nên cũng đồng tình ủng hộ”

“Thế còn em thì sao” Cái nhíu mày của anh lại hằn sâu thêm, lực tay cũng mạnh hơn. Tôi cảm thấy hơi khó thở nhưng đây không phải là lúc giằng ra. Tôi nhìn vào mắt anh, nói rõ từng từ “Anh vẫn muốn em nhắc lại những lời em nói ban nãy à?”

Anh thả lỏng tay khẽ mỉm cười: “Giờ thì anh có thể trả lời câu hỏi của anh được rồi. Lúc đầu anh rất bức mình. Không hiểu tại sao anh ta lại vô cớ xuất hiện ở sân bay, lại còn ăn nói hùng hổ như vậy, thậm chí anh còn tưởng em báo anh ta đến đón em. Có phải vậy không? Nói xong, anh lấy tay vuốt nhẹ lên má tôi

Tôi lườm anh một cái: “Thế ý anh thì sao?”

Lưu Bạch à, sao em lại thay đổi nhanh như vậy? Sở Thừa cười giòn tan. “Vừa nãy em tròn tròn mắt, đáng vẻ luống cuống trông đáng yêu vô cùng, anh rất thích”

Tôi đẩy anh ra có phần ngượng ngùng. “Hoàn cảnh khó xử như thế anh bảo em phải làm thế nào?”

Anh hôn lên tóc tôi, buông tay ra, bắt đầu cho xe chạy”Lưu Bạch anh chỉ muốn biết em, chọn anh là được rồi.”

Xe rời bãi đỗ ngầm, nhẹ nhàng lao nhanh về phía trước. Anh quay mặt nhìn tôi, ánh mắt ấm áp. Còn một việc nữa Lưu Bạch.

“Dạ. Tôi khẽ đáp lời

“Em định bao giờ cho anh gặp Mặc Lợi đây! “

Trái cây chín mọng trong lòng tôi lại bắt đầu tràn trề mật ngọt, tôi vươn thẳng người, nhìn anh một hồi

lâu. Lưu Bạch người có tài cán gì mà gặp được một người đàn ông tuyệt vời như thế này? Chỉ cần được ở bên anh, cảm giác hạnh phúc, an toàn đó luôn giúp tôi xóa hết mọi âu lo, dường như việc gì cũng trở nên vô cùng đơn giản, tất cả đều có một kết quả trọn vẹn.

“Sở Thừa” tôi lý nhí

“Sao vậy em?” Anh nhìn về phía trước nói tiếp. Thứ bảy tuần này nhé, bọn mình đưa Mạt Lợi đi cưỡi ngựa. Ở đây có sân vận động quần ngựa không nhì.

Khóe mắt tôi cay cay, không nói được gì nữa. Người đàn ông này – người đàn ông này thật đáng ghét, khiến tôi cảm động như vậy, tôi phải làm thế nào?

“Sao em không nói gì?” anh quay sang nhìn tôi rồi hỏi. Không kìm nổi cảm giác xúc động trong lòng, tôi liền nghiêng người, ôm chặt cổ ghé sát vào tai anh thủ thỉ. “Sở Thừa, em yêu anh!”

Anh không nói gì, bất ngờ cho xe vào làn đường dành cho xe khẩn cấp rồi dừng lại. Tôi chưa kịp biết chuyện gì đang xảy ra thì môi anh đã nong nân kề sát, tay anh đã sau gáy tôi, làn môi miết chặt dề mê đến khi tôi sắp ngất thở thì anh mới buông ra. Tôi nghe thấy câu trả lời của anh trong tiếng thở hổn hển. “Lưu Bạch, chắc chắn em yêu anh không thể nhiều bằng anh yêu em được”

Hôm đó anh không đưa tôi về nhà ngay mà chúng tôi lại đến căn hộ nhỏ trong ngõ, ân ái với nhau đến khi cả hai cùng rã rời. Lúc lên cao trào tôi rên rỉ trong niềm hạnh phúc tột độ, rồi cuộn tròn người lại nằm trong vòng tay ấm áp của anh và ngủ thiếp đi. Bàn tay anh vẫn quàng chặt trước ngực tôi, bắt kếp trong giấc mộng, cho dù tôi trở mình, anh vẫn ôm chặt tôi vào lòng. Được người mình yêu yêu thương tha thiết giây phút này, tôi cảm thấy mình là người phụ nữ hạnh phúc nhất trần gian.

Chương 8

Chiều muộn về đến nhà, tôi bấm chuông, Mạt Lợi xinh xắn thơm tho chạy đến. Tôi đặt hành lý xuống, bế con bé lên rồi thơm vào má nó. “Con yêu, mẹ nhớ con quá”

“Con cũng nhớ mẹ.” Mạt Lợi không ngần ngại chu môi thơm lên má tôi, bàn tay nhỏ nhắn đưa lên ôm chặt người tôi.

“Luu Bạch, con về rồi à?” giọng mẹ cất lên. Tôi không trả lời, chỉ đặt Mạt Lợi xuống, mỉm cười nói với con: “Con ngoan, đi xuống nhà Ái Linh chơi một lát đi, mẹ có chuyện muốn nói với ông bà ngoại”

Mạt Lợi mở to đôi mắt nhìn tôi gật đầu. Tôi bấm thang máy cho Mạt Lợi, nhìn thấy con vào thang máy, tôi mới ngẩn đầu lên nhìn bố mẹ, lòng thấy xót xa. Cả hai đều tỏ vẻ chờ đợi. Chắc chắn bố mẹ sẽ nghĩ tôi về muộn thế này vì đã thỏa thuận được với Mặc Nhiên, giờ chuẩn bị thông báo với họ một tin tốt lành.

“Bố mẹ ngồi xuống nói chuyện được không ạ?” Tôi bước vào phòng khách, ngồi xuống trước bàn ăn.

“Hôm nay Mặc Nhiên có đi đón con không?” Mẹ lên tiếng hỏi trước.

Tôi nhìn bà với vẻ trách móc. Đúng là mẹ thật, cuối cùng bà vẫn thông báo cho Mặc Nhiên chuyển bay của tôi. “Anh ta có đến đón nhưng con không đi xe của anh ta về đây”, tôi trả lời thẳng và không hề thấy bất ngờ khi nhìn thấy mặt mẹ biến sắc.

“Luu Bạch”, bà định nói gì nhưng lại thôi

“Con hiểu suy nghĩ của bố mẹ.” tôi thở dài: “Nhưng bố mẹ ạ, thật sự con không thể chấp nhận con người này thêm một lần nào nữa, hơn nữa hiện giờ con đã có tình cảm mới. Thật lòng con và anh ấy muốn ở bên nhau. Lúc này, bố mẹ muốn con quay về với Mặc Nhiên thì không thể đâu ạ”.

“Người mà con nói là ai vậy? ”, bố tôi lên tiếng.

“Anh ấy tên Sở Thừa, người Triều Châu, lớn lên ở Canada, anh ấy mới quay lại Thượng Hải không lâu”

“Con có biết hoàn cảnh cụ thể về cậu ấy không?”

Con biết, con biết ngay từ đầu. Anh ấy muốn gặp Mạt Lợi nên con định cuối tuần này ba chúng con sẽ đi chơi với nhau.

“Vậy con có chắc chắn đi đến kết quả gì không?”

Tôi biết trả lời câu hỏi này như thế nào đây? Tôi cứng họng im lặng nhìn bố mẹ. Kết quả, kết quả gì? Không tiến về phía trước làm sao có thể nhìn thấy tương lai. Tôi biết xác suất đi đến kết quả của tôi và anh, có lẽ chẳng khác gì kỳ tích xảy ra. Nhưng tôi làm sao có thể vì lý do này mà từ bỏ, mà lựa chọn con đường chắc chắn sẽ đi đến kết quả đó vạn đời vạn kiếp không quay lại được. Những điều này, làm sao tôi có thể nói ra được?

“Mẹ đã từng nói với con rồi, mình là phó thường dân, đâu dám trèo cao. Luu Bạch ạ, từ trước đến nay con v rất thông minh, không bao giờ để bố mẹ phải lo lắng chuyện gì, tại sao lần này con lại mù mẫn như vậy?” mẹ tỏ rõ sự không đồng tình

“Thế nào là tỉnh táo?, tôi có phần bức bối. quya về với Mẹ Nhiên là tỉnh táo ạ?”

“Thế con còn có sự lựa chọn nào tốt hơn nữa không? Nhà người ta giàu có như thế, làm sao mình với tới được. Hiện tại cậu ta thích con, nhưng có thể kéo dài được bao lâu? Một năm – hai năm ? đến cuối cùng người bị tổn thương không con thì là ai? Lưu Bạch ạ, không phải bố mẹ ngăn cản chuyện yêu đương của con, bố mẹ không muốn sau này con đau khổ nữa.”

“Con biết, con biết hết”, tôi gào lớn trong lòng. Ngày nào tôi cũng bị giày vò trong mâu thuẫn, giờ đã bị mẹ nói thẳng ra vấn đề, trái tim tôi đau đớn như bị ai bóp nghẹt.

“Bố mẹ hãy cho con thời gian được không ạ” Giọng tôi yếu ớt chỉ biết van xin. “Con xin bố mẹ hãy để con tự lựa chọn. cho dù tương lai xảy ra chuyện gì, con cũng sẽ tự mình gánh chịu. Con không biết khi yêu anh ấy, tương lai có đi đến kết quả gì hay đau khổ gì hay không. Con chỉ biết nếu sống với Mẹ Nhiên thì ngay từ bây giờ con đã thấy đau khổ. Bố mẹ có hiểu ý con không?”

Một bầu không khí im lặng, bao trùm lên bàn ăn, cuối cùng bố tôi lên tiếng. “Lưu Bạch ạ, con đã trưởng thành rồi, mọi việc đều phải tự mình làm chủ, bố mẹ cũng không muốn nói gì thêm nữa.”

“Con cảm ơn bố mẹ” tôi thở hắt ra: “Con xuống dưới đón Mẹ Lợi”

Tôi không đưa Mẹ Lợi về ngay mà dắt con đi dạo trong khuôn viên khu dân cư. Buổi chiều mùa hè trời đã xẩm tối, bóng cây um tùm, mát mẻ dễ chịu. Tôi cúi đầu, khẽ hỏi: “Mẹ Lợi,con ở đây với mẹ có thấy vui không?”

“Vui ạ,” Bàn tay bé nhỏ nắm chặt tôi hơn: “Mẹ ơi, hôm nọ bố đưa con đi chơi công viên mẹ có biết không ạ?”

Mẹ biết, sao vậy con?

“Bố hỏi con có muốn cho bố về nhà không?”

Con có muốn ở với bố không? Tôi ngồi xuống, nhìn thẳng vào mắt con, hỏi nghiêm túc.

Mẹ Lợi tần ngần một lát rồi nói với tôi: “Nhưng con cảm thấy nếu ở với bố thì mẹ sẽ không vui. Con muốn mẹ vui cơ”

Ôi! Mẹ Lợi! Tôi không nén nổi, nước mắt rung rung, đưa tay ôm chặt con, cảm giác thất bại, tê tái trong lòng như muốn quật tôi xuống. Nếu việc bố và mẹ làm lại từ đầu có thể làm con hạnh phúc thì chắc hẳn mẹ sẽ làm như vậy. Nhưng nếu hai bố mẹ không hạnh phúc thì có đem lại hạnh phúc thiệt sự cho con được không? Tôi ôm chặt con gái, chưa bao giờ cảm thấy băng kuàng như lúc này, chỉ mới cách đây mấy tiếng đồng hồ, niềm vui được ở bên cạnh anh đã bị hiện thực tàn nhẫn dập tắt, mọi thứ trước mắt tôi bỗng nhiên nhòe mờ, vô định.

Sáng hôm sau Phi gọi điện, không muốn ở nhà nên tôi bèn hẹn cô ấy đi chơi. Lúc gặp nhau, Phi nhìn tôi từ đầu đến chân rồi trêu: “Chị Lưu Bạch, hôm qua hoàn cảnh nước sôi lửa bỏng thế này mà hôm nay chị vẫn an toàn xuất hiện trước mặt em, không hề sứt đầu mẻ trán, chị ghê thật đấy.”

Tôi cười đau khổ, vẫn co tròn người trên sofa theo thói quen. Ông chủ lúc nào cũng mặc áo sơ mi đen mang cà phê và bánh ngọt đến trước mặt chúng tôi với vẻ hào hứng. “Hôm nay trông em có vẻ không được vui, có chuyện gì xảy ra à?”

“Anh lo việc của anh đi”, tôi không khách khí đáp trả. Cuộc sống của tôi biến tôi thành trò hề khiến

mọi người khiến mọi người xung quanh ai cũng tò mò từ bao giờ vậy?

Ông chủ quán vẫn giữ nụ cười trên môi, nhẹ nhàng đi xuống. Phi nhìn ngang nhìn dọc rồi thở phào xung sướng trên sofa. “Chị Luru Bạch, chỗ này tuyệt thật đấy! chị quả là người biết thưởng thức.”

“Chị rất chán” Tôi ôm đầu thở dài nói

“Nếu em là chị em sẽ không thấy chán.” Có phải ai cũng có cơ hội được hai anh chàng đẹp trai tranh nhau ở sân bay đâu. Phi cười gòn tan rồi hỏi tôi. “Chị Luru Bạch, sau đó thế nào, chị về nhà với ai?”

“Em đoán xem?”

“Em đoán, cái anh đến sau là chồng cũ của chị đúng không? Để em điểm lại các mối quan hệ trước đã. Cuộc sống của chị thú vị thật đấy. bọn em được chứng kiến nhưng không biết đâu mà lần”

“Em nói anh Mạt Nhiên ấy hả?” Tôi gật đầu, đúng vậy anh ta là chồng cũ của chị”

“Em cũng đã từng yêu. Khi thấy người đàn ông mà mình yêu, ánh mắt người phụ nữ sẽ sáng ngời, chắc chắn chị đã chọn anh Sở Thừa, bạn trai hiện tại của chị, đúng không?”

Tôi lại gật đầu. Phi bắt đầu mơ mộng. “Chị Luru Bạch, tài thật đấy. Cảnh đó còn hấp dẫn hơn cả phim tình cảm của Nhật hay Hàn. Em thấy bốn mắt họ nhìn nhau tóe lửa”

Tôi bật cười. Phi này, không phải em cũng tầm tuổi với chị đó sao? Sao em cứ như thiếu nữ mới lớn vậy. Giữa hai người đàn ông có một người đàn bà, bất kể đó chỉ là một con lợn sề, bọn họ cũng quyết sống mái một phen để dành lấy, mà đến khi giành được rồi, bọn họ mới phát hiện ra rằng, hóa ra chỉ là một con lợn sề mà thôi.”

Phi cười ngặt nghẽo, suýt nữa làm đổ chiếc cốc trước mặt “Chị không định dùng nó để ví mình đó chứ. Thôi cho em xin, chị không thấy ánh mắt anh chàng Sở Thừa nhìn chị sao? Anh ấy thật sự coi chị là báu vật đấy”

“Nhưng chị sợ tình sâu sẽ không thọ bao lâu”

“Thôi chị đừng bàn lùi nữa, thích một người thì phải cố gắng giành giật để được ở bên người ấy. Bây giờ chị đã lo nghĩ đến chuyện tương lai thì phải sống như thế nào?”

“Phi”. Tôi nhìn cô bạn, thấy hơi cảm động. “Em thật lạc quan”

“Em cũng từ có một tình sử đầy cay đắng. Nhớ lại chuyện ngày xưa em và môi tình đầu chia tay nhau, thật đúng là thâm vô cùng. Hồi đó, ngày nào em cũng nước mắt thay canh, bị rối loạn nội tiết, suýt thì mắc chứng trầm cảm.”

Chị cũng muốn cố gắng giành giật lắm, nhưng Phi này em thấy chị và anh ấy liệu có tương lai không?

Cả hai chúng tôi cùng im lặng rồi Phi xua tay, khẽ nói với tôi: “Chị Luru Bạch, thế gian này luôn có kỳ tích xảy ra”

Kỳ tích, trên đường lái xe về nhà tôi nhắc đi nhắc lại từ đó. Trong mắt người khác, nếu tôi và Sở Thừa có kết thúc tốt đẹp thì đó quả là một kỳ tích. Thực ra đâu phải trong lòng tôi không nghĩ như vậy? bất ngờ điện thoại đổ chuông, tôi cuống quýt bấm máy: “A lô”

“Luu Bạch, em đang ở đâu vậy?”hỉ có người thân thiết mới có đủ tư cách bất cự lúc nào cũng có thể hỏi bạn đang ở đâu một cách rất tự nhiên. Tôi cũng nhanh nhẹn đáp: “Em đang trên đường về nhà, em vừa đi uống café với Phi xong”.

Buổi chiều em có rỗi không? Anh muốn đưa em đến xem biệt thự nhà anh? Nửa tiếng nữa anh đến đón em nhé.

“Vâng”

“Thế nhé, lát nữa gặp nhau”

“Vâng, lát nữa gặp.” tôi gấp điện thoại, tăng tốc lái xe về nhà. Nụ cười của tôi hiện lên trong gương chiếu hậu. “Đừng suy nghĩ nhiều nữa Luu Bạch. Những lúc vui vẻ tội gì để tương lại vô định làm khổ mình.”

Chương 9

Mặc dù có sự chuẩn bị trước về mặt tinh thần, nhưng khi anh chạy xe trên con đường thẳng tắp, dừng trước khu nhà được gọi là biệt thự, tôi vẫn hơi sững lại. Khu nhà màu trắng lấp lánh ánh nắng nằm lọt giữa vườn hoa, phía sau nhà là một thảm cỏ xanh rộng lớn, con đường nhỏ dẫn ra hồ nước, góc cuối đường còn có một bến dò nhỏ. Đây có phải là Thượng Hải không? Bỗng chốc tôi có cảm giác là mình bị lạc mất phương hướng. Xin hãy thứ lỗi cho sự mất cân bằng chút xíu đó của tôi. Trong khi thành phố này vẫn còn bao nhiêu người vật lộn phấn đấu để có một không gian nhỏ cho riêng mình, nhìn thấy ngôi nhà như thế này, chắc chắn họ sẽ cảm thấy nhụt chí.

“Em có thích biệt thự nhà anh không?”. Anh kéo tôi vào trong rồi nói. “Nhà đang sửa sang lại, em đi cẩn thận nhé.”

Biệt thự? Tôi tròn xoe mắt nói. Thưa ngài đây phải gọi là dinh cơ mới đúng, nếu anh định dùng tiền để dọa em thì sự kiện bất ngờ này là đủ lắm rồi.

Sở Thừa cười giòn tan, đưa tay véo mũi tôi: “Dùng tiền là dọa được em sao? Sao em không nói sớm, làm anh phải mất bao nhiêu chất xám, ngày nào cũng phải nghĩ xem làm thế nào mới lừa được em?”

Chúng tôi bước vào phòng khách đang chật đầy vật liệu, không gian rộng rãi trong phòng dường như có thể chứa được hai căn nhà của tôi. Tôi thờ dãi nói: “Nếu sớm biết anh có nhiều tiền thế này thì kiểu gì em cũng phải làm cao một chút để anh phải theo đuổi nhiệt tình hơn”

“Thế nào mới được gọi là nhiệt tình?”. Anh kéo tôi lên tầng. “Chỗ này sẽ để cho em một phòng, em thấy thế nào?”

“Phòng khách hả?” tôi thò đầu vào ngó.

“Dĩ nhiên là phòng chung của anh và em rồi, góc ạ. Em định ngủ một mình à?, anh ôm tôi từ phía sau và nói, hơi thở ấm áp luồn vào tóc tôi. Căn phòng rộng rãi đang để không, chỉ có ánh nắng hắt qua cửa kính chiếu. Giây phút này, trong lòng tôi tràn ngập niềm vui.

Cậu Sở, cô gái này là...?, một giọng nói già nua từ phía cầu thang vọng lại. Sở Thừa quay đầu lại chào “Bác Phúc, bác còn ở đây à?”

Bước lên cầu thang là một cụ già đáng người nhỏ bé. Ánh mắt lướt qua Sở Thừa, dừng lại chỗ tôi.

“Đây là Lưu Bạch, bạn cháu. Cháu đưa cô ấy đến xem biệt thự. Lưu Bạch, đây là bác Phúc, trợ lý của bố anh, hiện bác đang phụ trách công việc sửa sang biệt thự”

“Cháu chào bác ạ!” Tôi gật đầu chào ông, thấy ánh mắt ông càng lộ rõ vẻ thăm dò, bất giác tôi lùi ra sau một bước rồi nói: “Sở Thừa, em xuống ngắm hồ nước nhé”

Tôi đi về phía cầu thang, nghe thấy hai người nói chuyện với nhau bằng tiếng Triều Châu. Không nén nổi tò mò, tôi bèn quay đầu nhìn trộm, thấy bác Phúc đang liếc nhìn mình, tôi nhanh chân bước xuống cầu thang. Không hiểu tại sao trong lòng tôi bắt đầu cảm thấy thấp thỏm bất an.

Chiều thứ bảy, tôi và Mạt Lợi ăn mặc tinh tươm, ở nhà đợi Sở Thừa đến đón. Mạt Lợi kéo chiếc quần bò và áo phông trắng đang mặc trên người, vô cùng phấn khởi: “Mẹ ơi, những chú ngựa đó có giống như

trông tranh không ạ?”

“Giống chứ, chúng sẽ rất cao và rất to, đến lúc đó Mạt Lợi đừng có sợ đấy nhé.”

“Có ngựa bé không hả mẹ? ” Mạt Lợi cười híp mắt nói tiếp: “Mạt Lợi có thể cỡi ngựa bé mà.”

Mẹ không biết, nếu có chắc chắn sẽ cho Mạt Lợi cỡi ngựa bé, đúng không?

Vâng ạ, vâng ạ. Thế mẹ ơi, sao chúng ta chưa đi ạ? Nếu mặt trời xuống núi thì ngựa bé phải đi ngủ rồi.

Chúng ta còn phải đợi một người, không phải hôm qua mẹ đã nói với Mạt Lợi rồi đó sao? Hôm nay, không phải chỉ có hai mẹ con mình, có một người nữa sẽ đi cùng.”

Đang lúc nói chuyện, điện thoại của tôi đổ chuông. “Luu Bạch, anh đến rồi, em mau xuống đi.”

Tôi dắt Mạt Lợi vào thang máy, tim đập nhanh hơn. Không biết khi nhìn thấy Mạt Lợi anh sẽ như thế nào?

Ngoài trời ánh nắng chan hòa, anh đã đứng chờ ở ngoài xe. Thấy chúng tôi bèn nhanh chân bước tới, anh ngồi xổm xuống trước mặt Mạt Lợi. “Chào bé, bé có phải Mạt Lợi không nhỉ?”

Mạt Lợi tròn xoe mắt về hơi ngần ngừ. Con gái đây là bạn của mẹ, con chào chú đi.

“Không, chào anh chứ. Anh vẫn chưa kết hôn mà, không được gọi chú. Ở Triều Châu mọi người đều gọi như vậy.”

“Anh” tôi phì cười. anh nói gì vậy, em là mẹ Mạt Lợi, Mạt Lợi gọi anh bằng anh thì em là gì của anh?”

Tục lệ phải như vậy, khuôn mặt anh tỏ vẻ vô tội. Mạt Lợi, anh bế em lên xe được không? Nếu em không đồng ý thì anh cứ ngồi thế này không dậy nữa đâu.

Từ nãy giờ Mạt Lợi vẫn im lặng, nhưng thấy anh như vậy con bé không nhịn nổi bật cười, đưa bàn tay nhỏ xinh ra cho anh ôm gọn vào lòng. Vừa nhìn là biết anh ít khi thực hiện những động tác khó như thế, anh thận trọng bế Mạt Lợi lên, trông khá lóng ngóng vụng về, nhưng mặt lộ rõ vẻ thích thú.

Tôi chăm chú nhìn hai người, cho dù thời gian trôi qua bao lâu đi chăng nữa, hình ảnh này vẫn luôn khắc sâu trong tâm trí tôi. Dưới ánh mặt trời, mái đầu của hai người, một lớn một bé áp sát vào nhau bước đi trước tôi, chỉ trong tầm tay, giống như hạnh phúc cũng chỉ trong tầm với. Nếu thời gian mãi dừng lại trong giây phút này thì sẽ tuyệt vời biết bao.

Ba chúng tôi đã chơi đùa một ngày vui vẻ, ăn tối xong. Mạt Lợi ngủ ngon lành trên hàng ghế sau. Sở Thừa vận nhỏ nhạc lại, nhìn qua gương chiếu hậu: “Luu Bạch, em nhìn coi Mạt Lợi ngủ kia, nhìn đáng yêu quá”

“Có gì mà đáng yêu, nó nghịch cả một ngày rồi, bây giờ thì ngủ cứ như con lợn con ấy.”

Mạt Lợi giống em lắm, đôi mắt to, cũng không thích nói nhiều. Một cô bé trầm lặng. Anh nắm lấy bàn tay đang đặt trên người của tôi rồi thom một cái: “Hôm nay, anh rất hài lòng”

“Hài lòng cái gì?”

Sợ Mạt Lợi không thích anh sẽ khiến em khó xử.

Tôi nắm chặt tay anh: “Sở Thừa, anh tốt với em quá”

Đèn đỏ bật sáng, xe dừng lại, anh nhào người sang bên tôi quay đầu nhìn Mạt Lợi. Không phải nhìn đâu, Mạt Lợi ngủ say lắm. Sở Thừa khẽ cười tiếp tục hôn tôi. Lưu Bạch, anh có linh cảm rằng anh và Mạt Lợi sẽ rất hợp nhau.

Tôi thở phào một cách thỏa mãn, trên chiếc xe này có người đàn ông mà tôi yêu và cô con gái thân thiết nhất của tôi, nếu được lựa chọn, liệu tôi có thể ẩn mình trong không gian nhỏ bé này, mãi mãi không bao giờ rời xa.

Chương 10

Mã Tu anh bạn cũ của tôi từ Mỹ trở về, tổ chức một buổi party ở biệt thự mới mua. Trước đó bọn tôi đã hẹn Sở Thừa cùng đi nhưng buổi sáng anh gọi điện xin lỗi nói bố anh đã từ Triều Châu về Thượng Hải.

Tôi ăn mặc chỉnh tề đến biệt thự. Ngoài cửa, xe đã đỗ chật cứng, ai cũng lộng lẫy và quyến rũ. Lúc tôi và Mã Tu đứng đối diện nhau qua lớp cửa kính, anh ta tươi cười bước ra, đón tôi bằng cả sự nhiệt tình quá mức bình thường. Mã Tu là mẫu người nhân hạ điển hình: anh sinh ra ở Mỹ, làm ăn phát đạt ở đó, rồi một ngày kia mong muốn tìm về cội nguồn nên quay về Trung Quốc. Cũng không hiểu anh ta được quý nhân nào phù trợ, đúng lúc bất động sản rơi vào thời điểm đóng băng thì anh ta lại tranh thủ mua lại một loạt văn phòng sau đó quyết định cho thuê để lấy tiền sinh sống. Mã Tu cũng không chịu kết hôn, hơn bốn mươi tuổi rồi thay hết cô này đến cô khác, ung dung tự tại. Nhân rồi quá nên thích tổ chức party, tôi quen Kiều cũng qua buổi party của Mã Tu.

“Luu Bạch, lâu lắm không g, trông em ngày càng xinh đẹp. Lát nữa party kết thúc, chiều cổ cho anh được chuyện trò riêng với em đêm nay nhé. Anh ở Mỹ, nhớ em chết đi được.

Con người này đúng là đến chết cũng không chịu thay đổi cái thói trăng hoa đó, tôi tránh bàn tay Mã Tu đưa ra “Anh đi mà tán tỉnh các em xinh đẹp đi. Đừng có nói với em là anh vẫn cô đơn đấy nhé”. Không phải anh tự xưng là the one của Thượng Hải đó sao, lại còn sợ không có người chuyện trò với anh à? Kiều đến chưa anh?

Tôi muốn gặp Kiều, cô nàng như bốc hơi giữa chốn trần gian này vậy. Tôi biết tình bạn giữa phụ nữ với nhau rất mong manh, nhưng cũng không đến mức cắt đứt suốt đời. Nhờ Kiều mà tôi và Sở Thừa mới được gặp nhau, tôi cũng nên biết ơn cô ấy.

Anh có mời nhưng hình như cô ấy không đến”. Mã Tu ngó trước nhìn sau: “người đông quá, anh dẫn em sang phòng bi-a gặp mấy người bạn mới nhé. Họ cũng từ Mỹ về cùng anh lần này.

Len qua đoàn khách mời, một vài người quen lên tiếng chào hỏi tôi, tiếng chuyện trò ồn ào trong phòng khách sang trọng. Đột nhiên tôi cảm thấy rất chán, chỉ muốn rời khỏi đây, tìm một nơi yên tĩnh để ngồi nhưng đã đến phòng bi-a, mấy anh chàng Hoa kiều đứng dậy mỉm cười với tôi.

“Đây là Lưu Bạch, quả là xinh đẹp danh bất hư truyền đúng không”. Mã Tu giới thiệu một cách khoa trương. Tôi liếc anh ta một cái, không biết anh chàng này đã nói gì về tôi với mọi người.

Mấy anh chàng đó liền gật đầu, tiếp theo là màn tự giới thiệu, đưa danh thiếp cho tôi. Tôi đành lịch sự đón lấy, thấy hơi kỳ lạ. Mã Tu chưa bao giờ ân cần giới thiệu bạn bè cho tôi như thế này. Mặc dù chúng tôi đã quen nhau mấy năm nhưng thỉnh thoảng tôi cũng chỉ giúp anh ta dịch một số tài liệu, cũng chỉ là bạn bè bình thường với nhau. Lần này, rốt cuộc anh ta định làm gì? Lẽ nào anh ta thấy tự nhiên ngứa mắt vì tôi vẫn lè loi nên muốn giúp đỡ, tiếp thị tôi? Tôi không phải là một người thích ăn dưa bở nhưng cảnh tượng trước mắt khiến tôi liên tưởng đến điều đó.

“Em có biết chơi bi-a không?, một người đàn ông trong số đó hỏi rồi đưa cây gậy cho tôi.

“Xin lỗi, em không thạo lắm”, tôi từ chối.

Rất đơn giản thôi mà, có cần anh dạy em một ván không?

Tôi nhìn thẳng vào anh ta. “Anh là?”

“Anh tên Cho”

“Anh không có tên tiếng Trung à?” Tôi vẫn cau mày, người đàn ông này đeo một cặp kính không gọng, rất đậm đặc nhưng đã là người Trung Quốc phải có tên tiếng trung chứ.

“Sorry, anh sinh ra ở Mỹ, vừa về nước, thật sự là không có tên Trung Quốc. Hay em đặt cho anh đi.” Cho nhún vai nói, một phong cách Mỹ điển hình. Tôi cười, rút di động ra xem giờ, quyết định không tiếp chuyện anh chàng lẳng nhác này nữa.

Tôi mở máy, không ngờ thấy mấy cuộc gọi nhỡ của Sở Thừa. Tôi ra hiệu xin lỗi Cho, bước đến góc nhà bấm số Sở Thừa: “Sở Thừa, có chuyện gì vậy? em vừa đến cho Mã Tu, party ồn quá, không nghe thấy chuông điện thoại.

Lưu Bạch, anh đến bây giờ, giọng anh tỏ ra sốt ruột, tôi thấy hơi lạ.

Anh sao vậy? không phải anh nói với em là hôm nay anh phải nói chuyện với bố anh đó sao?

“Anh muốn gặp em, cho anh địa chỉ cụ thể đi.”

Tôi đọc địa chỉ, trong lòng bắt đầu cảm thấy bất an. Không hiểu đã xảy ra chuyện gì nhỉ? Từ trước đến nay anh luôn là người thông thả, an nhàn, tại sao hôm nay anh lại sốt sắng như vậy?

Tôi không còn tâm trạng nào ở lại đây được nữa, bèn tạm biệt Mã Tu. Cho đi theo, hỏi tôi một cách rất lịch sự: “Lưu Bạch, sao em vội thế?”

“Em có chuyện đột xuất.” Đầu óc rối bời, tôi ngại giải thích nhiều.

“Anh đưa em về nhé? Xe anh để sau nhà.”

“Không cần đâu ạ, bạn em đến bây giờ.”

“Bạn trai hả? Cho vẫn rất lịch sự nhưng tôi chỉ muốn anh ta biến đi ngay tức khắc để tôi được yên tĩnh một lát.”

Đang lúc nói chuyện thì xe của Sở Thừa đến, tốc độ rất nhanh, anh dừng xe rồi đưa tay mở cửa cho tôi. Thấy Cho đang đứng bên cạnh anh gật đầu chào. “Lưu Bạch, đây là anh Mã Tu hả?”

“Tôi là Cho” Chưa đợi tôi kịp mở miệng, Cho đã tự giới thiệu. Con người này thật đáng ghét! Lẽ nào những người từ nước ngoài về đều ăn nói như vậy sao? Bất đắc dĩ tôi đành phải giới thiệu họ với nhau. “Sở Thừa, đây là anh Cho, em vừa quen trong party, còn đây là anh Sở Thừa, bạn trai em.”

Cho đưa tay khẽ bắt tay Sở Thừa. “Bạn trai của Lưu Bạch, hahah lucky guy”

“Cảm ơn”. Nói xong, Sở Thừa ra hiệu cho tôi lên xe. Tôi không hề khách khí vòng qua Cho, ngồi lên xe rồi vẫy tay tạm biệt anh ta. Xe nhanh chóng rời biệt thự, qua gương chiếu hậu, tôi thấy Cho vẫn đứng nhìn theo chúng tôi. Tôi thấy hơi lạ nhưng bây giờ tôi đâu còn tâm trạng nào để nghĩ đến người xung quanh.

Chương 11

“Sở Thừa, sao anh đến nhanh thế?”

Sở Thừa không nói câu nào, chuyên tâm lái xe. Hôm nay, anh lái một chiếc xe đua, tốc độ nhanh đến chóng mặt, đến khi lên cầu, vạch tốc độ đã vượt con số một trăm. Tôi thấy hơi sợ, nắm chặt tay cầm ở cửa xe, im lặng. Lao xe, đây là biểu hiện khi tâm trạng anh vô cùng tồi tệ. Không biết đã xảy ra chuyện gì nhỉ?

Đi thẳng đến khu vực cây cối um tùm ở Phố Đông, xe bất ngờ dừng lại, phát ra tiếng phanh kít. Một bầu không khí im lặng bao trùm xe, tôi cũng không hỏi gì nữa, lặng lẽ nhìn anh. Cuối cùng, sau một hồi chờ đợi, anh nhẹ nhàng lên tiếng: “Lưu Bạch, em còn nhớ không? Hôm bọn mình đến đây, em nói chỗ này làm cho người ta cảm thấy yêu ngôi nhà của mình”.

Nhớ đến buổi tối ngọt ngào hôm đó, lòng tôi dạt dào hạnh phúc. “Em nhớ, dĩ nhiên là em nhớ rồi”.

“Em có biết là sau khi em nói câu đó, anh cứ suy nghĩ mãi, nếu anh và em có một ngôi nhà ở đây, mỗi ngày khi mở cửa ra, anh đều được nhìn thấy em thì hạnh phúc biết bao”, anh không nhìn tôi, tiếp tục nói.

Tuyệt vời biết bao, tôi nhìn ánh đèn hắt ra từ những căn hộ bên ngoài, mỉm cười.

“Anh sẽ mua một căn hộ ở đây cho chúng mình nhé?”

Ký ức ngọt ngào bị cắt ngang, tôi nhìn anh: “Sao tự nhiên anh lại nghĩ đến chuyện này? Rốt cuộc hôm nay đã xảy ra chuyện gì hả anh?”.

Anh nhìn tôi, vẻ mặt buồn bã: “Lưu Bạch, hôm nay anh và cha anh đã cãi nhau một trận rất to”.

Cãi nhau? Không hiểu sao tôi sực nhớ đến ánh mắt của bác Phúc hôm đó, một số sự việc mơ hồ được chấp nối lại với nhau, tôi chợt bừng tỉnh, giọng hơi nghẹn ngào: “Vì em hả?”.

Anh không nói gì, nhìn tôi một hồi lâu, ánh mắt đau khổ.

Tôi không đợi được câu trả lời của anh, chỉ biết thở dài: “Vì em”.

Thực ra từ lâu tôi đã dự đoán được sẽ có ngày như thế này nhưng khi phải đối mặt, tôi vẫn cảm thấy bối rối vô cùng. Tôi biết phải nói gì đây? Bản thân tôi cũng không biết mình đang nói gì: “Sớm muộn gì cũng sẽ đến ngày phải đối mặt với những chuyện này, nếu em đem lại phiền hà cho anh thì ngay từ bây giờ em sẽ...”

“Em định nói gì vậy?”, anh ngắt lời, cau mày, xoay người tôi lại.

Tôi định nói gì?

Em hai mươi tám tuổi, hơn anh hai tuổi, cha anh có biết không?

Em xuất thân từ một gia đình bình thường, chỉ khá hơn hộ nghèo đôi một chút, cha anh có biết không?

Em không phải là tuyệt mỹ giai nhân, cũng không thông minh tài cán hơn người, chỉ là một giáo viên bình thường, cha anh có biết không?

Còn nữa, còn một điều quan trọng nhất là em đã từng ly hôn, đang sống với con gái, cha anh có biết không?

Em không nói nổi những điều này với anh bởi đây là hiện thực, đã là hiện thực thì không cần nói ra. Hiện thực chính là không khí chúng ta thở, nước cho chúng ta uống, cho dù anh có che kín mắt, bịt chặt tai, cho dù anh có nhốt chặt trái tim mình lại, hiện thực vẫn bày ra trước mắt anh, mãi mãi không bao giờ trốn tránh được.

Anh nổi cáu: “Luu Bạch, anh không cho phép em nói những lời chán chường như vậy. Người muốn sống với em là anh chứ không phải là ai khác. Anh sẽ không để người khác điều khiển suy nghĩ của mình đâu. Những chuyện này hãy để anh giải quyết”.

“Anh giải quyết thế nào? Sở Thừa, em ở bên anh vì em yêu anh, em chưa bao giờ suy nghĩ nhiều. Nếu chúng ta không thể trọn đời trọn kiếp bên nhau thì chỉ cần gần nhau những lúc có thể, không phải cũng rất tuyệt đó sao?”, tôi nói một cách khó khăn. Phải làm thế nào mới có thể làm cho mình dễ chịu hơn? Phải nói thế nào mới làm cho mình không đau đớn?

“Anh không nghĩ như vậy”, anh nói to hơn rồi đưa tay ôm chặt như muốn nghiền nát tôi. “Anh muốn ngày nào cũng được nhìn thấy em, anh muốn sống trọn đời trọn kiếp bên em, anh muốn chúng mình sinh một đứa con đáng yêu như Mạt Lợi, em có biết không?”.

Trong vòng tay anh, bất giác mắt tôi ướt nhoe. Đừng làm thế, anh đừng làm thế. Tương lai của chúng ta đã an bài rồi. Tôi nhắm mắt lại, tự mê hoặc mình: “Chúng ta ở bên nhau ngày nào thì hãy cứ vui vẻ ngày đó, thế không tốt hay sao?”.

“Luu Bạch, em hãy hứa với anh, dù có thế nào em cũng sẽ ở bên anh, không rời xa!”, anh khẳng khái yêu cầu giống như một đứa trẻ cầu xin một lời hứa.

Tôi im lặng, chúng ta không có tương lai, anh không biết sao? Nhưng người đàn ông mà tôi yêu đang nhìn tôi bằng ánh mắt đau xót như thế, làm sao tôi có thể nói ra lời từ chối. Cổ họng nghẹn ngào đau đớn, không nói được câu nào, tôi đành phải gật đầu như một cái máy.

Đêm nay, chúng tôi không về nhà, anh cuồng nhiệt siết chặt cơ thể tôi, khoái cảm và nỗi đau hòa quyện làm một như con sóng dữ dội nhấn chìm tôi xuống đáy. Tôi gần như thức trắng đêm, ngắm gương mặt đang say sưa trong giấc nồng của anh mà nước mắt giàn giụa. Hành động này không khác gì sự thách thức ngang nhiên với cha anh, tôi thật không thể tưởng tượng và cũng không dám tưởng tượng tiếp sẽ có chuyện gì xảy ra. Sở Thừa ôm chặt tay tôi, trong mơ cũng không chịu buông.

“Em còn được ở bên anh như thế này bao lâu nữa? Đối với gia đình anh, em là một người thừa, một sai lầm không thể tha thứ. Em không nên xuất hiện trong cuộc đời anh, càng không nên được anh yêu thế này. Không rời xa anh? Anh không biết rằng, sau khi đưa ra lời hứa đó, em sẽ bị đẩy vào ngõ cụt rải đầy gai và phải bước đi bằng đôi chân trần, không bao giờ được phép quay lại. Làm thế nào em và anh mới được ở bên nhau?”, tôi nghĩ mãi đến khi đầu như muốn nổ tung nhưng vẫn không có lời giải đáp.

Sáng hôm sau, tôi tỉnh giấc, cảm cặp lồng xuống tầng mua sữa đậu nành và bánh quẩy. Quán ăn sang người mua khá đông, mùi thơm của quẩy ngào ngạt khắp nơi. Có người vẫn còn ngái ngủ, một số khác đã ăn mặc chỉnh tề, chờ đợi với vẻ sốt ruột, chuẩn bị đi làm. Tôi đứng trong đoàn người nhìn họ bằng ánh mắt ngưỡng mộ. Những buổi sáng như thế này đối với họ là rất đời bình thường, ngày nào cũng có thể tận hưởng nhưng đối với tôi, liệu có mấy cơ hội được ăn sáng cùng Sở Thừa?

Điện thoại đã đổ chuông: “Luu Bạch, em đi đâu vậy?”

“Em đang đi mua đồ ăn sáng, anh đợi một lát nhé, em sẽ về ngay thôi”.

Vừa đẩy cửa vào, đồ ăn trên tay tôi đã được anh đón lấy, đặt qua một bên. Anh vừa tỉnh giấc, tóc còn hơi bù xù, rất ít khi có dịp được nhìn thấy dáng vẻ này của anh, tôi thực sự rất muốn đưa tay vò đầu anh, nghĩ vậy tôi liền làm ngay. Anh hơi bất ngờ, nắm chặt tay tôi nói: “Luu Bạch, sao em không nói gì với anh mà đi như vậy?”.

“Em đi mua đồ ăn sáng mà”.

“Anh tưởng em bỏ anh ở lại một mình rồi đi cơ”.

“Em không làm thế đâu, hôm qua em đã hứa với anh rồi mà. Em là Luu Bạch, lời nói chắc như đinh đóng cột”. Tôi trêu anh để xoa dịu bầu không khí: “Ngoan nào, đi đánh răng đi, để chị chuẩn bị đồ ăn sáng cho em”.

Anh cười lộ hàm răng trắng muốt: “Chị ơi, em không đói bụng, đừng ăn những cái đó”.

“Thế em thích ăn gì nào?”.

Mắt anh lấp lánh, đưa tay ôm lấy tôi: “Chị không biết em đói chỗ nào à?”.

Đột nhiên người tôi nhẹ bỗng, tôi khẽ kêu lên một tiếng, rồi anh đặt tôi xuống giường. Lần đầu tiên, chúng tôi được thỏa sức làm t trong ánh nắng ban mai. Chúng tôi siết chặt lấy nhau. Trong cơn khoái cảm mãnh liệt, anh ghé sát tai tôi thì thầm: “Luu Bạch, hãy nhớ kỹ lời em nói, mãi mãi không bao giờ rời xa anh”.

Tôi đưa tay vuốt mặt anh. Mãi mãi, thế nào là mãi mãi? Đối với tôi, mỗi phút chúng tôi được ở bên nhau đều là xa xỉ, nói gì đến mãi mãi. Đó là một khái niệm xa vời biết bao, ngay cả nghĩ tôi cũng không dám nghĩ đến.

Sữa đậu nành trắng muốt, tôi nhẹ nhàng đổ sang hai bát con. Anh đang đánh răng trong nhà tắm, tiếng đưa bàn chải vang lên. Tôi mỉm cười, cúi đầu lau những giọt sữa đậu nành vớt ra ngoài, quay đầu lại, thấy anh đang ngậm bàn chải, mồm đầy bọt kem đánh răng, đứng trước cửa nhà đang tắm nhìn tôi.

“Sao vậy? Gì mà tần ngần thế?”

“Sợ em chạy mất, anh phải bám sát em!”, anh nói lung búng trong miệng, bọt trắng dính đầy mép, trông rất buồn cười.

Tôi cười, lấy tay đẩy anh vào nhà tắm: “Thôi anh đánh răng đi”.

Chúng tôi ngồi xuống, cùng nhau ăn sáng, chúng tôi nhìn nhau mỉm cười. Hạnh phúc biết bao, nếu sáng nào cũng được như thế này thì còn gì tuyệt vời hơn.

Ăn sáng xong, tôi đưa anh ra bãi đỗ xe. Anh lên xe, lại cúi xuống: “Luu Bạch, em đừng lo, anh sẽ nói chuyện ổn thỏa với cha anh”.

“Vâng, em sẽ không lo đâu”.

“Em nhớ kỹ lời anh nhé, nghe chưa?”.

“Em biết rồi”.

“Anh sẽ gọi điện cho em, em cũng phải gọi điện cho anh đấy”.

“Vâng, em sẽ đợi điện thoại của anh”.

“Còn việc này nữa....”.

“Còn việc gì nữa? Cứ nói chuyện thế này thì chúng ta sẽ phải ở đây đến khi trời tối mất”, tôi cười giục anh.

“Luu Bạch!” Đột nhiên anh mở cửa, xuống xe ôm chặt tôi: “Luu Bạch, anh sẽ cố gắng hết sức để em được hạnh phúc”.

“Đừng làm em khóc nữa”, tôi gục đầu vào ngực anh nhũ thắm, cố ngăn không cho nước mắt chảy xuống, “Em không muốn anh đi, thực sự không muốn, vì em sợ sau này sẽ không được gặp anh nữa. Em muốn làm một đứa trẻ bú sữa mẹ, giữ anh ở bên, có được không anh?”.

“Anh mau về nhà đi, em nghĩ người nhà anh đang rất sốt ruột đấy”. Cuối cùng, tôi lại thốt ra câu đó.

“Luu Bạch, mày là một kẻ ngốc”, tôi thầm mắng mình.

“Bọn em đã bàn với nhau rồi, nhất trí ủng hộ chị đấu tranh đến cùng, đấu tranh vì phép màu”. Tôi hẹn với Phi và Triển ở tiệm ăn, sau khi nghe chuyện đã xảy ra với tôi trong mấy ngày qua, cả hai đều hào hứng đến mức bỏ dao nĩa trong tay suýt bay ra ngoài.

“Sao chị lại có cảm giác là hai em còn phần khích hơn cả chị nhỉ”. Mặc dù sau khi chia tay với Sở Thừa, tôi cảm thấy đôi chút rầu rĩ nhưng nhìn thấy vẻ mặt rất hào hứng của hai cô bạn, tôi không thể nhịn được cười.

“Bọn em đã chứng kiến hết rồi. Ánh mắt anh ấy sáng rực lên khi nhìn chị. Bây giờ là thời buổi nào rồi, việc gì phải sợ những quy định gia trưởng phong kiến đó”.

“Nhưng chị không biết sau này sẽ xảy ra chuyện gì nữa. Nếu ý kiến không được họ hàng chấp thuận thì anh ấy sẽ giải quyết kiểu gì đây?”.

Đúng vậy, giải quyết kiểu gì đây? Bỏ nhà ra đi? Diễn một vở kịch đấu tranh kinhhen động địa? Ôi trời, có phải là đóng phim theo tiểu thuyết Quỳnh Dao đâu. Anh ấy là mẫu là đàn ông từ nhỏ sống trên nhung lụa, để anh ấy nằm mốc meo trong căn hộ nhỏ đó của tôi à? Trên thực tế, cho dù họ hàng nhà anh có hành động gì thì tôi chỉ biết bó tay chờ đợi.

“Chị bảo liệu họ có đến tìm chị để đàm phán không? Giống như trong phim ấy, ký cho chị một tấm séc, hoặc kịch tính hơn nữa là mở ra trước mặt chị một cái hòm đựng đầy tiền”.

Hai cô bé này, thật là ... Bọn họ thật sự làm như đang xem kịch vậy. Được đã tôi liền nói tiếp: “Đúng thế, nếu mà như thế thì cũng hồi hộp lắm nhỉ? Đẳng nào cũng phải chết thì cứ để cho tiền đề chết mình đi vậy”.

Cả ba chúng tôi đều cười lớn, chỉ có điều nụ cười của tôi vô cùng chua chát.

Trên đường về nhà, tôi bật radio, giọng MC ngọt ngào, giới thiệu các bài hát theo yêu cầu của bạn nghe đài.

“Đây là bài hát anh muốn gửi tới em, mong em mãi mãi hạnh phúc”.

“Hạnh phúc, hạnh phúc của em là được ở bên anh. Nếu thế gian này thực sự có phép màu thì hãy để

em thành tâm cầu nguyện từ bây giờ”, tôi trầm nhủ với chính mình.

Sau khi về nhà, tôi ngồi trước laptop soạn giáo án, kỳ nghỉ hè sắp kết thúc, tôi phải chuẩn bị cho học kỳ mới. Điện thoại di động tôi vẫn cầm trên tay, cứ một lát lại mở ra xem, chỉ sợ để lỡ tin nhắn nào. Sắc trời đã dần ngả về tối, Mạt Lợi đi chơi về mồ hôi vã ra như tắm, xúm lại chỗ tôi với về tò mò.

“Mẹ ơi, mẹ đang làm gì vậy?”

“Mẹ làm việc”

“Thế bao giờ mình lại đi cưỡi ngựa nữa hả mẹ? Lần trước chơi vui quá”.

“Đợi mẹ bận xong, vài ngày nữa hết bận, mình sẽ đi cùng cô Minh Tuệ nhé”.

“Thế anh thì sao ạ? Anh ôm con cưỡi ngựa vui lắm”

Tôi không biết trả lời thế nào, may mà mẹ bước vào phòng gọi chúng tôi ra ăn cơm, cứu nguy cho tôi một phen.

Mãi đến lúc nửa đêm, tôi mới mơ màng ngủ thiếp đi nhưng điện thoại dưới gối lại rung lên. Tôi nhìn số điện thoại hiển thị trên màn hình, hít thở thật sâu rồi mới nghe máy, “Sở Thừa”. Một ngày không được nghe thấy giọng nói của anh rồi, tôi cũng đã chờ cả ngày hôm nay, bây giờ anh đang gọi đến, tôi lại thấy hơi sợ, sợ nghe thấy những thông tin mà tôi không thể chịu nổi.

Đầu bên kia im lặng, dường như nghe thấy cả hơi thở của anh: “Luu Bạch, hôm nay em có vui không?”

“Cũng vui, em ăn trưa với Phi và Triền”

“Sáng mai anh phải đi Triều Châu với cha một chuyến. Mẹ anh ốm, anh bắt buộc phải về”.

“Không sao chứ? Anh đi đường cẩn thận nhé.”

“Anh sẽ quay lại ngay, rất nhanh thôi, em đừng lo lắng”.

“Có gì mà phải lo chứ?”, tôi cố gắng tỏ ra vui vẻ, giữ giọng bình thường. Thực ra, trong lòng tôi hiểu, lần này anh về Triều Châu, không biết sẽ xảy ra chuyện gì. “Đừng đi, em không muốn anh đi”, tôi điên cuồng gào thét trong lòng.

Anh thở dài: “Luu Bạch, anh nhớ em lắm”

“Em cũng vậy. Anh yên tâm, đợi anh quay về, bọn mình lại có thể gặp nhau”

“Bây giờ anh muốn gặp em, em xuống được không?”

Tôi ngồi dậy bước đến cửa sổ nhìn thấy chiếc ô tô màu trắng của anh đang lặng lẽ đỗ dưới sân. Tôi vút điện thoại, chạy xuống. Nhớ anh, dù chỉ là xa nhau trong giây lát cũng đã thấy lòng cồn cào khôn xiết. Chuyện tình yêu không có tương lai này khiến tôi như ngã vào bụi gai, đau đớn và chua xót khôn cùng. Khi được chạm vào anh, được ngã vào vòng tay siết chặt của anh, tôi mới cảm thấy yên lòng, nỗi sợ hãi trong tôi mới được xoa dịu.

Xuyên qua bóng tối, tôi chạy thẳng đến xe anh. Anh mở cửa, ôm tôi vào lòng. Chúng tôi ghì siết lấy nhau, sự mạnh mẽ rắn chắc của anh đã chinh phục sự yếu mềm của tôi trong không gian chật hẹp, nỗi đau khổ kìm nén đã khiến chúng tôi rên rỉ thành tiếng. Anh cho xe nổ máy, chúng tôi lao như bay trên đường

phổ tĩnh mịch lúc nửa đêm, một tay anh điều khiển vô lăng, một tay nắm chặt tay tôi.

Trên giường vẫn còn sót lại hơi ẩm nồng nàn của buổi sáng, anh nằm trên tôi, thở hổn hển hết lớn: “Luu Bạch, em hãy nói là em yêu anh, không bao giờ rời xa anh, em nói đi”.

Tôi cố gắng mở mắt thật to vì như thế nước mắt sẽ ngoan ngoãn nằm yên một chỗ mà không lăn xuống: “Em yêu anh, không bao giờ rời xa anh”.

“Kể cả yêu như vậy, thì cũng không thể giải quyết được việc gì”, tôi tự nhủ với lòng mình.

Chương 12

Sắp đến khai giảng, cả kỳ nghỉ hè trôi qua với bao chuyện rối bời. Hai ngày anh về Triều Châu, tôi bận tối mắt tối mũi, cả ngày ngồi trước laptop soạn giáo án. Theo thói quen, điện thoại vẫn cầm trên tay, thỉnh thoảng tôi lại mở ra xem nhưng đều không có tin tức gì của Sở Thừa. Đến ngày thứ ba, tôi không chịu nổi nỗi thấp thỏm bất an, bèn nhắn tin cho anh: “Is there everything OK?”

Chờ đợi! Vẫn là sự im lặng, mặt tôi sầm xuống, ngay cả mẹ cũng nhận ra vẻ bất thường của tôi.

“Luu Bạch, sao hai hôm nay con không đi đâu cả?”

“Con phải chuẩn bị giáo án nên không có thời gian”, tôi cố gắng nở một nụ cười đáp lại mẹ.

“Thế cái cậu Sở Thừa đó không hẹn hò gì với con à?”

“Anh ấy đi Triều Châu rồi, không biết bao giờ mới quay lại Thượng Hải”. Đang lúc nói chuyện, điện thoại bất ngờ đổ chuông, tôi mừng như bắt được vàng, cầm điện thoại lên nghe máy.

“Luu Bạch, honey, em đang làm gì vậy?”. Không phải Sở Thừa, mà là Mã Tu, tôi hụt hẫng như người vừa rơi xuống vực thẳm, chẳng buồn lên tiếng.

“Có việc gì vậy anh?”

“Em có rồi không, nề tình đi ăn tối nhé?”, Mã Tu cợt nhả.

“Em không rồi, sắp khai, dạo này em rất bận”.

“Đừng làm thế mà, thực ra có một hợp đồng nhờ em xem hộ. Em biết tiếng Trung của anh so – so mà”.

“Anh mail cho em đi, xem xong em sẽ trao đổi với anh”.

“Anh và mấy người bạn góp vốn mở một tiệm ăn, mọi người hẹn nhau ăn cơm, không phải hẹn riêng đâu, coi như anh năn nỉ em mà”.

Nếu tiếp tục từ chối e rằng không nề mặt bạn bè lắm, tôi đành nhận lời, miễn cưỡng đứng lên thay quần áo.

Tôi đến tiệm ăn theo lời Mã Tu chỉ, cho xe vào bãi đỗ, di động vẫn cầm trên tay. Đây là tiệm ăn Thượng Hải, nó được trang trí theo phong cách ngõ hẻm xưa, hành lang bày đầy các máy nghe đĩa kiểu cũ. Vừa bước vào phòng, tôi đã thấy Mã Tu ngồi một mình ở đó, đang nói chuyện thì thào qua điện thoại. Thấy tôi, anh ta liền cúp máy, đứng lên chào: “Luu Bạch, em ngồi xuống đây, ngồi xuống đây, anh đang đợi em”.

Tôi cau mày: “Chỉ anh và em thôi hả?”.

“Sao lại thế được?”, một giọng nói cất lên sau lưng tôi. Tôi kinh ngạc quay đầu nhìn lại, bất ngờ nhìn thấy gương mặt quen thuộc.

“Sao vậy? Mấy ngày không gặp mà em không nhận ra anh à? Luu Bạch, em quả là người đẹp băng giá

danh bất hủ truyền. Em khiến anh thực sự đau lòng”. Đó là Cho – người mà tôi đã từng gặp một lần. Anh ta đứng sau lưng tôi, một tay đỡ ngực, làm ra vẻ rất đau khổ.

Tôi chợt hiểu ra vấn đề, bèn quay đầu lại nhìn Mã Tu, anh chàng cười một cách đầy ẩn ý: “Cho, không kéo ghế cho Lưu Bạch đi?! Chút nữa phạt cậu ba chén, dám đến muộn hơn phụ nữ”.

Người đàn ông này muốn làm gì? Điên rồi sao? Tại sao lần nào cũng muốn gán ghép tôi và người đàn ông xa lạ này, bây giờ nếu có nói đây chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên thì quá là nực cười. Người tôi chờ ra, chỉ muốn quay đầu đi ra.

“Em ngồi đi”, Cho kéo ghế ra, khéo léo đưa tay ra chặn đường tôi, giọng khách sáo. Mã Tu vội rút ra một tập tài liệu: “Lưu Bạch, anh có ít hợp đồng muốn nhờ em giúp thật mà, chắc em không bận đến mức không nề cả tình bạn cũ chứ”.

Điện thoại di động trong tay vẫn không có động tĩnh gì, tôi thờ dãi, miễn cưỡng ngồi xuống. Thôi đã mất công đến đây thì cứ bình tâm mà đối phó. Tôi muốn xem gã đàn ông này định giở trò gì.

Kết quả là bữa cơm đó đã kết thúc sau hai tiếng đồng hồ. Tôi chăm chú xem bản hợp đồng thuê cửa hàng để mở tiệm ăn, số tiền được đề cập cũng chẳng đáng là bao và dường như, cả hai bên họ đều không có hứng thú lắm với công việc này, thời gian thảo luận các vấn đề liên quan đến rượu vang với người phục vụ còn chiếm nhiều hơn cả thời gian quan tâm đến hợp đồng. Tôi cười nhạt, đẩy bản hợp đồng ra.

“Có lẽ em không hiểu rõ tình hình cho lắm, các anh đã mở quán rượu vang Lafeur rồi, cần gì phải quan tâm đến bản hợp đồng này nữa”.

“Em có thích rượu vang không?”, Cho không để ý gì đến câu nói mỉa mai của tôi. “Nhà anh có một bình rượu vang Lafeur ủ từ năm 1982, em có hứng thưởng thức không?”.

“Em xin lỗi, em không có hứng thú với rượu vang lắm”, tôi trả lời không khách khí. Cho còn định nói gì nữa nhưng đã bị tiếng chuông điện thoại của tôi ngắt giữa chừng. Tôi nhìn số điện thoại, tim đập thình thịch, cuối cùng Sở Thừa cũng đã gọi điện.

Tôi bước nhanh ra khỏi phòng ăn, giọng anh từ đầu bên kia vọng lại, toát lên một vẻ mệt mỏi.

“Lưu Bạch, em đang ở đâu vậy?”

“Sở Thừa!” Ba ngày nay anh không liên lạc với tôi, rốt cuộc anh đã xảy ra chuyện gì? Nghe thấy tiếng anh, tôi mới biết rằng mình nhớ anh biết bao. Tôi chỉ muốn anh đang ở gần để ôm chặt anh, thốt lên muôn vàn lời yêu thương nhưng cuối cùng, tôi chỉ gọi tên anh một tiếng rồi im bặt.

“Anh về đến Thượng Hải rồi. Anh rất muốn gặp em, em có ở nhà không?”

“Anh vừa xuống máy bay xong, vẫn đang ở sân bay”.

Tôi nhìn đồng hồ, đã chín giờ tối: “Anh ăn cơm chưa?”

“Anh ăn một ít trên máy bay rồi. Lưu Bạch...”, Sở Thừa định nói gì xong lại thôi.

“Gì vậy anh?”

“Anh yêu em, Lưu Bạch ạ”.

Lòng cảm thấy vô cùng ấm áp. Lúc này tôi chỉ có một ý nghĩ, anh đã quay trở lại, đã quay về bên tôi.

Tôi quay vào phòng ăn, không nói thêm câu nào mà lấy túi xách: “Mã Tu, Cho, em có chút việc gấp, em về trước đây”.

Mã Tu đứng dậy: “Việc gì mà vội thế, chút nữa bọn anh còn có chương trình khác nữa mà, lát nữa đi hát nhé”.

“Em có việc thật mà, thôi để dịp khác nhé”. Miệng đáp cho qua chuyện, tôi vội đi ra phía cửa.

“Sao lần nào gặp, anh cũng nghe thấy em nói những lời giống nhau”. Cho đi theo sau, cười nói nhỏ với tôi: “Có cần anh đưa em về không?”

“Không cần, em lái xe đến mà”. Tôi bước nhanh thoăn thoắt, chớp mắt đã xuống tới tầng dưới. Giây phút này, đừng nói đến người đàn ông xa lạ này, kể cả trên trời có ngả đao xuống cũng không ngăn được tôi.

Tôi lên xe, nổ máy rời khỏi tiệm ăn. Lại một lần nữa, Cho đứng nguyên một chỗ đưa mắt dõi theo tôi. Cũng giống như lần trước, trái tim tôi đã đông đầy hình ảnh của Sở Thừa, đâu còn tâm trạng nào để chú ý đến ánh mắt của Cho.

Chương 13

Tôi cho xe lao nhanh trên cầu vượt, ra đến sân bay chỉ mất hai mươi phút. Tôi đỗ xe trước phòng đợi, bấm số của Sở Thừa, chuông vừa đổ một hồi, đã nghe đầu dây bên kia nhắc máy ngay.

“Em đến rồi, anh đang ở đâu?”

“Anh ở lối ra nhà B. Lưu Bạch, anh nhìn thấy em rồi, em đợi một chút”. Tôi quay đầu nhìn xung quanh, thấy anh xách vali bước tới. Sở Thừa, tôi mỉm cười, tim đập loạn xạ, chỉ mới cách ba ngày mà như lâu lắm rồi không gặp nhau, lúc anh mở cửa lên xe, không ngờ tôi lại yếu đuối rơm rớm nước mắt.

Lần đầu tiên, tôi chủ động đưa tay ra ôm chặt cổ, áp sát vào mặt anh, mừng không kể xiết.

Anh đưa tay ra ôm tôi, làn môi hơi lạnh áp xuống, giọng dịu dàng: “Lưu Bạch, lâu lắm rồi không gặp em”.

Tôi mỉm cười, thực ra có rất nhiều điều muốn hỏi anh nhưng lúc này, trong lòng đang vui, cảm giác được ngả trong vòng tay anh thật tuyệt vời biết bao, tôi không muốn lên tiếng phá vỡ cảm giác đó.

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, đột nhiên tôi mới sực nhớ ra rằng đây là sân bay, chợt ngừng đầu lên, có mấy vị khách du lịch nhìn sang phía chúng tôi với vẻ hiếu kỳ. Bất giác mặt đỏ bừng, tôi vội rờ ga, cho xe chạy về phía trước.

“Anh có đói không? Ăn trên máy bay chắc không đủ no đâu nhỉ?” Tôi nghiêng đầu, thấy anh đang nhìn tôi chằm chằm, không hề chớp mắt như đang nhìn một báu vật hiếm có nào đó.

“Đói”, anh đáp.

“Muộn thế này rồi, hay là mình đi ăn đêm nhé? Ăn xong em sẽ đưa anh về”, thấy phản ứng của anh rất đáng yêu, tôi hồ hởi hỏi.

“Lưu Bạch, bọn mình về nhà, được không em?”

“Về nhà?”. Tôi thắc mắc, rồi lập tức hiểu ra vấn đề. “Anh có chuyện gì muốn nói với em à?”.

Bàn tay phải đặt lên vô lăng của tôi bị anh nắm chặt, trán anh ngả xuống vai tôi, khẽ thì thầm: “Chị ơi, chị phải biết là em đang đói ở đâu chứ”.

Tôi không nói gì, nghiêng đầu hôn anh cái nữa. Anh khẽ rung mình, rên nhẹ một tiếng, bàn tay đang nắm chặt tay tôi bất ngờ bóp mạnh, hơi thở gấp gáp: “Chị, chị lái chậm quá, xuống xe đi”

Tôi gần như bị gạt sang ghế phụ, anh thắt dây an toàn cho tôi, bàn tay ấm áp của anh lướt qua ngực tôi. Một cảm giác lâng lâng ập tới, dường như mắt tôi bị một màn sương phủ kín. Tôi nắm chặt tay anh, anh thở gấp gấp, rờ ga rất mạnh, tốc độ đó chẳng khác gì đưa tôi và anh đến cõi chết, nhưng được chết cùng nhau cũng tốt chứ sao.

Gian phòng tràn ngập bầu không khí riêng tư, thế giới nhỏ bé này là của chúng tôi. Sau một hồi ái ân, chúng tôi ôm chặt lấy nhau, dành cho nhau những nụ hôn say đắm. Cảm giác hai làn da được áp sát vào nhau đã khiến tôi thờ dãi thỏa mãn, tâm trạng căng thẳng mấy ngày qua đã được giải tỏa. Tôi gối đầu lên bụng anh, bắt đầu thấy buồn ngủ.

“Luu Bạch, anh định mở một công ty”, anh nói.

“Vây hả?” Ngón tay anh mơn man trên mái tóc buông xõa của tôi, cảm giác thật dễ chịu đã khiến tôi dần ngủ thiếp đi, chỉ có điều tôi chưa giống chú mèo được nuông chiều phát ra những âm thanh khò khò nũng nịu mà thôi.

“Mở công ty?” Đột nhiên tôi ngẩng đầu lên: “Tại sao lại thế?”.

Anh cười: “Em trí tuệ hơn trước rồi đấy, Luu Bạch. Em phản ứng chậm quá”.

“Anh đừng chuyển chủ đề, tại sao tự nhiên anh lại nghĩ đến việc mở công ty? Trước đây em chưa bao giờ nghe thấy anh nói đến chuyện này”.

“Anh không muốn hoàn toàn dựa vào gia đình, sớm muộn gì cũng có ngày mình phải độc lập”. Anh nói giọng rất bình thường, tôi thẫn thờ nhìn anh, lòng rối bời. Sở Thù, có phải là vì em không? Tôi không dám hỏi, sợ nghe thấy câu trả lời khiến tôi xấu vô cùng.

“Anh đã có suy nghĩ này từ lâu rồi”. Anh nhìn tôi cười, đưa tay lên bẹo má tôi: “Em đang nghĩ gì vậy? Em yên tâm, anh đã nói là những việc này để anh tự giải quyết, em đừng suy nghĩ linh tinh nữa nhé”.

Chỉ đơn giản như vậy sao? Ba ngày anh về Triều Châu đã xảy ra những chuyện gì? Tại sao anh không liên lạc với em? Tại sao vừa quay về là anh nói muốn mở công ty? Tôi rất muốn hỏi anh cho rõ vấn đề nhưng không ngờ tôi lại hèn nhát đến mức này, một câu cũng không dám hỏi.

Anh ôm tôi vào lòng: “Luu Bạch, em mở to mắt như vậy, có chuyện gì muốn nói à?”.

Tôi đã cố lảng tránh, cuối cùng vẫn không nén nổi tò mò liền hỏi: “Sở Thù, có phải cha anh... không thể chấp nhận em hay không?”.

Ánh mắt anh tối sầm lại, đột nhiên anh dung lực xoay mình đè tôi xuống: “Luu Bạch”.

“Rốt cuộc là thế nào rồi? Anh nói cho em nghe đi. Em có thể hiểu hết, có thể chấp nhận hết”. Tôi chống tay trước ngực anh một cách vô ích, cảm nhận được dục vọng và sự cháy bỏng trong anh xen lẫn nỗi lo lắng bất an đang nặng nề đè lên người tôi.

“Luu Bạch, em phải biết rằng, cuộc đời anh, mọi thứ đều giành được rất dễ dàng, nhưng đó không phải là sự lựa chọn của anh. Cho dù bằng cách nào, anh cũng phải giữ được em ở bên anh!”. Anh cúi đầu hôn tôi bằng nụ hôn mãnh liệt, sau đó đưa vào cơ thể tôi. Tôi đã đón lấy rất tự nhiên, cảm nhận được mỗi khe hở của mình đều được lấp đầy, các cơ ở vùng nhạy cảm bắt đầu co bóp dồn dập. Khoái cảm như con sóng đang dâng trào, bao trùm cả hai chúng tôi nhưng tận nơi sâu thẳm của đáy lòng, tôi lại đau đớn muôn phần. “Có phải vì em mà anh phải lo lắng như vậy không? Tại sao anh không cho em biết gì hết, làm sao em có thể yên tâm được? Chỉ dựa vào những lời nói ngán ngùi đó em cũng có thể tưởng tượng ra được ba ngày qua anh đã phải mệt mỏi như thế nào. Em biết chia sẻ gì với anh về những chuyện này đây? Và còn nữa, còn một điều quan trọng nhất mà em thực sự không dám hỏi, rốt cuộc anh sẽ giữ em ở bên anh bằng cách nào? Đừng giờ, đừng bao giờ bằng cách đáng buồn đáng sợ đó, mãi mãi không bao giờ nhìn thấy ánh mặt trời, cảnh bên nhau trọn đời trọn kiếp đó, em thà không có còn hơn!”; tôi đau đớn nghĩ.

Chương 14

Dường như hai chúng tôi đã đạt được một sự thỏa thuận ngầm nào đó, không nhắc đến những chuyện anh đã trải qua trong ba ngày vừa rồi, cũng không nói đến phản ứng của họ hàng anh. Mỗi lần ở bên nhau, chỉ thỏa sức tận hưởng những khoảnh khắc yêu thương khó quên. Sở Thừa bắt đầu bận rộn, tôi cũng phải kết thúc kỳ nghỉ nhân rồi, lông bông của mình và bắt đầu đi làm. Đường như cuộc sống trôi qua rất bình lặng nhưng cả hai đều rất khổ sở khi phải che giấu những đợt sóng ngầm trong lòng.

Sau khi hết giờ dạy, tôi ngồi ở quán cà phê đọc tạp chí đợi anh. Đây là công việc gần đây tôi hay làm – chờ đợi. Anh càng ngày càng bận, thời gian nhàn rỗi được ở bên nhau của chúng tôi cũng ngày càng ít. Để duy trì những giây phút tương ngộ hiếm hoi đó, tôi bắt đầu học cách từ bỏ về giữ ý, cùng anh chia sẻ mỗi ngày. Hầu hết thời gian, sau khi ăn tối xong, chúng tôi lại dắt tay nhau đi bộ về căn hộ nhỏ. Sau đó, sáng sớm anh đưa tôi đi làm, giống như một đôi vợ chồng trẻ bình thường. Cuối tuần, chúng tôi lái xe đưa Mạt Lợi đi chơi khắp nơi, rong ruổi khắp các thành phố gần Thượng Hải. Chúng tôi tận hưởng niềm vui, niềm hạnh phúc như vậy đó. Vì phía sau những niềm vui, niềm hạnh phúc đó, ẩn chứa một nỗi sợ hãi bất tận. Tôi thường nghe thấy tiếng anh tỉnh giấc lúc nửa đêm, bước ra ngoài phòng hạ thấp giọng nói chuyện gay gắt với người khác bằng tiếng Triều Châu. Tôi hoàn toàn không hiểu những câu nói đó nhưng giọng nói mệt mỏi của anh đã khiến lòng tôi tê tái trong đêm tối. Lần nào tôi cũng chỉ biết giả vờ ngủ say, đợi anh nằm xuống, ôm tôi vào lòng, “Sở Thừa, cho dù em có cố gắng hết sức cũng không thể xoa dịu được nỗi vất vả của anh. Tình yêu của chúng ta không suôn sẻ chút nào phải không anh? Không có những lời chúc, chúng ta giống như hai con thú nhỏ bị lạc đường, lang thang giữa cánh rừng già bốn bề âm u tìm lối ra, cuối cùng mới phát hiện ra rằng, không hề có đường đi ra”.

“Lưu Bạch!”, giọng nói quen thuộc đã cắt đứt mạch suy nghĩ của tôi. Tôi ngẩng đầu, vô cùng bất ngờ khi nhận thấy Cho đang đứng trước mặt, tay bưng một cốc cà phê.

“Sao anh lại ở đây?”

“Mã Tu giới thiệu địa điểm lý tưởng này cho anh. Nghe nói em thường đến đây, số anh hên thật đấy”.

Tôi cau mày: “Có việc gì không ạ?”

“Em đừng làm như thế, anh đáng ghét lắm hả?” Cho ngồi xuống, cho đường vào cà phê.

“Em có hẹn, sắp đến giờ rồi, anh có việc gì thì nói nhanh lên”.

“Có hẹn với công tử Sở Thừa hả?” Cho mỉm cười: “Lưu Bạch, em hãy nghe anh khuyên một câu, anh chàng này không hợp với em đâu”.

Tôi trầm cảnh giác, cảm thấy anh chàng trước mặt thật đáng ghét: “Việc này thì có gì liên quan tới anh?”

“Em không biết thật hả?” Cho nhìn tôi bằng ánh mắt kỳ quái: “Anh tưởng là...”.

“Có chuyện gì thì anh nói thẳng ra đi, đừng vòng vo tam quốc nữa”.

Cho nhìn tôi chằm chằm. Người đàn ông này, nhìn bề ngoài trông điềm đạm, không gây hại gì cho người khác nhưng đôi mắt luôn toát lên cái nhìn khó hiểu. Anh ta nhìn tôi như nhìn một con mồi sớm muộn cũng phải về tay mình khiến sống lưu tôi lạnh toát.

“Luu Bạch, anh chưa có cơ hội giới thiệu bản thân với em. Mặc dù anh là người gốc Hoa sinh ở Mỹ nhưng quê quán của anh ở Triều Châu ở Sán Đầu. Có thể coi là đồng hương với bạn trai em”.

“Thế thì sao ạ?”.

“Nói ra thì cũng có sự trùng hợp, mặc dù gia đình anh đã di cư ra nước ngoài từ lâu nhưng vẫn còn người quen cũ ở Triều Châu, trong đó có gia tộc anh bạn trai em. Ở đó họ là một gia tộc rất có danh tiếng, có ảnh hưởng lớn. Ha ha”.

Tôi nhìn Cho với ánh mắt cảnh giác, đợi anh ta nói tiếp, rất nhiều câu hỏi đan xen vào nhau, giờ tôi mới bắt đầu phát hiện ra đầu mối.

“Gia tộc họ Sở đến nay là đến đời thứ ba rồi, đời thứ hai có mười anh chị em. Dĩ nhiên rồi, theo truyền thống của vùng Triều Châu bọn anh, con gái không được tính, vì thế, người nắm quyền điều hành gia tộc là năm anh em trai, ông anh cả đã mất năm ngoài. Nếu anh nhớ không nhầm thì bạn trai em là con trai duy nhất của ông thứ hai, trên cậu ta còn một chị gái nữa, cậu ta có kể gì với em không?”

Tôi gật đầu, Sở Thừa đã từng kể với tôi những chuyện này. Gia tộc của anh rất đông người, quan hệ phức tạp, riêng hàng chú bác cũng không đếm hết trên đầu ngón tay. Tôi cũng chỉ nghe kể như vậy, đâu có nhớ gì nhiều.

“Trông mặt em kia, nhìn rất ngờ ngác”. Cho vẫn giữ nụ cười trên môi: “Nếu em biết gia tộc họ Sở phức tạp thế nào thì em sẽ hiểu tại sao vừa nãy anh lại nói Sở công tử không hợp với em”.

“Nếu anh định nói với em rằng gia đình anh ấy sẽ không chấp nhận một người như em thì anh khỏi cần phải nói, em không nghĩ nhiều về chuyện đó”.

“Ha ha”. Cho xoay tay quanh mép cốc cà phê, nụ cười sâu xa: “Nếu em không ngại thì hôm nay tạm hoãn cuộc hẹn với Sở công tử nhé. Cho anh một chút thời gian được không? Anh bảo đảm em sẽ không hối hận đâu”.

Tôi không nên tiếp chuyện người đàn ông lập dị này. Tôi nghĩ mình nên quay đầu bỏ đi nhưng trong lòng lại biết rất rõ ràng, anh ta là người duy nhất có thể cho tôi biết sự thật. Tôi cảm thấy như có tiếng ai gào thét trong lòng. “Luu Bạch, đừng nghe, chắc chắn mày sẽ hối hận đó!”, nhưng bàn tay tôi đã cầm điện thoại lên và gọi cho Sở Thừa. Lần đầu tiên tôi nói dối anh, bảo rằng có người bà con đến thăm nên phải về nhà trước.

Cho đứng dậy, hào hiệp đưa tay ra: “Em là một người phụ nữ thông minh, từ đầu đến cuối mặt em không hề biến sắc. Do bản tính em quá điềm đạm hay em không hề quan tâm đến những chuyện này?”.

“Em không biết chuyện gì mà quan trọng như vậy nhưng thấy anh nhiệt tình muốn kể nên em cũng ngại từ chối. Còn về vấn đề em có quan tâm hay không thì có gì liên quan tới anh?”

Cho nhìn tôi im lặng, chúng tôi bước tới xe Cho. Đó là một chiếc xe ba khoang màu đen, bí ẩn như chủ nhân của nó, người ngoài không thể nhìn thấy bên trong. Cho mở cửa cạnh buồng lái, ra hiệu mời tôi lên xe. Tôi cắn môi, lòng vẫn hơi do dự nhưng chỉ trong tích tắc, tôi đã hạ quyết tâm, cho dù là chuyện khó chấp nhận đến thế nào, tôi vẫn muốn biết tường tận. Nghĩ vậy, tôi liền cúi đầu bước lên xe Cho.

Cho cho xe lao vun vút, thỉnh thoảng có xe định lấn sang phần đường của Cho, anh ta đều rồ ga vượt trước, hoàn toàn không giống với vẻ điềm đạm nho nhã bên ngoài. Trong xe, cả hai chúng tôi đều im lặng, chỉ có ca khúc Nessun Dorma của Callas. Tôi thầm cười khẩy, kể ra cũng hợp tình hợp cảnh thật. Người đàn ông này, uống Lafleur, nghe Callas, lái chiếc xe đắt tiền thế này, vừa nhìn là biết xuất thân từ gia đình

quý tộc. Không hiểu gần đây số tôi lại may mắn một cách kỳ quái, toàn gặp những người của thế giới khác.

Xe đứng trước một tòa tháp nổi tiếng, Cho đỗ xe một cách lành nghề, lên tiếng chào bảo vệ. Tôi nhìn anh ta bằng ánh mắt nghi hoặc, ngồi yên tại chỗ không nhúc nhích.

“Không phải đến nhà anh đâu, ha ha. Mặc dù anh rất có cảm tình với em nhưng không ngông cuồng đến mức buổi hẹn đầu tiên đã đưa em về nhà”, Cho đi guốc trong bụng tôi, giọng nửa đùa nửa thật.

Tôi im lặng. Tôi vốn là người không hay nói, đặc biệt trong hoàn cảnh chưa biết rõ tình hình như thế này, im lặng vẫn là hay hơn cả.

“Em xuống xe đi. Trên tòa tháp này có địa điểm ngắm cảnh lý tưởng lắm, anh muốn đưa em đi xem một số thứ”, Cho bước sang phía bên tôi ngồi rồi mở cửa.

Tôi chưa bao giờ lên sân thượng của tòa nhà nào, hóa ra cảm giác được đứng trên đầu mọi người lại tuyệt vời đến thế. Trời chiều chạng vạng, gió thổi lồng lộng, đứng ở đây nhìn các tòa nhà cao tầng phía xa trở nên mềm mại, lộng lẫy hơn nhiều. Nắng chiều lọt xuống khe hở giữa các tòa nhà, hắt ra những tia sáng màu da cam dịu mắt. Cảnh đẹp trước mắt khiến tôi quên đi mọi lo lắng trong lòng. Bất giác tôi thở một hơi thật sâu, không ngờ trên sân thượng của tòa nhà này còn có một hoa viên nhỏ mang phong cách Trung Quốc, ngay cả không khí cũng toát lên hương thơm trong lành của cỏ cây hoa lá.

“Rất đẹp phải không?”

“Sao anh lại biết có một nơi tuyệt vời thế này?”

“Sở Thừa chưa từng đưa em đến đây à? Tòa tháp này cũng là một trong số những tài sản của gia tộc cậu ta đấy”. Cho đưa tay vuốt mũi, mắt hơi cười cười.

Tôi chợt quay đầu lại, trừng mắt nhìn Cho. Dường như anh ta rất hài lòng, trước phản ứng của tôi nên anh ta lại tiếp tục nói: “Nhưng tòa tháp này là của bên nhà ông anh cả, tức thuộc về tay anh họ của Sở Thừa hiện nay. Sở Thừa không đưa em đến đây cũng là điều bình thường thôi”.

Tôi không còn tâm trí để tiếp tục ngắm cảnh. Tôi quay đầu bước đến một chiếc ghế đá gần nhất, ngồi xuống nhìn Cho: “Anh có gì muốn nói thì nói luôn một thể đi”.

“Chắc chắn trong lòng em đang nghĩ, sao có gã đàn ông lẳng nhách thế này nhỉ? Ha ha, thực ra chuyện này vốn không liên quan gì đến anh”.

Tôi liền trả lời anh ta bằng ánh mắt: “Anh biết thế là được rồi”.

“Thật không biết nên bắt đầu từ đâu, để anh gọi người mang một chai rượu vang lên đây rồi bọn mình từ từ nói chuyện”. Không đợi tôi gàn, Cho liền gọi ngay điện thoại theo ý mình. Một lát sau, có người phục vụ mang rượu vang và cốc lên thật. Cho rót rượu cho tôi một cách lành nghề rồi nâng cốc lên, mỉm cười: “Từ lâu anh đã mong muốn được uống cùng em thế này, Luru Bạch ạ”. Cho khẽ chạm vào cốc tôi, kêu cách một tiếng.

Tôi không hưởng ứng, cũng không phản đối: “Nếu sau đây vẫn là thời gian thưởng thức rượu thì em nghĩ mình phải đi th hôm nay đã xảy ra quá nhiều chuyện khó hiểu rồi”.

Cho đưa tay ngăn tôi lại: “Ông anh cả nhà họ Sở đã mất năm ngoái, đáng lý ra phải đến lượt ông anh thứ hai lên nắm quyền. Nhưng hiện nay, người nắm quyền điều hành gia tộc lại là ông anh thứ tư, có phải rất lạ hay không?”

Tôi không nói gì, đợi anh ta nói tiếp.

Gia tộc họ Sở rất thú vị. Bỏ mất sớm, năm anh em còn trẻ tuổi mà đã phát triển tài sản ông cụ để lại lên gấp mấy lần, có thể coi đó là những nhân vật rất có tiếng trong đời thứ hai. Đương nhiên là mỗi người đều có những điểm mạnh riêng của mình. Nhưng tiếc rằng trên thế gian này, ở đâu có lợi ích thì ở đó có bất đồng, ngay cả đối với anh em ruột cũng vậy. Sau khi lập gia đình, năm anh em họ liền di cư sang các nước khác nhau, mỗi người có một địa bàn hoạt động riêng của mình. Mặc dù năm anh em đều có cổ phần riêng trong các ngành nhưng người làm ăn được nhất vẫn là ông anh thứ tư. Mấy năm nay, kinh tế thế giới bấp bênh, ở nước ngoài, giữ cho hoạt động làm ăn được yên ổn, không bị thiệt hại là tốt lắm rồi, còn các ngành nghề kiếm được nhiều tiền đều nằm trong nước. Ông anh thứ tư này vốn cùng ông anh cả phụ trách công việc làm ăn trong nước, ông anh cả mất rồi nên hiện nay gia tộc họ Sở đều phải nghe theo mọi điều hành của ông thứ tư”.

“Thế thì sao?”

“Đương nhiên là ông anh thứ hai không vui rồi, vì thế lần này, ông ấy đã bán hết gia sản ở Canada, chỉ để lại căn nhà để dưỡng già, đem tất cả tài sản về nước để cạnh tranh với ông thứ tư. Nếu không làm sao em có thể gặp được Sở công tử ở đất Thượng Hải này. Cậu ta ra nước ngoài từ năm mười mấy tuổi, rất ít khi về nước”

Tôi lặng lẽ nhìn Cho, cốc rượu vang trong tay đã bị tôi uống hết từ lúc nào. Cho mỉm cười rót rượu, nói tiếp:

“Nhưng với sức hiện có của ông anh thứ hai, mặc dù danh chính ngôn thuận nhưng cái gốc vẫn không đủ mạnh, vì thế lúc này chỉ còn hai cách”.

“Để em nói giúp anh, cách thứ nhất là liên kết với các anh em khác, nhưng theo như lời anh nói ban nãy, anh em họ mỗi người theo đuổi một kế hoạch riêng, cơ hội dường như rất khó. Cách thứ hai là tìm một lực lượng viện trợ có thể mạnh từ bên ngoài nhưng lại rất khó tin người khác, vì thế, theo cách làm truyền thống của người Trung Quốc chúng ta là tìm người để làm thông gia, hai gia đình có thể lực kết hợp với nhau, có phải thế không?”.

Cho lại chạm cốc với tôi lần nữa: “Luu Bạch, em thông minh như thế mà không ra ngoài kinh doanh thì quả là tiếc. Để anh kể cho em nghe những điểm quan trọng mà anh muốn nói hôm nay, chuyện hôn nhân của anh chàng công tử họ Sở đã được cha cậu ta quyết định rồi. Đây là việc lớn nhất của gia tộc họ Sở trong năm nay, ngày tổ chức đã được ấn định vào cuối năm. Anh nghĩ thời điểm này, gia tộc họ Sở trên toàn cầu đều đang thay đổi lịch trình làm việc của mình, cử đại diện tham gia buổi hôn lễ của cậu ta. Luu Bạch thân mến, em không ấu trĩ đến mức nghĩ rằng cô dâu mà họ muốn lấy về là em chứ”.

Tôi lại uống hết cốc rượu trên tay. Chắc chắn là do tác dụng của cồn nên sống mũi tôi cay cay, trái tim co thắt từng hồi. Tôi nghiêng răng, cố gắng giữ cho mình thật bình tĩnh: “Anh đã nói hết chưa?”.

Cho nhìn tôi chăm chăm, mắt tôi nhòe đi. Không biết có phải là ảo giác không, dường như Cho đang nhìn tôi bằng ánh mắt đầy thương hại. Ai cần đến sự thương hại của anh ta? Tôi cau mày, đứng dậy: “Anh nói xong rồi thì đưa em về, em nghĩ mình phải về rồi”.

“Luu Bạch, đến bây giờ mà em vẫn giữ được vẻ mặt như không có gì xảy ra, em đúng là một cô gái khác người”. Cho đưa tay ra đỡ tôi, lòng bàn tay ấm áp.

Tôi gạt tay Cho ra, nghiêm mặt nói: “Em có gì là khác người? Đứng ở đây ném một viên sỏi xuống đất, ít nhất có thể ném trúng mười cô gái như em. Những người như anh và Sở Thừa mới là khác người,

giàu có cao sang, không phải đau đầu vì kẻ sinh nhai, vừa bước ra cửa xe, người khác đã nhìn các anh với một con mắt khác”.

Chắc chắn Cho không thể ngờ rằng tôi lại nói ra những lời đó, anh ta trầm ngâm không trả lời.

Có lẽ do hôm nay bị kích động quá nhiều, tôi không thèm đợi Cho trả lời mà tiếp tục nói: “Em hiểu suy nghĩ của mọi người, họ nghĩ rằng em yêu Sở Thừa chỉ vì tham vinh hoa phú quý, muốn làm dâu gia đình quý tộc. Em phải thừa nhận rằng, em cũng là con người, nếu nói yêu anh ấy mà không thỏa mãn lòng tự kiêu của con người em là nói dối. Nhưng em chưa bao giờ nghĩ mình sẽ làm dâu một gia đình quý tộc. Em làm dâu nhà đó để làm gì? Để cả đời bị mọi người bàn tán sau lưng, cả đời không dám ngẩng đầu lên ư? Em yêu anh ấy chỉ vì cảm nhận được niềm vui khi ở bên anh ấy mà thôi. Anh đã bao giờ có cảm giác đó chưa? Nhìn thấy người đó là mình thấy vui, cảm thấy mãn nguyện? Anh chưa bao giờ có cảm giác đó đúng không? Nói thì đơn giản nhưng đây lại là điều khó đạt được nhất trên thế gian. Nếu một ngày nào đó em và anh ấy chỉ đem lại đau khổ cho nhau thì việc em ở bên anh ấy còn có nghĩa lý gì?”.

“Sao em biết anh chưa từng có cảm giác này? Anh đã từng yêu một người phụ nữ, lấy cô ấy làm vợ, tưởng là sẽ mãi mãi hạnh phúc thế nhưng không phải. Hiện thực mãi mãi là hiện thực, phân biệt mãi mãi là phân biệt. Cuối cùng bọn anh vẫn chia tay nhau! Vì thế, kể cả Sở Thừa có lòng can đảm như anh năm xưa, kiên trì đến cùng và cố tạo ra kỳ tích thì em vẫn nghĩ rằng hạnh phúc được ở bên nhau của hai người sẽ duy trì đến cùng được ư?”

Người đàn ông này đáng sợ thật, những lời anh ta nói đã ném tôi xuống hồ băng lạnh giá, tôi nhìn anh ta bằng ánh mắt này lửa: “Em hiểu ý anh, em và các anh là hai thế giới khác nhau, dù thế nào đi nữa thì cũng không thể hòa hợp, đúng không? Em hoàn toàn hiểu điều đó”.

“Vì giận dữ mà em nói thế đúng không?” Cho mỉm cười: “Luu Bạch, nhìn em rất lạnh lùng, không gần gũi nhưng con người thật của em lại vô cùng đáng yêu”.

Đáng yêu? Tôi trợn mắt, con người này lại dùng từ đáng yêu để miêu tả tôi. Tiếc rằng chưa kịp đợi tôi có phản ứng gì, câu nói tiếp theo của anh ta đã làm tôi thực sự sùng sốt.

“Còn một việc anh quên chưa nói với em. Rất không may, cô dâu nhà họ Sở định cưới về là em gái anh. Lần này anh về nước là để sửa chữa cho nó, v không phải tự dưng mà anh mới nói những chuyện này với em. Giờ thì anh đã nói hết những điều định nói, còn mấy câu anh vừa mới quyết định xong nữa, em còn muốn nghe không?”.

Tôi mở miệng một cách khó khăn nhưng không thốt ra được lời nào, hai cốc rượu vang sôi sục cồn cào trong dạ dày, Cho nhìn tôi chăm chăm. Qua cặp kính Cho đang đeo, tôi nhìn thấy đôi mắt mình đỏ rực, sắc mặt trắng bệch. Cho đặt hai tay lên vai tôi, không cần tỏ vẻ trêu chọc, nói một cách trịnh trọng: “Luu Bạch, mặc dù việc anh tiếp cận em là có mục đích nhưng anh phát hiện ra rằng, em rất hấp dẫn, thảo nào Sở Thừa say em như điên điên. Cậu ta là người đàn ông không thể tự đưa ra lựa chọn nhưng anh là người tự do, em sẽ suy nghĩ đến việc thiết lập quan hệ với anh chứ?”.

Câu trả lời của tôi là một hồi nôn thốc nôn tháo nham nhở ra vạt áo Cho.

Cho luống cuống, tôi nghĩ chắc trong đời chưa bao giờ anh ta gặp một tình huống khó xử đến vậy – bị một người phụ nữ uống đã ngà say nôn hết vào người. Sau khi nôn xong, đầu óc tôi tỉnh táo hơn, nhìn thấy vẻ mặt bất đắc dĩ của Cho, tự nhiên tôi cảm thấy rất hả giận.

Cho cười đau khổ: “Luu Bạch, tiếp sau đây em còn định đem đến cho anh niềm vui bất ngờ nào nữa? Nếu em định ngã ở đây thì em phải đợi một lát để anh thay quần áo chứ? Anh rất muốn là anh hùng cứu

mỹ nhân nhưng anh nghĩ bất cứ mỹ nhân nào cũng không muốn để một anh hùng bị nôn đầy người ôm vào lòng đúng không?”.

“Anh yên tâm, em không say đâu”, tôi vừa nói vừa quệt mu bàn tay lên mép. “Ở trên này mà anh cũng gọi được rượu vang thì chắc cũng phải có nơi để anh và em nghỉ ngơi tinh tảo hơn chứ?”.

Cho đưa tôi xuống tầng, mọi người trong thang máy thi nhau liếc chúng tôi rồi thăm thẳm với nhau nhưng lúc này, tôi không còn quan tâm đến ánh mắt của họ. Máy tầng nằm giữa tòa tháp này là khu chung cư cao cấp thiết kế theo phong cách khách sạn. Cho gọi người mở cửa một căn phòng trống trong đó, đợi họ mang quần áo lên. Tôi bước vào nhà vệ sinh, mở vòi nước, hai tay chống xuống mặt bồn rửa mặt bằng đá cẩm thạch, trong gương là một gương mặt tiểu tụy trắng bệch, ánh mắt bi ai, vô hồn. Vừa nãy Cho đã nói với tôi những gì? Những câu nói đó vẫn đang văng vẳng bên tai tôi nhưng mỗi câu tôi đều phải suy nghĩ một cách chật vật, cảm thấy rất khó hiểu hay là do tôi cố tình không muốn hiểu? “Sở Thừa, nếu lúc này anh ở bên em thì tốt biết bao! Nhưng anh ở bên em thì cũng làm được gì? Cho đã nói rồi, anh là người không có sự lựa chọn. Vậy thì người duy nhất có thể đưa ra lựa chọn không phải là em đó sao?” Tôi thần thờ nhìn mình trong gương, bỗng phát hiện mình đang khóc. Tôi lấy tay ôm mặt trong tiếng nước chảy, nước mắt tuôn trào qua kẽ tay, không được khóc! Tôi nghiêng chặt răng, cảm thấy có mùi tanh của máu trong miệng. Có gì đáng khóc chứ? Đây không phải là điều tôi đã đoán trước được từ lâu đó sao? Chỉ có điều những chuyện này là do một người không có liên quan nói ra mà thôi. Trái tim tôi ghen lại, hoàn toàn không thể làm chủ được phản ứng của mình.

Tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên: “Lưu Bạch, em không ngủ ở trong đó chứ? Anh được không?”.

Tôi chợt bừng tỉnh, giấu đi vẻ tiểu tụy của mình, quay ra mở cửa. Cho đã thay một bộ quần áo sạch sẽ, tinh thần hồ hởi đứng trước cửa nhìn tôi.

“Quần áo của anh đâu? Trên đường về nhà em sẽ đưa đến tiệm giặt nhưng phiền anh đi lấy về hộ”.

“Không sao cả, anh vứt đi rồi”.

“Vậy thì phiền anh đưa em về, hiện giờ em rất mệt”.

Cho đứng đó nhìn tôi rồi bất ngờ đưa tay ra. Tôi chưa kịp tránh, anh ta đã rút tay lại, đút tay vào túi quần rồi nói với tôi bằng giọng trêu chọc: “Lưu Bạch, em là người phụ nữ đầu tiên coi anh như cái đinh gỉ, ghê thật”.

Tôi đã bước ra phía cửa, quay đầu nhìn Cho một cái: “Nếu anh không muốn thì em cũng có thể gọi taxi”.

Cho nhanh chân bước tới, vẻ mặt trở lại bình thường như hồi đầu mới quen, nở nụ cười: “Em đùa à, làm sao anh có thể bỏ lỡ cơ hội phục vụ người đẹp được. Xin hãy cho anh vinh hạnh được đưa em về nhà”.

Chương 15

Sau khi xuống xe Cho, tôi không về nhà mà ngồi trong xe của mình thần thờ một hồi lâu. Cái tương lai trước đó vốn mơ hồ, mù mịt không lối thoát thì giờ tất cả đã trở nên rõ ràng hơn bao giờ hết. Nhưng đây là cái giá phải trả của sự rõ ràng. Phũ phàng biết bao! Tôi phải làm gì? Vừa nãy trước mặt Cho, tôi còn cố gắng giữ được vẻ điềm tĩnh nhưng bây giờ, chỉ còn lại một mình, tôi không cần cố gắng giả vờ nữa. Tôi gục đầu trên vô lăng, cảm thấy bài hoài rã rời. Trời đã muộn, bốn bề bao phủ một màn đêm mịt mù, giây phút này, cái ngõ nhỏ quen thuộc cũng trở nên lạnh lẽo hơn bao giờ hết. Tôi nhìn số điện thoại nhấp nháy trên màn hình nhưng không nhắc máy. Nhạc chuông dừng lại rồi tiếp tục réo không mệt mỏi. Sở Thừa, em xin lỗi, hiện giờ em thực sự không biết phải nói gì, làm gì...

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, đột nhiên có người gõ cửa xe. Tôi ngẩng đầu, nhìn thấy Sở Thừa đang đứng ngoài. Tôi không thể ngồi tiếp được nữa, bèn mở cửa xuống xe.

“Sao em không nhắc máy!” Lần đầu tiên, tôi nghe thấy anh nói với tôi bằng giọng gắt gỏng như vậy. “Anh sợ em xảy ra chuyện gì nên đến nhà tìm nhưng không thấy xe của em đỗ ở đó”.

Tôi im lặng nhìn anh, em đã nói dối. Đúng vậy, em không hề về nhà, không có người bà con nào cả, vừa nãy em và anh vợ tương lai của anh ngồi uống rượu với nhau trên sân thượng tòa tháp của anh họ anh, anh có muốn nghe lời giải thích này không?

“Sao em không nói gì, Lưu Bạch?” Đột nhiên Sở Thừa cúi đầu, chăm chú nhìn vào mặt tôi. “Em khóc hả! Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì vậy?”.

Tiếng Cho như lời nguyên văng vẳng bên tai tôi. Anh là người không được phép lựa chọn, còn tôi thì sao? Tôi có ư? Hiện thực đã phơi bày ra trước mắt, tôi còn con đường nào khác để đi sao? Thực ra, tôi và anh đều là hai người không được phép lựa chọn.

“Sở Thừa, anh định giấu em đến cuối năm nay hả?”

Sở Thừa nhìn tôi bằng vẻ mặt kinh ngạc, một hồi lâu không thốt lên được lời nào. “Ai nói với em chuyện này? Họ đến tìm em hả?”.

Tôi vẫn im lặng. Sở Thừa nắm chặt vai tôi, giọng lạc đi. “Lưu Bạch, em đừng làm thế! Không hiểu sao, nhìn thấy em không vui, đầu anh đau vô cùng, trái tim anh rối bời”.

Anh dắt tôi lên xe rồi ngồi vào: “Anh đưa em đi xem một số thứ”.

Xe lao như bay, tôi quay đầu nhìn ra cửa sổ, gương mặt trắng bệch của tôi hiện lên trên cửa kính. Hôm nay là một ngày dài biết bao, rốt cuộc đến bao giờ mới có thể kết thúc? Tôi không dám quay đầu, sợ anh nhìn thấy những giọt nước mắt không nghe lời trong khóe mắt. Con đường quen thuộc đó hiện ra trước mắt tôi. Lần này, anh không đỗ xe bên vệ đường mà đi thẳng vào khu nhà đó rồi dừng xe trước một tòa nhà trong đó.

“Đi, lên tầng cùng anh”, Sở Thừa kéo tôi.

Giây phút này, tôi đã hiểu ra một vấn đề. Tôi ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào anh, chỉ muốn từ chối xuống xe nhưng vẻ mặt anh vô cùng đau khổ, thậm chí xen lẫn chút nài nỉ. Không ngờ tôi lại bất lực trước người đàn ông mà tôi yêu tha thiết này, cơ thể hoàn toàn không theo sự điều khiển của bộ não, tôi mặc anh

kéo ra khỏi xe.

Anh ôm chặt eo tôi. Thang máy dừng lại ở tầng thượng của tòa nhà. Hành lang lát đá cẩm thạch màu vàng nhạt, sang trọng tráng lệ. Anh lấy chìa khóa mở cánh cửa bên tay phải, đứng trước cửa nhìn tôi: “Luu Bạch, em còn nhớ những điều chúng ta nói hôm đó không? Đây là một điều bất ngờ mà anh muốn dành cho em, em vào xem đi”.

Tôi nên phản ứng thế nào đây? Kêu lên sung sướng? Chạy tới ôm chặt cổ anh rồi hôn đắm thiết? Nếu là cô gái khác có lẽ sẽ làm như vậy? Nhưng trái tim tôi lạnh giá, tôi nhìn anh chằm chằm lắc đầu: “Sở Thừa, em không vào có được không?”.

“Không được!” Sở Thừa đưa tay ra, nắm chặt cổ tay tôi kéo vào phòng. Tôi ngã vào lòng anh. Căn hộ đã trang hoàng xong xuôi nhưng chưa có đồ gia dụng nên còn trống, ánh trắng hắt qua ô cửa sổ dài ngoài phòng khách rọi thẳng vào trong, lạnh lẽo thê lương.

“Sở Thừa, anh có muốn nghe kể chuyện không?”

Anh nhìn tôi tỏ vẻ khó hiểu, tôi giằng khỏi tay anh, bước đến cửa sổ, quay lưng về phía anh. Khuôn viên phía dưới hắt ra ánh đèn mờ ảo, tôi cúi người ngắm phong cảnh hoa cỏ xanh tươi bên dưới. Tôi gục trán và tấm kính lạnh lẽo. “Đời nhà Hán có một vị Hoàng tử, chàng đem lòng yêu con gái của di mình tên là A Kiều. Di chàng hỏi: “Sau này con sẽ yêu thương A Kiều như thế nào?”. Hoàng tử trả lời: “Đợi sau khi lên ngôi Hoàng đế, cháu sẽ xây một cung điện vàng để nàng sống trong đó”. Sau khi trưởng thành, vị Hoàng tử này chính là Hán Vũ Đế danh tiếng lẫy lừng. Quả nhiên chàng đã không thất hứa, chàng phong A Kiều làm Hoàng Hậu và xây cung điện vàng”.

“Em kể với anh những chuyện này để làm gì?” Sở Thừa bước đến, đứng sau lưng nhẹ nhàng ôm tôi, vòng tay ấm áp, mùi thơm quen thuộc nhưng tất cả những điều này đều làm tôi muốn khóc.

“Đây là lần đầu tiên anh được nghe câu chuyện này, ý của em là anh yêu em như Hán Vũ Đế yêu A Kiều hả?”

“Anh có biết A Kiều có một kết cục thế nào không?” Tôi không quay đầu, tiếp tục nói nhỏ: “Hán Vũ Đế là một trong những vị Hoàng đế vĩ đại nhất trong lịch sử Trung Quốc nhưng A Kiều của ông cũng là một trong những vị Hoàng hậu có số phận bi thảm nhất. Bà sống trong cung điện vàng đó chưa được bao lâu thì bị Hoàng đế bỏ rơi trong lãnh cung, cuối cùng một mình lẻ loi chết trong đó”.

Sở Thừa bóp chặt hai tay: “Luu Bạch, em đừng nói những lời xui xẻo đó. Anh đã hứa với em là anh sẽ cố gắng hết sức mình để đem lại hạnh phúc cho em. Anh sẽ không quên điều đó, em cũng đừng bao giờ quên! Em đã hứa sẽ mãi mãi ở bên anh mà”.

Tôi khẽ cười: “Đúng vậy, anh không phải là Hán Vũ Đế, em cũng không phải là A Kiều, ở đây càng không có cung điện vàng.

Nhưng Sở Thừa ạ, anh bảo em phải ở bên anh thế nào? Anh muốn em ở trong căn hộ này, hoặc đưa cả Mặt Lợi đến, sống sờ nhìn anh và người khác làm đám cưới rồi sinh con đẻ cái, sau đó đợi những lúc anh có thời gian rỗi rãi đến ngó qua một lần ư? Anh muốn em ở bên anh như vậy ư?”.

Một bầu không khí im lặng bao trùm sau lưng, tôi không dám ngoái đầu, sợ nhìn thấy vẻ mặt anh sẽ khiến tôi không nói tiếp được nữa: “Em đã biết hoàn cảnh bất đắc dĩ của anh, mặc dù để được bên em như thế, anh cũng phải đau đầu vắt óc, khổ sở lo tính mọi chuyện đúng không? Chỉ tiếc rằng em thực sự không thể chịu được cảnh chia sẻ đó. Nếu em chịu được thì việc gì em phải chia tay với Mặc Nhiên? Trong chuyện tình cảm em là người “thà chết vinh còn hơn sống nhục”. Có lẽ người khác đều thấy em ngu xuẩn

nhưng đây chính là con người em. Không thay đổi được, cũng không thể thay đổi”.

Sở Thừa khẽ thở dài bên tai tôi: “Luu Bạch, em làm anh sợ. Anh chưa bao giờ có cảm giác này, sợ mất em, sợ không được gặp em nữa. Luu Bạch, anh xin em đấy, em hãy cho anh thời gian, mình sẽ cùng đối mặt giải quyết mọi chuyện trong tương lai. Em đừng bỏ cuộc khi vừa mới bắt đầu, để anh phải tuyệt vọng, được không em?”.

Cái tôi cần chỉ đơn giản là niềm hạnh phúc của một người bình thường, có thể được ở bên nhau. “Em yêu anh, anh là duy nhất của em, còn em cũng là duy nhất của anh. Được ở bên người mình yêu, không phải lo lắng cơm áo gạo tiền, đây là niềm hạnh phúc lớn lao nhất. Nhà cao cửa rộng, xe hơi đắt tiền, cuộc sống xa hoa, tất cả đều không phải là cội nguồn của hạnh phúc, anh có hiểu điều đó không? Anh có hiểu không?”, tôi muốn hét lên thật lớn nhưng dường như có vật gì chặn ngang cổ họng, khiến tôi không thốt ra thành lời.

Trên đường về nhà, tôi vẫn quay đầu nhìn ra cửa sổ. Đồng hồ đã chuyển sang giờ của ngày hôm sau, đường phố vắng tanh, thành phố này hiếm khi có được giây phút yên tĩnh như thế này. Một bầu không khí im lặng bao trùm trong xe. Sở Thừa ôm chặt tôi vào lòng. Hai ghế ngồi được ngăn với nhau bằng chỗ vịn tay, tư thế này khiến người tôi cứng đờ nhưng những suy nghĩ của anh đã lan sang tôi, nỗi lo sợ bàng hoàng khiến tôi không nở gượng ra. Hóa ra, tình yêu chẳng có sức mạnh gì, điều khiến người ta phải điên cuồng chỉ là nỗi lo sợ vì có thể sắp để mất người mình yêu. Sở Thừa, bây giờ chúng ta sẽ phải làm gì đây?

Chương 16

Tôi kiên quyết về nhà. Bố, mẹ và Mạt Lợi đã ngủ say, bước về phòng ngủ, tôi chỉ nghe thấy tiếng thờ đều đều của Mạt Lợi. Tôi ngả mình xuống giường, cảm thấy vô cùng mệt mỏi, cứ nằm như thể chờ trời sáng.

Cho dù đau khổ thế nào, sáng hôm sau tôi vẫn phải cố gắng tỉnh dậy, đến trường đúng giờ. Tôi chỉ là một người bình thường, cần công việc này để duy trì cuộc sống, cho dù tôi phải sống đi chết lại trong chuyện tình cảm thì ngày hôm sau mặt trời vẫn lên cao như thường, cuộc sống vẫn phải tiếp diễn. Tôi vỗ nước lạnh lên mặt, đứng trước gương tự tiếp sức cho mình.

Ngày hôm nay trời qua trong cảm giác bồn chồn, bất an, mãi mới hết giờ, tôi mệt mỏi rã rời, chỉ muốn về nhà ngả mình xuống giường ngủ một giấc ngon lành. Cả ngày Sở Thừa không liên lạc gì, chắc là đang bỏ thời gian đi tìm hiểu ai đã tiết lộ thông tin cho tôi. Làm sao anh có thể đoán được rằng không phải người trong gia tộc anh xuất đầu lộ diện mà còn có người nhiệt tình hơn họ hàng nhà anh quan tâm đến chuyện này.

Vừa phóng xe ra khỏi cổng trường tôi đã nghe thấy tiếng chuông điện thoại trong túi reo vang, tôi luống cuống nghe thấy. Điện thoại từ trung tâm thể dục thẩm mỹ gọi tới nói tám đệm luyện yoga mà tôi đặt đã về, hỏi tôi hôm nay có đến lấy được không. Đang định từ chối, nhưng nghĩ đằng nào cũng tiện đường, cuối cùng tôi vẫn quay đầu xe rồi đến đó.

Tôi cho xe đỗ dưới tầng ngầm để xe của tòa nhà rồi xách túi lên tầng ba. Trung tâm thể dục thẩm mỹ nằm ở tầng ba của tòa nhà cho thuê này, tầng một và tầng hai là tiệm ăn cao cấp và cửa hàng bán đồ lưu niệm. Sắp tới giờ ăn tối, thực khách trong những bộ quần áo sang trọng đi lại nhộn nhịp trên thang cuốn. Tôi đâu còn tâm trạng nào để ngó trước ngó sau mà chỉ cúi đầu tìm thẻ học thẩm mỹ của mình trong túi xách. Đột nhiên sau lưng vang lên tiếng reo: “Luu Bạch, honey, sao lại có duyên thế nhỉ?”.

Tôi ngẩng đầu, lại là Mã Tu, anh ta đang đứng trên thang cuốn đi xuống, vẫy tay về phía tôi, tay khoác vai một cô gái trang điểm lòe loẹt.

“Darling, anh đã đặt bàn ở đây rồi, nể tình ăn bữa cơm cùng bọn anh nhé?”, Mã Tu xuống thang máy rồi không ngại ngần đi lên tầng trên, nhiệt tình mời tôi.

Giả vờ như không nhìn thấy vẻ mặt khó chịu của cô gái đó, tôi từ chối ngay: “Không được, từ nay trở đi em xin từ chối những cái gọi là lời mời của anh”.

Mã Tu kêu lớn giọng về đau khổ: “Luu Bạch, em không sắt đá như thế thật chứ? Anh đã làm gì mà em phải bức mình đến thế?”.

Tôi cười nhạt: “Mã Tu, anh đùa chưa đủ hay sao? Đừng nói với em rằng chuyện của Cho hoàn toàn là sự trùng hợp ngẫu nhiên. Rốt cuộc anh và anh ta có quan hệ như thế nào mà phải giúp anh ta như vậy?”.

“Anh dám lấy nhân cách của mình ra cam đoan rằng hôm nay cậu ta sẽ không xuất hiện. Hiếm khi được gặp em thế này, bữa tối hôm nay bọn mình phải nói chuyện cho thật thoải mái”.

Tôi định quay đầu bỏ đi ngay nhưng chợt nghĩ lại, thấy có rất nhiều điểm nghi ngờ, có lẽ nên hỏi thẳng Mã Tu cho ra nhẽ: “Anh có biết chuyện Cho đến gặp em không?”.

“Cậu ta đến gặp em thật hả?”, Mã Tu reo lên với vẻ hào hứng. Hai tay anh ta xoa vào nhau rồi cười nói tiếp: “Luu Bạch, em sắp đổi đời rồi, tin anh đi, ha ha. Đi, bọn mình vào tiệm ăn nói chuyện cho thoải mái”.

Tôi ngần ngừ chỉ vào cô gái đi cùng Mã Tu: “Không phải anh đã có hẹn rồi sao? Anh chắc là không sao chứ?”.

Dường như Mã Tu sức nhớ bên cạnh mình có bạn, bèn rút ví lấy ra mấy tờ tiền: “Baby, anh có chút việc, hôm nay em gọi taxi về nhà trước được không? Mai anh sẽ đến tìm em”.

Tôi nhìn theo dáng hăm hực của cô gái, thầm thở dài. Nhưng ý nghĩ muốn giải đáp mọi thắc mắc trong lòng đã chiến thắng tất cả, tôi đâu còn thời gian để lo chuyện buồn khổ cho người khác. Bước theo Mã Tu, một lát sau tôi đã ngồi trong tiệm ăn Y

Nhân viên phục vụ mang dao đĩa lên cho chúng tôi, tôi giờ thực đơn ra, không hề hào hứng với các món ăn cầu kỳ đó.

“Luu Bạch, em muốn ăn gì thì cứ gọi, đừng khách sáo với anh nhé”.

“Em không muốn ăn, cho em một suất cơm đĩa là được rồi. Sao anh lại quen Cho?”, tôi không muốn dài dòng mà đi thẳng vào vấn đề.

“Ha ha, em đi ngay vào vấn đề thật à? Xem ra cuối cùng lần này Cho đã để lại ấn tượng sâu sắc trong em rồi”.

“Anh trả lời câu hỏi của em được không?” Anh chàng này giỏi nhất là cái khoản chuyện nọ xọ chuyện kia, điều này tôi đã được lĩnh giáo từ lâu.

“Cậu ta là bạn đại học của anh, bạn bè chơi với nhau lâu lắm rồi. Bọn anh cũng lâu lắm rồi không gặp nhau, lần này gia đình cậu ta có chút việc riêng phải về nước, lại cùng chuyến bay với anh. Em bảo thế có trùng hợp không, ha ha”.

“Rất trùng hợp. Thế việc anh giới thiệu để anh ta làm quen với em trong party cũng chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên thôi ư?”

“Bị em đi guốc trong bụng rồi, anh biết là không thể giấu được em mà. Ha ha, em đúng là một cô gái thông minh hơn người, làm anh sợ không dám theo đuổi em. Có thể nói, bữa party đó là anh thay Cho tổ chức riêng cho em, Luu Bạch, em quả là có điểm phúc đấy”.

“Làm sao Cho lại biết là em quen anh? Lại còn nhờ anh giúp vụ đó nữa? Rốt cuộc anh ta muốn làm gì?”, tôi hỏi dồn dập, không để thời gian nghỉ giữa chừng.

Mã Tu nhìn tôi với vẻ ngạc nhiên: “Một người đàn ông muốn làm quen với một người phụ nữ thì còn có mục đích gì nào hơn?”

Đương nhiên là muốn theo đuổi em rồi. Luu Bạch, không phải đến bây giờ em vẫn không hiểu Cho muốn làm gì chứ?”.

Lẽ nào Mã Tu không hiểu dụng ý thật của Cho hay sao? Nhân viên phục vụ bê đĩa thức ăn lên, cuộc nói chuyện của chúng tôi tạm thời bị gián đoạn. Mã Tu tay dao tay đĩa, ăn rất ngon lành, thỉnh thoảng còn nhắc tôi ăn nhiều hơn. Tôi đâu còn tâm trạng nào, không nén nổi tò mò tiếp tục nhắc Mã Tu: “Anh vẫn chưa trả lời hết câu hỏi của em đấy”.

Mã Tu lau miệng, cười: “Luu Bạch, nếu anh nói hai đứa em có huyền với nhau thật thì em đừng không tin nhé. Hôm đó về nước, anh và Cho nhìn thấy em ở sân bay nhưng lúc đó anh không lên tiếng chào, em có biết vì sao không?”.

Tôi giật mình nhớ lại chuyện hôm đó, lẽ nào cảnh khó xử giữa tôi, Sở Thừa và Mặc Nhiên đã bị Cho nhìn thấy hết?

“Nhớ ra rồi đúng không? Đúng là hơi khó xử thật. Em bị kẹp giữa hai người đàn ông, cảnh đó phải nói là hay thật! Em đừng giận, anh không hề có ý mỉa mai mà khen em thật lòng đấy. Không phải người phụ nữ nào cũng được gặp tình huống đó đâu, đó là một niềm vinh hạnh”.

Tôi khóc dở mếu dở trước vốn tiếng Trung của Mã Tu: “Lúc đó anh đã nói gì với Cho?”.

“Anh chỉ vào em nói, cậu nhìn thấy không, tôi quen người p đó, cô ấy là bạn cũ của tôi. Lúc đó, Cho tỏ ra rất có cảm tình với em, bảo khi nào có cơ hội thì giới thiệu cho cậu ta làm quen. Anh cứ tưởng là đùa, không ngờ hôm sau cậu ta đến tìm, nhờ anh giúp đỡ rất thật lòng”.

Không phải anh ta có cảm tình với tôi mà là để ý Sở Thừa- người đứng bên cạnh tôi. Chẳng qua anh ta muốn tìm hiểu rõ mối quan hệ của tôi và Sở Thừa nên mới muốn tiếp cận tôi. Chân tướng đã lộ rõ, tôi thầm nghĩ rằng.

“Luu Bạch, anh cũng có thể được gọi là bạn cũ của em rồi. Anh nói thật, Cho là người rất giàu có, anh cũng không biết nói thế nào. Nhưng so với cậu ta, anh chẳng bằng ngón tay út. Em chấp nhận sự theo đuổi của cậu ta chắc chắn sẽ rất tốt. Em đừng thờ ơ lạnh lùng với cậu ta như thế. Thế nào, anh dùng câu này chuẩn chứ?”.

“Đừng thờ ơ lạnh lùng với anh ta? Anh muốn em và anh ta sẽ đi đến đâu? Chấp nhận sự theo đuổi, hưởng ít lợi lộc từ anh ta, sau đó rồi sao? Sau đó sẽ đi đến đâu? Hay là cũng giống như cô gái vừa đi bên anh lúc nãy, khi nào không cần nữa thì cho ít tiền rồi bảo đi đi?”. Lúc này, tôi cảm thấy vô cùng căm ghét, không nén nổi bức mình bèn trút hết ra mọi suy nghĩ của mình.

Mã Tu sững sờ nhưng vốn là người đã từng trải sự đời, anh ta lấy ngay được vẻ bình tĩnh, an ủi tôi: “Luu Bạch, không phải đây là ngày đầu tiên anh quen em, em không giống như những cô gái khác, anh cũng biết điều này từ lâu. Nhớ hồi đầu anh còn định phát triển quan hệ nhưng bị em cho ra rìa. Nếu Cho là một tay chơi thì làm sao anh dám hại bạn cũ của mình, đi giới thiệu cho em cơ chứ?”.

“Em xin lỗi, tâm trạng của em không được ổn định”, tôi lý nhí xin lỗi Mã Tu.

“Cho không phải là một người có tiền bình thường, ý anh là những người như bọn anh đều không quá coi trọng chuyện tình cảm nam nữ. Nhưng cậu ta lại khác, hồi trước, chỉ vì cô gái mình yêu mà suýt nữa cậu ta cắt đứt quan hệ với gia đình. Gia đình cậu ta rất coi trọng truyền thống nhưng vẫn bị cậu ta là mình làm mấy một thời gian, cuối cùng phải chấp nhận cho cậu ta lấy một cô vợ nước ngoài. Mặc dù họ đã ly hôn nhưng ít nhất điều này có thể chứng minh được rằng, cậu ta không hề có ý định chơi bời với người phụ nữ mình yêu. Cậu ta rất thật lòng với em, liên tục nhờ anh giúp đỡ. Không hiểu sao anh có cảm giác bọn em có thể đến được với nhau”, Mã Tu thao thao bất tuyệt. Tôi chợt nhớ lại những câu cuối cùng mà Cho nói trên sân thượng tòa tháp hôm qua. Lúc đó, tôi mệt mỏi rã rời, không để ý đến những lời Cho nói. Bây giờ nhớ lại, dường như Cho hỏi tôi có muốn giữ quan hệ với anh ta không. “Xin Chúa phù hộ, hóa ra là anh ta đang thăm dò, mong là anh ta đang đùa chứ không phải là sự thật!, tôi kêu thầm trong lòng. Tôi đã quá đau khổ, quá mâu thuẫn rồi, anh ta đừng gây thêm phiền hà nữa, tôi sắp phát điên

Chương 17

Trên đường về nhà, trời bắt đầu mưa. Chuông điện thoại reo vang, tôi thần thời nhấc máy. Giọng Sở Thừa vang lên: “Lưu Bạch, em đang ở đâu? Anh có thể gặp em được không?”.

“Em xin lỗi, em muốn được yên tĩnh một lát”. Tôi ngắt máy, nghĩ một lát rồi tắt nguồn, tiếp tục lái xe.

Cần gạt nước lập đi lập lại những động tác đơn điệu, tôi nhìn thẳng về phía trước, lái xe như một cái máy. Trời đã tối, ai cũng hối hả lái xe về nhà trong làn mưa. Đột nhiên có một thanh niên không mang ô băng qua trước đầu xe, tôi phanh gấp, tim đập thình thịch. Đến khi hoàn hồn, thấy mình lái xe về con ngõ nhỏ chứ không phải hướng về nhà.

Tôi cho xe đỗ ở góc nhà quen thuộc, nắm chặt điện thoại di động trong tay mãi cho đến khi lòng bàn tay ướt nhẹp mồ hôi.

Rốt cuộc thời gian gần đây tôi đang sống một cuộc sống như thế nào? Ngay từ đâu tôi đã biết tôi và anh sẽ chẳng có kết quả gì, nếu đã như vậy thì tại sao chúng tôi lại tiếp tục quan hệ đến ngày hôm nay?

Không phải tôi đã nghĩ kỹ rồi đó sao, chỉ cần tận hưởng niềm vui, không cần quan tâm đến kết quả bởi sớm muộn gì cũng có ngày chia tay. Tôi cũng đã có sự chuẩn bị kỹ càng về mặt tâm lý cho mình nhưng khi phải đối mặt với thực tế, không ngờ lại đau khổ, lưu luyến đến thế.

Bắt đầu từ bao giờ? Trong đêm ở Thái Lan nghe thấy điện thoại của anh? Hôm ở sân bay được anh đón trước mặt Mặc Nhiên? Hay là hôm anh khê khằng bế Mạt Lợi lên tay trong nắng chiều? Bắt đầu từ bao giờ không có anh là tôi không chịu được? Cứ nghĩ đến việc không thể tiếp tục ở bên anh, tôi lại cảm thấy ngột thở.

Tôi gục đầu lên vô lăng, chỉ cần bấm mấy số, chỉ cần gọi một cú điện thoại là tôi có thể nghe tiếng Sở Thừa, được anh dỗ dành, an ủi. Nhưng như thế rồi sao nào? Quyết định của anh đã hiện ra rõ ràng trước mắt tôi. Căn hộ đó chính là câu trả lời câu anh về tương lai của chúng tôi. Liệu tôi có thể chấp nhận làm A Kiều sống trong cung điện của anh, chịu đựng bao nỗi giày vò trên danh nghĩa tình yêu, mãi mãi phải chờ đợi trong tối tăm?

Tay phải đỡ ngực, trái tim tôi đau thắt, khó chịu. Nhưng chỉ một lát sau, tôi đã ngồi thẳng người, nhả ga quay đầu xe rời con ngõ nhỏ, lao thẳng về hướng nhà mình. Hãy để những chuyện đó trở thành quá khứ. Công tử hào hoa, gia tộc thông gia, tranh giành quyền lợi, người sống kẻ chết, tất cả đều là những của thế giới khác. Tôi không nên cuốn vào đó, cũng không thể trở thành một thành viên trong gia tộc bọn họ. Anh đã đưa quyết định, còn tôi, nếu không thể chấp nhận thì đành phải từ bỏ mà thôi.

Một chiếc xe hơi màu trắng lao như bay đến, phanh gấp trước cửa ngõ, chặn đường tôi lại. Sở Thừa mở cửa xe giữa làn mưa. Trong bóng tối nhá nhem, anh đứng đó nhìn tôi.

Mọi quyết định sắt đá vừa đưa ra trong tích tắc đã tan tành mây khói, tôi ngồi trong xe, không biết phải làm gì.

Chúng tôi cứ giữ nguyên tư thế đó. Không ai động đậy, không ai lên tiếng. Bất ngờ có tiếng còi xe phía sau, rồi có người quát: “Thần kinh à? Sao lại chặn hết lối đi thế này, có định cho người khác đi không đấy?”. Đường như Sở Thừa không nghe thấy gì, vẫn đứng im không nhúc nhích. Nước mưa nhoe nhoẹt trên mặt anh, đôi mày cau lại, hoàn toàn không giống vẻ bình thường mà tôi vẫn nhìn thấy. Cuối cùng

không chịu được nữa, tôi bèn lùi xe, mãi cho đến khi lùi vào góc nhỏ, tôi mới xuống xe.

Sở Thừa vẫn nhìn tôi im lặng, tôi lay vai, thấy người anh cứng đờ. Một lát sau, anh quay lên ghế lái, ném lại một câu: “Lên xe!”.

Xe đợi trong con ngõ đã xếp thành hàng dài, có lẽ cảnh mà chúng tôi đang diễn quá ly kỳ khiến mọi người đều tưởng rằng đang được xem một đoạn phim hấp dẫn nên không ai thúc giục gì nữa. Không cần thiết phải làm trò cười giữa bao ánh mắt của thiên hạ, tôi liền ngoan ngoãn ngồi lên xe anh.

Hai chúng tôi ngồi nhìn nhau trong xa nhưng không nói với nhau lời nào, một bầu không khí im lặng bao trùm. Cuối cùng, không chịu nổi bầu không khí ngột ngạt này, tôi bèn lên tiếng trước: “Sở Thừa, em phải về nhà”.

Đột nhiên anh nhắm mắt, ngực thở phập phồng, dường như đang cố gắng kiềm chế điều gì đó. Lòng nặng trĩu, tôi định nói tiếp nhưng cổ tay đã bị anh nắm chặt, bóp rất mạnh, không chịu nổi tôi khẽ kêu lên: “Đau!”.

“Đau hơn anh không?” Sở Thừa cau mày nhưng lập tức thả lỏng tay ra ngay. “Lưu Bạch, rốt cuộc là em định làm gì? Anh sắp phát điên rồi đây, em có biết không? Anh sắp bị em dồn đến phát điên rồi đây!” Tôi bị anh kéo ra khỏi xe, dòng xe chờ đợi phía sau lần lượt chạy qua, người nào trong xe cũng liếc nhìn chúng tôi bằng cái nhìn mờ ám, thậm chí có gã đàn ông lẳng nhách còn thối sao: “Này, người anh em, phải nhẹ nhàng hơn với cô em xinh đẹp chứ!”.

Sở Thừa quay sang trợn mắt: “Biến!”.

Trời ạ! Tôi chưa bao giờ được chứng kiến cảnh Sở Thừa tức giận như vậy. Mọi dũng khí ban nãy giờ đã tan thành mây khói, liệu tôi có thể lựa chọn cách biến mất trong tích tắc?

Dường như Sở Thừa nhìn thấu mọi suy nghĩ của tôi, anh kéo tôi về phía khu chung cư: “Không được đi đâu hết, chúng ta về nhà”.

“Lưu Bạch, rốt cuộc là em muốn thế nào?”, vừa bước vào khu chung cư, Sở Thừa liền nắm chặt vai tôi, hỏi bằng giọng bài hoại.

“Em muốn thế này?” Tôi há miệng, nhìn anh thần thờ nói: “Sở Thừa, hôm qua em nói vẫn chưa đủ rõ ràng hay sao?”.

“Chưa rõ ràng!”, anh cao giọng. “Em nói không chịu cảnh chia sẻ. Làm gì có chia sẻ! Con người anh vẫn đang hoàn chỉnh xuất hiện trước mặt em, mọi suy nghĩ và thời gian của anh đều dành cho em. Anh đối với em như vậy, em còn chưa hài lòng hay sao? Lẽ nào em là con ngư không có cảm giác ư?”

“Sao em lại không có cảm giác chứ? Nếu không có cảm giác thì sao em lại sợ hãi như thế này! Em sợ để mất anh, sợ chúng mình không thể ở bên nhau được nữa” Bỗng dưng tôi cảm thấy vô cùng ảm ức trước những lời chất vấn của anh.

“Em không biết tại sao anh lại mở công ty, tại sao lại mua căn hộ đó à? Anh làm như vậy để em yên tâm, để em biết anh sẽ không rời xa em, em có hiểu không?”

Anh không nhắc đến căn hộ đó còn đỡ, tự nhiên nhắc tôi, trái tim mềm yếu của tôi lại trở nên sắt đá: “Không rời xa em? Sở Thừa, anh sắp làm đám cưới rồi, anh có biết không? Anh sắp lấy vợ rồi! Căn hộ đó là để em yên tâm làm vợ lẽ của anh ư?”.

Cả hai chúng tôi cùng im lặng, cuối cùng tôi cũng rõ hết những suy nghĩ trong lòng. Về mặt anh như người bị đánh thảm hại, hai môi mím chặt, ánh mắt lộ rõ vẻ đau đớn, mái tóc bị mưa xối ướt vẫn đang nhỏ nước. Không thể tiếp tục nhìn anh trong cảnh tượng đó, tôi quay đầu sang hướng khác.

Giọng anh lạc đi: “Luu Bạch, em đã biết hết hoàn cảnh gia đình anh rồi chứ?”

Tôi gật đầu, mỗi lời Cho nói, tôi đều nhớ như in.

“Lần này cha anh muốn dồn mọi sức lực, cha anh đã già, nếu như thất bại, anh không dám tưởng tượng đến hậu quả, em có hiểu không?”

Tôi vẫn gật đầu.

“Mặc dù anh không đồng ý với quyết định của ông nhưng ông ấy là cha anh, anh không thể lựa chọn. Anh muốn đưa em về nhà, anh muốn tự hào khoe với mọi người rằng anh có em. Anh đã suy nghĩ rất nhiều nhưng anh không được lựa chọn, em có hiểu không?”.

“Em hiểu! Em hiểu hết nhưng em không muốn chúng mình ở bên nhau như thế này. Sau này sẽ rất đau khổ, hai bên sẽ oán hận nhau, anh có hiểu không?”, không thể kìm nổi nước mắt trào ra, tôi vừa khóc vừa nói.

“Không thể!” Anh ôm chặt tôi vào lòng: “Anh từng nói rằng hãy cho anh thời gian, anh sẽ giải quyết ổn thỏa mọi chuyện, em hay tin anh được không?”.

“Không phải em không tin anh nhưng em chỉ muốn được hưởng hạnh phúc của một người bình thường, không phải chui lủi, không phải suốt đời sống trong bóng tối, không phải chia sẻ anh với một người phụ nữ khác. Anh có hiểu không?”.

“Sẽ không phải là suốt đời đâu, những điều này chỉ là tạm thời thôi, chỉ cần em cho anh thời gian, chắc chắn anh sẽ làm cho em được đứng bên cạnh một cách quang minh chính đại, không phải chui lủi. Em có thể tạm thời kiên nhẫn được không?”

Tôi nghiêng rằng, chút lý trí còn sót lại trong lòng đang giãy giụa giữa gào thét, kết thúc vào thời điểm này mới là sự lựa chọn sáng suốt nhất, tiếp tục lún sâu vào mối quan hệ này chỉ khiến cả hai chúng tôi càng thêm mệt mỏi mà thôi. Nhưng ngay lập tức, đôi môi anh đã ập xuống, kèm theo một cảm giác bất an xen lẫn đau đớn, cuốn hết chút lý trí cuối cùng của tôi. Chúng tôi vừa thở hổn hển vừa xiết chặt lấy nhau, giọng anh vang bên tai tôi: “Luu Bạch, cho dù em quyết định như thế nào anh cũng không từ bỏ. Em hãy nhớ kỹ, anh sẽ không từ bỏ. Em cũng không được từ bỏ, tđ đối không từ bỏ”.

Tại sao những câu nói kiên quyết nào lại có thể thốt ra từ miệng anh - một con người từ trước đến nay vốn rất điềm đạm nho nhã? Tại sao khi nói những lời đó, giọng anh lại run run. Tôi đưa tay ôm chặt cổ, áp sát mặt vào bờ vai anh. Tại sao em? Làm sao em nỡ để anh đau đớn như vậy, làm sao em nỡ xa anh?

Trong bóng tối, mặt tôi áp sát vào ngực anh, anh ôm chặt tôi trong vòng tay.

Tìm tôi như thất lạc nhưng cuối cùng lý trí vẫn giành được chiến thắng. Tôi ngồi thẳng người, bật đèn lên rồi nói: “Sở Thừa, em hứa với anh là em sẽ ở bên anh cho đến ngày anh làm đám cưới. Đây là sự quyết định cuối cùng của em, nếu anh không thể chấp nhận thì...”.

“Thì em sẽ làm thế nào?”, Sở Thừa cũng ngồi dậy, nhìn tôi chằm chằm.

“Thì bắt đầu từ bây giờ, chúng ta sẽ không gặp nhau nữa”.

Anh không nói gì, một lúc lâu sau mới thốt ra vài tiếng: “Em ác quá, Luru Bạch ạ!”.

Tôi cố gắng giữ giọng mình bình tĩnh: “Sở Thừa, chúng ta vẫn còn thời gian để ở bên nhau, từ giờ đến cuối năm vẫn còn một khoảng thời gian khá dài. Chúng mình cứ việc tận hưởng khoảng thời gian này, không tốt hay sao?”.

“Sao em lại có thể thốt ra được những câu nói này?”.

Đột nhiên tôi muốn bật cười: “Đúng vậy, nghe hơi buồn cười. Có lẽ những câu nói đó phải là lời thoại của đàn ông thì đúng hơn”.

“Em cứ việc làm theo những điều em nghĩ, anh cũng vậy. Luru Bạch, thời gian sẽ chứng minh tất cả”.

“Vâng, vậy thì hãy để thời gian chứng minh tất cả”, tôi gật đầu. “Bọn mình được ở bên nhau ngày nào cứ việc tận hưởng ngày đó, đúng không anh?”.

“Vậy thì từ nay trở đi em không được từ chối điện thoại của anh”.

“Vâng”.

“Không được tắt máy”.

“Vâng”.

“Không được trốn gặp anh”.

“Lần nào cũng bị anh tóm được, em thất bại quá chừng”.

“Em chỉ đến những chỗ quen thuộc, không tìm được mới là lạ”.

“Em buồn ngủ quá. Anh không buồn ngủ à?”

Anh ngồi thẳng lên, nói: “Anh không ngủ, anh muốn ngắm em”.

“Đồ ngốc!”, tôi khẽ nói. Bất giác hai tay tôi ôm chặt lấy anh, dụi má vào ngực anh. Tôi không muốn rời xa anh, cho dù chỉ là chia tay trong tưởng tượng cũng thấy con tim đau thắt.

Lúc yêu nhau, ai chẳng đầy ắp niềm tin, tưởng rằng tình yêu có luồng sức mạnh vô bờ, sẽ vượt qua được mọi khó khăn. Chỉ tiếc em đã được tận mắt chứng kiến mặt khác của tình yêu, nó sẽ đem đến một nỗi đau vô tận, sẽ khiến con người thương tích đầy mình, quãng đời còn lại phải sống trong nỗi khiếp đảm nhưng em sẽ không nói ra những câu này, bởi hiện tại chắc chắn anh sẽ không tin.

“Đừng nghĩ nhiều nữa! Hãy để mình quên đi tất cả, thỏa sức tận hưởng quãng thời gian này”, tôi thầm cảnh cáo mình. Tôi cuộn người lại, tìm lại vị trí quen thuộc trong vòng tay anh, nhắm mắt nằm yên. Anh đưa tay tắt đèn, trong bóng tối, anh vẫn giữ tư thế nằm nghiêng, nhìn tôi mãi cho đến khi tôi mơ màng đi vào giấc ngủ

Chương 18

Đàn ông mà yêu còn thoát được lưới tình, đàn bà đã yêu thì không thể thoát khỏi lưới tình. Cổ nhân nói thật chí lý.

Sáng sớm đến trường, tôi gục xuống bàn làm việc, đầu đau như búa bổ, không đủ sức ngẩng lên. Đồng nghiệp ngồi chơi ô chữ trên họa báo, thấy vậy liền chọc bút vào vai tôi hỏi: “Luu Bạch, sao mệt mỏi thế, tối qua đi lùng sục ở đâu hả?”.

“Làm gì có chuyện đó”, tôi vừa nói vừa vươn thẳng người mở máy tính. Công việc, dù có thế nào, công việc vẫn là cái vốn giúp mình tồn tại. Cuộc sống từng cho tôi một bài học thích đáng, chắc chắn tôi sẽ không lặp lại vết xe đổ một lần nữa.

Tôi nhìn màn hình máy tính mà đầu óc vẫn trống rỗng. Chuông reo, tôi đem sách vở lên lớp. Nhân loại cần phải làm việc, công việc khiến bạn không thể trốn khỏi tập thể, công việc khiến bạn bận rộn không ngừng, công việc khiến bạn không có thời gian suy nghĩ viển vông. Tôi cúi đầu bước vội, lòng thăm mĩa mai mình, bây giờ nếu để tôi ngồi một mình nhàn hạ từ sáng đến tối, có khi lại đau khổ hơn.

Tôi cố gắng để cho mình bận rộn cả ngày không được nghỉ ngơi, hết giờ làm việc, lái thẳng xe về nhà. Mấy ngày nay không có thời gian ở bên Mạt Lợi, tôi thật là một người mẹ tồi.

Lái xe vào cổng khu chung cư, đột nhiên tôi thấy một chiếc xe quen thuộc đang đỗ bên dưới. Tôi phanh xe lại, nheo mắt nhìn. Mặc Nhiên, sao sao anh ta lại ở đây?

Thấy tôi dừng xe lại, Mặc Nhiên bước ra, tay cầm một sấp báo, bước về phía tôi.

“Luu Bạch, anh có cái này muốn cho em xem”, Mặc Nhiên đứng ngoài cửa xe, cúi đầu nói.

Tôi thờ dãi, bấm cửa sổ, ra hiệu cho anh ta lên xe: “Không mất nhiều thời gian chứ, tôi còn phải về ăn cơm”.

Mặc Nhiên lên xe, quay mặt về phía tôi, vẻ mặt nghiêm túc: “Luu Bạch, nếu anh nhớ không nhầm thì người mà em giới thiệu với anh lần trước tên là Sở Thừa phải không?”.

“Anh định nói gì vậy?”.

Mặc Nhiên mở tờ báo đang cầm trong tay ra: “Hôm nay ở văn phòng, anh nghe thấy mấy cô đồng nghiệp nói về chuyện này. Em đọc đi, có phải cậu ta không?”.

Tôi cúi đầu, nhìn theo tay Mặc Nhiên c, thấy một tiêu đề nhỏ trên tờ báo chuyên đăng các tin giật gân: “Thế hệ thứ ba của gia tộc họ Sở sắp thành hôn, hai gia tộc danh gia sẽ tổ chức một đám cưới long trọng chưa từng có”. Bên cạnh kèm theo một đoạn giới thiệu, còn có cả hai tấm ảnh, một tấm của Sở Thừa, tấm kia là một cô gái tóc dài. Cả hai tấm ảnh đều chụp khá mờ nhưng tôi vẫn có thể nhận ra anh, môi mím chặt, vẻ mặt nghiêm túc, vừa quen thuộc vừa xa lạ.

“Anh định nói gì?”, tôi ngẩng đầu nhìn Mặc Nhiên, giọng lạnh lùng.

Dường như Mặc Nhiên không thể hiểu nổi phản ứng của tôi: “Luu Bạch, thông tin trên này còn nói chưa rõ hay sao? Con người này lừa dối em, anh ta sắp lấy vợ rồi mà vẫn còn quan hệ với em. Hay là em

biết chuyện này rồi?”.

“Tôi biết hết rồi, biết từ mấy hôm trước”. Từ lâu, tôi đã biết rằng những ngày tiếp theo chắc chắn sẽ đầy sóng gió, chắc chắn tôi sẽ phải đối mặt với vô số lời chất vấn và những cái nhìn khinh bỉ. Chỉ có điều, tôi không thể ngờ rằng nó lại đến nhanh như vậy, càng không thể ngờ rằng người đầu tiên tôi phải đối mặt là Mặc Nhiên.

“Em đã biết hết rồi, vậy em định làm thế nào?”

“Có liên quan gì tới anh sao?”.

Sắc mặt Mặc Nhiên trông rất khó coi: “Luu Bạch, em đừng nói với anh rằng cho dù biết sự thật là thế nào, em vẫn tiếp tục quan hệ với con người đó chứ”.

Tôi hít một hơi thật sâu, trút ra thật nhanh chóng những điều muốn nói: “Mặc Nhiên, nếu hôm nay anh cho tôi xem thông tin này là vì quan tâm đến tôi thì tôi cảm ơn anh. Nhưng cho dù quyết định thế nào thì đây cũng là việc riêng của cá nhân tôi, đề nghị anh đừng can thiệp vào cuộc sống riêng của tôi nữa. Điều duy nhất hiện nay chúng ta có thể trao đổi với nhau, có lẽ chỉ là chuyện liên quan đến Mạt Lợi, còn những chuyện khác, không cần anh phải quan tâm, cũng không đến lượt anh quan tâm”.

Mặc Nhiên bất ngờ hét lớn: “Luu Bạch, em hãy mở to mắt ra mà nhìn cho rõ, cái loại công tử quý tộc đó sẽ chỉ làm tổn thương em thôi. Em là người phụ nữ hết sức cố chấp trong chuyện tình cảm, làm sao có thể chấp nhận được mối quan hệ này”.

“Anh ấy vẫn chưa làm đám cưới!”, tôi nghiến răng, nói từng chữ một. Tôi nói cho Mặc Nhiên nghe, cũng là nói cho mình nghe.

Mặc Nhiên hậm hực, đóng sầm cửa xe trước mặt tôi rồi lái đi mất. Còn lại một mình ngồi trong xe, tôi thẫn thờ nhìn tờ báo, những con chữ nhòe nhoẹt, tôi đã cố hết sức mà không thể nhìn rõ. Cuối cùng, tôi đưa ngón tay ra, rứt rứt miết trên hai tấm ảnh đó. Nhìn đi, Luu Bạch, tôi thầm mĩa mai mình: “Chỉ có ảnh của cô gái đó mới có thể danh chính ngôn thuận được đặt bên cạnh anh một cách quang minh chính đại. Mà thì sao? Mà là cái thá gì? Mà chỉ là một lỗi lầm nho nhỏ, nhanh chóng bị xóa sạch một cách không thương tiếc mà thôi”.

Điện thoại rung lên, giọng nói dịu dàng của Sở Thừa, vừa gần gũi lại vừa xa xôi: “Luu Bạch, em ngủ chưa?”.

“Em không ngủ được”, tôi thật thà trả lời.

“Anh cũng vậy”.

“Anh uống cốc sữa rồi ngủ sớm đi. Ngày mai là thứ Bảy, bọn mình đi xem phim nhé?”, tôi cố gắng nói thật nhẹ nhàng, tự nhiên. Sự việc đã đến nước này, vui cũng phải sống cho qua ngày, không vui cũng phải sống cho qua ngày, lẽ nào ngày ngày hai người phải mặt mày rầu rĩ thở ngắn than dài với nhau ư?

Đầu dây bên kia, Sở Thừa định nói gì song lại ngập ngừng: “Anh xin lỗi, Luu Bạch, sáng mai có một người bạn từ nước ngoài về, anh phải đi đón”.

Tôi trở mình, thấy chưa hiểu, liền hỏi: “Bạn nào?”.

Anh im lặng, tôi lập tức hiểu ra ngay vấn đề, chưa xót đáp: “Là cô ấy về rồi hả?”.

Anh định nói gì nhưng trong lòng tôi rối bời, tôi bèn cúp máy. Lần này anh không gọi lại, tôi trở mình

nằm sấp xuống giường, cảm thấy hơi thở mình hỗn hển, chập vập. Việc gì phải đến đến sớm muộn cũng sẽ đến, mọi chuyện trên thế gian, có chuyện nào thay đổi theo suy nghĩ của con người đâu?

Chương 19

Sáng hôm sau, Minh Tuệ gọi điện đến “Luu Bạch, hôm nay cậu có rỗi không? Cho Mạt Lợi đi chơi, sau đó cùng đi ăn nhé. Lâu lắm không gặp con gái nuôi bé bỏng rồi, nhớ chết đi được”.

“Đi đâu vậy?”.

“Đi công viên Thế Kỷ trước, sau đó đến tiệm Kim Mạo Thiên Thúy Đình, tớ nhớ món đặc sản bánh bao ở đó quá”.

Đằng nào hôm nay cũng không có việc gì làm nên tôi liền nhận lời, quay ra báo Mạt Lợi thay quần áo. Tôi nhìn đồng hồ đã gần mười giờ, không biết giờ này Sở Thừa đã ra đến sân bay chưa? Hai người đó đã gặp nhau chưa? Tôi coi thường những suy nghĩ lãng nhách của mình nhưng lại không thể nén nổi tò mò. Kể từ khi biết được thông tin này, tính ghen tuông trong tôi thỉnh thoảng lại nổi lên không sao kìm được. Tôi đứng trước gương vừa búi tóc vừa miệt thị mình, “Lòng ghen khiến con người ta trở nên xấu xa, đừng bao giờ làm như vậy, Luu Bạch ạ!”.

Tôi ngồi tàu điện ngầm đến công viên Thế Kỷ gặp Minh Tuệ. Ba chúng tôi vui đùa mãi cho đến khi mệt rũ rời. Lúc Minh Tuệ lái xe chở chúng tôi đến tiệm ăn Kim Mạo thì đã sang đầu giờ chiều, vừa ngồi xuống chúng tôi liền gọi ngay thực đơn ra gọi món vì cả ba đều đói mềm người.

Có giọng nói quen thuộc cất lên phía sau lưng, mọi động tác của tôi liền khựng ngay lại, chỉ nghe thấy giọng non nớt của Mạt Lợi vui mừng reo lên: “Anh ơi!”.

“Sở Thừa, bạn anh hả? Con bé đáng yêu quá”. Chưa đợi tôi có phản ứng gì, hai người đã đứng trước mặt tôi. Hai tay khẽ run lên, tôi đặt thực đơn xuống, đưa tay xuống gầm bàn.

“Luu Bạch!”, anh nhìn tôi, giọng ngân ngừ. Tôi nhìn cô gái đứng bên cạnh anh, gắng giữ cho mình khỏi run.

Minh Tuệ nhìn tôi với vẻ kinh ngạc, hỏi: “Luu Bạch, bọn cậu quen nhau hả?”.

Tôi hít một hơi thật sâu, đứng dậy, đối mặt với hai người. Mím cười! Lòng thầm ra lệnh cho mình, cuối cùng mọi bản lĩnh bề ngoài được rèn luyện trong mấy năm qua đã phát huy tác dụng, nụ cười hiện lên trên môi tôi: “Sở Thừa, sao lại đứng dịp thế, đây là bạn em – Minh Tuệ. Minh Tuệ, đây là Sở Thừa - bạn mình”.

Anh cũng bừng tỉnh, mím cười với Minh Tuệ rồi giới thiệu với chúng tôi: “Luu Bạch, đây là Lâm, mới từ Mỹ về. Lâm, em làm quen với Luu Bạch và cô con gái đáng yêu của cô ấy nhé. Luu Bạch là... là bạn thân của anh”.

Bạn thân của anh! Trái tim tôi thắt lại, chỉ muốn quay đầu bỏ đi ngay nhưng Lâm đang mím cười, đưa tay về phía tôi: “Chào chị, Luu Bạch!”.

Tôi bắt tay như một cái máy, Tấm ảnh đó chụp hơi mờ, giờ thì cô ấy đang đứng trước mặt tôi, gương mặt bầu bĩnh, mũi, mắt đều tròn, ánh mắt hiền hậu, ngây thơ, vừa nhìn đã biết là cô tiểu thư được bao bọc cẩn thận từ nhỏ, chưa hề trải sự đời. Cô ấy nhìn tôi rồi quay sang Mạt Lợi nói bằng giọng ngây thơ: “Sở Thừa, hai mẹ con giống nhau nhỉ, đại mỹ nhân và tiểu mỹ nhân, ha ha”.

“Bọn mình đi ăn đi, không phải anh trai em đang đợi chúng ta trong phòng ăn đó sao? Đừng làm phiền Lưu Bạch nữa”, Sở Thừa lên tiếng. Tôi nhìn anh sững sờ, hỏi: “Cho cũng ở đây sao?”. Vừa nói dứt lời, tôi liền nín bật, thầm mắng mình ngu xuẩn nhưng đã không còn kịp nữa. Lâm nhìn tôi lộ rõ vẻ vui mừng bất ngờ: “Chị quen cả anh trai em nữa hả?”.

Sở Thừa sững người, vẻ mặt biến sắc, khẽ cau mày: “Lưu Bạch? Sao em lại quen anh trai Lâm? Ngay cả anh còn chưa gặp anh ấy bao giờ mà”.

“Đúng vậy, anh trai em thích nhất những trò mí mật, ngay cả anh Sở Thừa mà anh ấy cũng chưa từng gặp, chỉ nhìn qua ảnh. Không ngờ chị Lưu Bạch lại quen cả hai người, thiệt là sự trùng hợp lạ lùng, hay bọn mình cùng ăn nhé”.

Một cánh tay quàng lên vai khiến tôi suýt nữa thì hét lên. “Lâm, Lưu Bạch không phải là người có thể mời tùy tiện đâu nhé. Ngay cả anh đây mà cũng bị từ chối ba lần mới thành công đấy”. Tôi quay đầu lại, thấy Cho đang đứng sau lưng cười một cách bí hiểm. Sở Thừa nhìn Cho chăm chăm, hình như đang suy nghĩ điều gì. Tôi đứng ở giữa, chỉ thấy sóng lòng cuộn trào dữ dội, thầm kêu. “Trời ạ, rốt cuộc tôi đắc tội gì mà anh ta lại trả đũa tôi như vậy?”.

Đến khi họ đi khỏi, hai chân tôi đã mềm nhũn, không đỡ nổi trọng lượng của cơ thể, tôi bèn uể oải ngồi phịch xuống, Mạt Lợi sợ sệt túm chặt vạt áo tôi, lộ rõ vẻ mặt thất vọng. Minh Tuệ thì sững sờ, lắp bắp hỏi: “Lưu Bạch, mấy người vừa nãy lại lịch sự sao cậu lại quen với mấy nhân vật đó?”.

Tôi với tay lấy thực đơn trong tâm trạng chán nản, khẽ xin Minh Tuệ: “Đừng hỏi nữa Minh Tuệ, chuyện này đã rồi như tờ vò rồi, tôi cũng không biết phải nói thế nào nữa”.

Minh Tuệ khẽ vỗ tay tôi: “Không muốn nói thì đừng nói nữa, thôi mặc kệ bọn họ, bọn mình ăn cơm đi. Mạt Lợi, mẹ nuôi gọi cho con món bánh bao nhé?”.

Thực ra lúc này, điều tôi muốn làm nhất là quay về nhà, tìm một góc nhỏ không có ai để gặm nhấm vết thương nhưng nếu làm như thế thật lại thấy mình sến quá. Tội gì phải thế? Cũng chỉ là cuộc gặp gỡ tình cờ trong khách sạn thôi mà, nếu ngay cả cú sốc đơn giản này mà tôi cũng không chịu được, còn nói gì đến mai sau? Hôm nay, tôi phải ngồi đây, ăn hết bữa cơm như kế hoạch đã định, tuyệt đối không thể để những chuyện vô duyên vô cớ này đảo lộn cuộc sống. Nghĩ đến đây, tôi cố gắng hào hứng trở lại và bắt đầu gọi món.

Tiếng chuông điện thoại báo hiệu có tin nhắn vang lên, tôi mở ra: “Sorry, I don’t know how to say, but will meet u tonight, talk with u later”.

Tôi im lặng đọc tin nhắn, tưởng tượng ra cảnh Sở Thừa bấm từng con chữ trước mặt anh em Cho, tôi đặt ngón tay lên bàn phím, định trả lời anh: “It’s OK, take your time” nhưng bất chợt nghĩ lại, bèn xóa đi. Việc gì tôi phải làm vậy? Mặc dù chúng tôi đang ngồi cùng một nơi nhưng thực ra chúng tôi là hai thế giới hoàn toàn khác nhau.

Cả bữa cơm tôi ăn trong tâm trạng không biết ngon là gì nhưng phải cảm ơn Minh Tuệ không ngừng bày trò, trêu chọc cười đùa với Mạt Lợi, giúp tôi dần dần bình tĩnh trở lại. Sau khi ăn no, Mạt Lợi từ từ tựa vào người tôi, mắt díp lại.

“Mạt Lợi buồn ngủ rồi, tớ đưa con gái về đây. Hôm nay cũng chơi mệt rồi”.

“Được, để tớ đưa hai mẹ con cậu về”. Nói xong, Minh Tuệ vẫy tay gọi tính tiền.

“Không cần đâu Minh Tuệ, bọn tớ bắt xe cũng được, ở đây rất tiện”. Tôi vỗ Mạt Lợi: “Con ngoan,

đừng ngủ nữa, chúng ta chuẩn bị về nhà thôi”.

Nhân viên phục vụ cầm hóa đơn bước tới, tôi định rút ví tiền thì đột nhiên có một người nhìn dáng dấp như trưởng nhóm phục vụ chặn anh nhân viên lại, quay đầu nhún mình chào chúng tôi: “Hóa đơn này đã có khách thanh toán thay rồi, các cô không phải trả tiền nữa ạ”.

Minh Tuệ nhìn tôi, tôi nhìn vị trưởng nhóm đó, ngần ngại một lát, tôi vẫn rút tiền ra: “Không cần, để chúng tôi tự trả”.

Anh trưởng nhóm nhìn tôi với vẻ khó xử: “Nhưng ông Viên đã dặn... Ông ấy là cổ đông của khách sạn chúng tôi, nếu cô định từ chối thì tôi sẽ rất khó ăn nói”.

“Ông Viên?”. Ở đâu lại mọc ra ông Viên? Sự việc hoàn toàn không giống với những gì tôi nghĩ, đến lúc này, tôi thực sự thấy khó hiểu.

“Luu Bạch, em thực sự không định nể mặt anh sao?”, giọng Cho vang lên. Anh trưởng nhóm như trút được gánh nặng: “Đây là ông Viên ạ. Thôi, tôi xin phép được lui vào trong”.

Minh Tuệ cũng đứng dậy, liếc mắt về phía tôi: “Luu Bạch, các cậu cứ nói chuyện đi, tớ về trước đây. Hôm khác tớ sẽ gọi điện cho cậu, bọn mình nói chuyện sau nhé”.

“Minh Tuệ, cậu hiểu lầm rồi. Cho chỉ là bạn bình thường của tớ thôi, ngay cả họ của anh ấy là gì hôm nay tớ cũng mới biết”, tôi vội giải thích. Sao hôm nay việc gì cũng không thuận lợi. Cho lại đến gây phiền hà khiến đầu óc tôi như nổ tung.

Cho đứng đó mỉm cười: “Minh Tuệ thật là tâm lý, sau này đến đây dùng cơm, nhớ ký vào sổ của tôi nhé. Tôi là Cho”. Mắt Minh Tuệ sáng lên rồi vẫy tay chào tôi: “Luu Bạch, tớ về đây, cậu cẩn thận nhé”.

Đồ phản bội! Chỉ có mấy bữa cơm mà đã hạ gục được nhà người. Tôi nhìn theo bóng Minh Tuệ, rủa thầm.

Cho ngồi thụp xuống, nói với Mạt Lợi đang đứng cạnh tôi: “Cô bé xinh xắn quá, có cho chú vinh hạnh đưa cháu và mẹ về nhà không?”.

Mạt Lợi ngẩng đầu nhìn, tôi cau mày lắc đầu: “Mạt Lợi, con nói với chú là chúng ta tự về đi”.

“Chú ơi, chú là bạn của anh ạ? Mẹ cháu không cho cháu nói chuyện với người lạ”.

Cho ngẩng đầu lên nhìn tôi, nói tiếp với Mạt Lợi: “Chú biết cháu tên Mạt Lợi. Còn người anh mà cháu nói sắp trở thành người nhà của chú rồi, vì thế làm sao chú là người lạ được? Trên xe ô tô của chú có nhiều phim hoạt hình hay lắm đấy, có cả đĩa Thế giới trò chơi toàn tập nhé, cháu thấy thế nào? Trên đường về nhà cháu có thể ngồi xem phim hoạt hình thoải mái”.

Trời ạ! Nhìn Cho ngồi xổm trước mặt Mạt Lợi, tôi chỉ muốn đập cho anh ta một cái. Những câu nói này có thể lấy làm lời thoại trong vở kịch sói già và cô bé quàng khăn đỏ phiên bản mới, cô con gái ngây thơ ngốc nghếch của tôi làm sao chịu nổi? Quả nhiên, đôi mắt Mạt Lợi sáng lên, kéo vạt áo tôi năn nỉ: “Mẹ ơi, có được không hả mẹ?”.

Tôi còn chưa kịp trả lời, Cho đã cười ha ha, bế bổng Mạt Lợi lên đi trước: “Đương nhiên là mẹ cháu đồng ý rồi. Đây không phải lần đầu tiên cháu đi xe của chú đâu đấy”.

Mạt Lợi! Đồ phản bội! Tôi giậm chân đuổi theo. Tại người đàn ông này quá xảo quyệt hay tại người thân bên cạnh tôi dễ bị mắc lừa? Tại sao Minh Tuệ và nhà người lại nhanh chóng bị anh ta dỗ dành và

ngoan ngoãn nghe theo? Các người làm ta mất mặt quá!

Lần thứ hai ngồi lên vật thể đen sì công kênh này, cảm giác không vui lần trước vẫn ám ảnh tôi. Mạt Lợi ngồi ở ghế sau đeo tai nghe, tập trung xem phim hoạt hình, còn tôi ngồi trên ghế trước, mím môi không nói gì.

“Mấy ngày qua em thế nào?”, Cho nổ máy, khéo léo cho xe ra khỏi bãi đỗ xe ngầm, quay đầu hỏi tôi.

Tôi liếc Cho một cái, đôi mắt anh ta xéch dài, có mấy nếp nhăn mờ, lúc nói chuyện, trên môi luôn nở nụ cười. Người khác sẽ hình dung về anh ta thế nào? Điềm đạm nho nhã? Nhưng trong mắt tôi, anh ta là người gian trá xảo quyệt, lòng chứa đầy âm mưu.

“Em không nói gì hả? Ha ha, chắc là cũng không được vui cho lắm. Mấy ngày không gặp, em gầy đi nhiều đấy”.

“Anh họ Viên hả?”, tôi nhận ra chỗ khác và hỏi Cho.

“Đúng vậy, anh thật có lỗi vì đã không giới thiệu rõ với em từ trước”.

Đột nhiên tôi muốn bật cười, bèn lấy tay che miệng: “Hóa ra anh tên Nguyên Tiêu 1 hả? Một cái tên rất đặc biệt”.

Cho nhìn tôi với vẻ thắc mắc: “Rất đặc biệt ư?”.

“Không, em chỉ đùa thế thôi”. Tôi nghiêm mặt lại, đừng nói cười gì với anh ta nữa, con người này rất lập dị, nói ít sẽ ít phiền toái.

Nhưng sau một hồi im lặng, không nén nổi tò mò, tôi lại hỏi: “Vừa nãy các anh...”. Tôi muốn tìm hiểu chuyện vừa nãy nhưng vừa thốt ra lời, lại thấy có vẻ không ổn.

“Em muốn biết vừa nãy anh và Sở công tử nói chuyện gì với nhau đúng không?”, Cho cười hiểu ý. “Vừa nãy bọn anh toàn nói chuyện phiếm. Còn việc quan trọng nhất thì sớm muộn gì cậu ấy cũng sẽ gặp riêng anh để hỏi cho ra nhẽ tôi. Thế nên anh đã để cho hai vợ chồng trẻ ở lại làm quen với nhau còn mình quay ra làm những việc cần làm”.

Hai vợ chồng trẻ! Lòng tôi tê tái. Tôi cố giấu đi cảm giác đó rồi hỏi tiếp: “Những điều anh nói lần trước, em đều đã hiểu, anh lại định nói tiếp chuyện gì nữa hay sao?”.

Mạt Lợi ngồi ở ghế sau cười khúc khích. Cho liếc gương chiếu hậu, lộ vẻ hài lòng: “Có thật là em hiểu hết rồi không? Vậy em có suy nghĩ gì về lời đề nghị mà anh đưa ra lần trước không?”.

Tôi thầm rên rỉ, “Thấy chưa Lưu Bạch, đã bảo là nói ít sẽ ít phiền toái, mà vẫn tự rúc đầu vào lưới, thật đúng là ngu hết chỗ nói”.

“Lần trước anh có đề nghị gì? Em quên rồi?” Tôi bắt đầu tỏ ra đãng trí, đãng nào thì hôm đó mọi chuyện rồi tung hết lên, coi như thôi chưa từng nghe thấy gì cả.

Cho mỉm cười, cũng không tiếp lời mà chăm chú lái xe. Ngày nghỉ, đường rất thoáng nhưng lần này Cho lái xe rất cẩn thận, từ tốn, hoàn toàn không giống với vẻ ngang tàng lần trước. Nói thật là, nếu lần trước gọi là bay thì lần này chẳng khác gì rùa bò.

Mãi mới về được đến nhà, tôi vừa cảm ơn vừa đưa tay mở cửa, báo Mạt Lợi bỏ tai nghe, xuống xe lên nhà nhưng cửa xe bị khóa, không thể mở được. Bất giác tôi liếc Cho bằng ánh mắt cảnh giác.

Cho xuống xe, vòng ra mở cửa sau, thò đầu vào hỏi: “Tiểu thư Mạt Lợi, phim hoạt hình xem hay chứ?”.

“Cháu về đến nhà rồi nhưng vẫn chưa xem xong”, Mạt Lợi nhìn màn hình với vẻ luyến tiếc, giọng thỏ thẻ.

Cho cười: “Chú chờ cháu đi hai vòng, chắc chắn cháu sẽ xem xong nhưng mà phải xem mẹ cháu có đồng ý hay không đã”.

Trời đất! Tôi lập tức lên tiếng ngăn lại: “Mạt Lợi, chú còn có việc rất quan trọng phải làm, chúng ta đừng làm phiền chú nữa, mau theo mẹ về nhà nào”.

Cho đưa tay bế Mạt Lợi ra, sau đó mở cửa cho tôi. Tôi nhảy xuống xe, đón Mạt Lợi trên tay Cho: “Cảm ơn anh, em lên nhà đây”.

Lần này, Cho không nói thêm gì nữa nhưng Mạt Lợi lại vẫy tay chào Cho với vẻ lưu luyến. Hai chúng tôi lên nhà, mở cửa vào phòng, tôi bước đến cửa sổ, đột nhiên nhìn thấy chiếc xe vẫn đang lặng lẽ đỗ ở đó. Đường như nhìn thấy cái gì không nên nhìn, tôi vội thụt đầu lại, nghĩ thế nào, bèn kéo rèm cửa vào.

1 Trong tiếng Trung, từ Viên Cho phát âm giống như Nguyên Tiêu.

Chương 20

Cho Mạt Lợi ngủ xong, tôi ngồi trước cửa sổ, nhìn đi nhìn lại dòng tin nhắn trong máy: “Sorry, I don’t know how to say, but will meet u tonight, talk with u later”.

Từ trước đến nay tính tôi khá lạnh lùng, rất ít khi chủ động liên hệ với người khác, Sở Thừa lại thường xuyên nhắn tin như nhắc nhở tôi về sự tồn tại của anh. Vốn tiếng Trung của anh không giỏi, nhắn tin thường dùng tiếng Anh, có lúc chỉ nhắn mấy chữ “miss u” mà thôi. Câu trả lời của tôi lại còn đơn giản hơn, thường là “me 2”, dường như chúng tôi đang thi xem ai trình bày ngắn gọn hơn. Nhưng có người nhắn đi kẻ nhắn lại ngọt ngào như thế, khiến cả ngày, lúc nào tôi cũng cười tủm tỉm. Hôm nay là lần đầu tiên nhìn dòng tin nhắn của anh mà tôi không sao cười được. Giọng anh vẫn vang vọng bên tai: “Lưu Bạch là bạn thân nhất của anh”. Bỗng di động báo có cuộc gọi đến, tôi không muốn nghe nên đứng dậy, bỏ điện thoại xuống bàn rồi ra ngoài đi dạo.

Hạ tuần tháng Chín, Thượng Hải ngày cuối hạ, trời đã xé chiều, ánh nắng lọt qua kẽ lá hắt xuống đường.

Tôi đứng chân trước cửa siêu thị. Ngày nghỉ tuần trước, đột nhiên Sở Thừa nảy ra ý định đi chơi Vô Tích, sáng sớm hào hứng lái xe đến đón chúng tôi. Ba chúng tôi cũng đến siêu thị này để mua đồ uống, đồ ăn vặt. Mạt Lợi nhảy như con chim sáo chọn ngay túi kẹo to, tôi lắc đầu với con bé nhưng Sở Thừa cười ha ha cho hết tất cả lên xe đẩy: “Mạt Lợi thích, sao lại không mua?”.

Tôi cau mày: “Ăn nhiều kẹo không tốt cho răng đâu”.

Sở Thừa bế Mạt Lợi lên, khễ cào chiếc mũi xinh của con bé: “Mạt Lợi ngoan nhất, mỗi ngày ăn nhiều nhất hai cái, em có làm được không nào?”.

“Anh lúc nào cũng thế, nếu cái gì cũng mua thì sẽ làm hư con bé đấy”.

Sở Thừa chớp mắt nói: “Ngay cả em còn không bị anh làm hư thì làm sao Mạt Lợi lại hư được?”.

Cả hai liền cúi đầu cười đắc ý trước mặt tôi, lần nào cũng khiến tôi không biết phải nói thế nào. Cuối cùng là mua một đồng hồ ăn lớn, nhét đầy sau xe. Đến lượt tôi lái xe, hai bọn họ liền sột soạt mở hết túi này đến túi khác ở ghế sau, vừa ăn vừa không quên đưa vào miệng tôi. Hai người tranh nhau nhét, không chịu được nữa tôi bèn kêu lớn: “Đừng nghịch nữa! Ta lái xe, một chiếc xe với ba mạng người đấy nhá!”.

Đường đi toàn là đường cao tốc, con đường nhựa trải dài tít tắp dường như không biết đâu là điểm dừng, đơn điệu, nhàm chán, đi đến giữa đường trời bắt đầu u ám nhưng cả ba chúng tôi đều hào hứng chuyện trò, cười nói cho đến khi tới Vô Tích. Sở Thừa nói hỏi nhỏ anh và mấy anh em họ đến đây chơi một lần, nhớ có một nơi gọi là thành Tam Quốc, chúng tôi bèn hỏi đường đến đó nhưng trời bắt đầu mưa. Tôi cho xe đỗ lại, có người mang ô đến bán, Sở Thừa mua hai chiếc, một chiếc cho Mạt Lợi, chiếc kia cầm trong tay, đòi dung chung với tôi cho bằng được. Tôi không đồng ý: “Mưa mỗi lúc một to, anh cứ mua thêm một chiếc nữa đi, nếu không ướt hết đấy”.

Sở Thừa quàng tay qua eo tôi, người anh ấm áp, cơn mưa tháng Chín có phần lạnh lạnh, tôi bèn nép sát vào anh, Sở Thừa cười đắc ý: “Anh sẽ không mua ô cho em đâu. Ngốc ạ, hai đứa mình không thể tách ra được đâu”. Mạt Lợi cầm chiếc ô nhỏ màu hồng phấn của mình, quay đầu nhìn chúng tôi cười khúc khích.

Thời tiết đáng ghét thật, đến cổng thành Tam Quốc, nhìn bốn xung quanh chỉ có ba chúng tôi, đứng ngoài cổng lớn nhìn vào trong, thấy bên trong không có bóng người nhưng cả ba cũng không hề cụt hứng, vẫn nói cười quay ra ngoài, cho xe chạy từ từ men theo Thái Hồ ngắm cảnh trong mưa. Trong làn mưa giăng mờ ảo, chỉ có chúng tôi đi trên con đường vòng quanh hồ. Xung quanh bốn bề yên tĩnh, hiếm hữu lắm mới có một chiếc xe chạy qua nhưng đều lao đi vun vút. Thấy xe chúng tôi chậm rãi đi vòng quanh hồ, chắc mọi người đều nhìn chúng tôi bằng những cái nhìn kỳ dị.

Cuối cùng chúng tôi tìm đến một tiệm ăn nằm ngay bên hồ, bước vào sảnh lớn, chỉ có ba người chúng tôi cười nói đòi gọi món. Các nhân viên phục vụ trong tiệm ăn đều nhìn chúng tôi bằng ánh mắt kinh ngạc. Thời tiết này cũng có người đến tiêu khiển, lại còn mang theo một đứa trẻ, chắc hẳn họ sẽ nghĩ chúng tôi điên rồi. Kết quả là chúng tôi đã gọi một bàn đầy ắp đồ ăn, cũng khổ thân họ đã phải bận rộn phục vụ ba vị khách lẻ như chúng tôi.

Đây không phải là lần đầu tiên ăn ba món đặc sản của Thái Hồ: cá trắng, tôm trắng và cá ngừ, nhưng không hiểu sao lại thấy lần đó ăn rất tuyệt, hương vị thơm ngon vô cùng, Tôm trắng chỉ to hơn ngón tay một chút, phải bóc vỏ cẩn thận. Ba chúng tôi cầm đầu bóc, tôi nhét con tôm mình vừa bóc vào miệng Mạt Lợi, Sở Thừa nhét con anh vừa bóc vào miệng tôi. Thấy chúng tôi làm vậy, Mạt Lợi nghĩ một lát rồi đưa con tôm đang bóc nham nhỡ vào miệng Sở Thừa. Anh cũng không chê con tôm bị bóc không còn nhìn ra hình dạng ban đầu mà ăn rất ngon lành.

Bàn chúng tôi đặt cạnh cửa sổ, ngoài trời mưa như trút nước, Thái Hồ chìm trong làn mưa trắng xóa nhưng trong mắt tôi, mọi thứ đều đẹp biết bao, cảnh vật xung quanh thật tuyệt. Nếu bảo tôi ước gì, tôi chỉ ước rằng những ngày tháng như thế này có được nhiều hơn, nhiều hơn nữa, dài hơn, dài hơn nữa.

Chuyện cách đây một tuần mà sao tôi cứ ngỡ như cả thế kỷ trước? Tôi đứng thẫn thờ trước cửa siêu thị, bỗng dưng rất muốn gặp anh. Nếu nói đây không phải tình yêu thì cái gì mới là tình yêu? Sở Thừa, giây phút này, lòng anh cũng rất đau khổ đúng không? Nghĩ đến việc không được ở bên người mình yêu lúc muốn, nỗi niềm này sẽ không thể có gì bù đắp được.

Quay về nhà, mẹ đưa điện thoại di động cho tôi: “Này, reo từ lâu lắm rồi, con đi đâu vậy?”.

Tôi mở ra xem, có mấy cuộc gọi nhớ, đều là của Sở Thừa. Ngần ngừ một lát, tôi vẫn gọi lại, điện thoại gần như được thông ngay, “Luu Bạch! Em đã hứa sẽ không từ chối điện thoại của anh mà”, giọng anh gấp gáp, thậm chí tỏ ra hơi ảm ức.

“Em xin lỗi, vừa nãy em ra ngoài, không mang máy”, tôi nhẹ nhàng giải thích.

Anh cũng nói giọng nhẹ hơn: “Hôm nay ở Kim Mạo...”.

“Không sao, thật đấy, anh không cần phải giải thích, em hiểu hoàn cảnh đó”, không muốn nghe anh nói tiếp, tôi bèn ngắt lời.

“Lát nữa anh sẽ đến tìm em, em có ở nhà không?”.

“Không cần đâu, em nghĩ hôm nay anh sẽ rất bận, anh không cần phải tranh thủ thời gian đến đâu, đường cũng xa lắm”. Tôi cố gắng kìm lòng nhưng giọng vẫn xót xa, lòng khinh thường mình, nhưng biết làm thế nào?

Anh thở dài ở đầu bên kia: “Luu Bạch, em đừng làm thế, anh rất buồn đấy”.

“Mạt Lợi tỉnh giấc rồi, em cúp máy đã nhé”. Tôi vội vàng kết thúc cuộc nói chuyện. Thực sự không biết nếu nói tiếp thì tôi sẽ nói ra những điều gì khiến mình phải hối hận.

Trời đã tối hẳn, mẹ gọi chúng tôi ra ăn cơm. Ngồi xuống bàn ăn, tôi vừa nhấc đũa, điện thoại lại đổ chuông, lần này cả bố cũng nhìn tôi: “Luu Bạch, hôm nay xảy ra chuyện gì hả con?”.

“Không có gì đâu ạ”. Tôi vừa đứng dậy ra hiệu cho cả nhà ăn trước. Bước vào phòng, tôi nghe máy, giọng thì thầm: “Em đã bảo anh là không phải đến rồi mà. Em đang ăn cơm”.

“Luu Bạch, cuộc sống của em phong phú nhỉ”, đầu dây bên kia không phải Sở Thừa mà là Cho. Tôi đỏ mặt, thầm mắng mình vô ý.

“Anh đang ở trên xe, thấy có chiếc mũ của Mạt Lợi, anh muốn hỏi em có cần mang đến không?”

Lúc trước xuống xe vội quá, tôi quên lấy mũ cho Mạt Lợi. “Không cần, bây giờ cũng muộn rồi, hôm nào có dịp lấy sau anh ạ”, tôi nói. Thực ra ý tôi muốn nói là, có mỗi cái mũ thì thôi, nhưng anh chàng này đã có lòng đưa chúng tôi về nhà, nói ra câu đó thì quá đáng quá.

“Dịp khác? Cũng được, anh sẽ gọi điện lại cho em”. Cho không nói thêm gì nữa mà cúp máy. Tôi thờ phào, không hiểu tại sao mỗi lần nói chuyện với anh chàng này tôi đều cảm thấy căng thẳng.

Quay lại bàn ăn, cuối cùng cũng được ăn một bữa yên ổn. Tôi rửa bát, sau đó vào nhà tắm xả nước, chuẩn bị tắm cho Mạt Lợi. Nhưng lại nghe thấy Mạt Lợi đứng ngoài ban công gọi tôi: “Mẹ ơi, con nhìn thấy xe của anh rồi, mẹ mau ra đi”.

Nước trong vòi vẫn đang xả ào ào, tôi đứng yên tại chỗ không nhúc nhích. Mẹ mở cửa nhà tắm: “Luu Bạch, hôm nay làm sao vậy? Lúc nãy đưa con về, sao bây giờ lại đến. Rốt cuộc nhà họ có bao nhiêu chiếc xe, mỗi ngày đổi mấy chiếc?”.

Mẹ ơi, chuyện phức tạp như thế, làm sao con giải thích được? Tôi đóng vòi, bước ra ban công, Mạt Lợi đang vẫy tay. Sở Thừa bước xuống xe, ngửa đầu lên nhìn. Đứng từ tầng sáu nhìn xuống, bóng anh đồ dài, tư thế ngửa mặt đó hoàn toàn không giống với lúc bình thường. Tôi lại lòng, quay đầu vào nói với Mạt Lợi: “Mẹ xuống dưới nói với anh mấy câu, con có đi cùng không?”.

“Dạ...”, Mạt Lợi có vẻ ngần ngại: “Có được không mẹ?”.

Mẹ bất ngờ xuất hiện, bế Mạt Lợi lên: “Cháu ngoan, nước bà pha xong rồi, bà ngoại tắm cho cháu nhé, để mẹ bận việc của mẹ, ngoan nhé”.

Tôi đứng dậy, biết mẹ hiểu lầm, tưởng tôi và Sở Thừa cãi nhau chuyện gì nên mới nói như vậy. Không muốn giải thích gì thêm, tôi bước ra cửa, bấm thanh máy xuống tầng.

Sở Thừa đứng ngoài xe, nhìn thấy tôi, vẻ mặt khó hiểu. Tôi bước về phía anh, còn cách vài bước thì dừng lại.

“Luu Bạch!”, anh gọi tên tôi rồi bước lên trước đưa tay ra quàng lấy vai tôi, siết chặt tôi trong vòng tay. Hai tay tôi chống trước ngực anh nhưng không thể cưỡng lại được. Vòng tay này quen thuộc biết bao, nó là của tôi, chỉ là của tôi thôi! Nhưng hôm nay, tại sao tôi lại cảm thấy có gì lạ lẫm? Tại sao tôi lại muốn chống cự?

Anh phát hiện tôi đang giãy giụa, liền siết chặt hơn: “Luu Bạch, không phải chúng ta đã thống nhất với nhau rồi đó sao? Hôm nay chỉ là chuyện nằm ngoài ý muốn, em đừng để tâm, đừng bực mình. Lòng anh đang rối bời, em đừng làm như vậy có được không?”.

Đây không phải là chuyện nằm ngoài ý muốn, đây chính là hiện thực! Hiện thực là việc tôi không phải

người yêu để anh có thể giới thiệu công khai với mọi người mà chỉ có thể đón nhận sự chiều chuộng của anh trong bóng tối. Một khi giữa tôi và cuộc sống bình thường của anh xảy ra xung đột thì tôi chỉ là một người bạn bình thường hoặc là bạn thân nhất của anh mà thôi. Tôi không muốn như vậy, thực sự không muốn như vậy! Nhưng giọng anh mệt mỏi biết bao, vòng tay ấm áp quen thuộc, mỗi sợi dây thần kinh trong đầu tôi đều đang phản bội lại lý trí, gào thét đòi ghi siết lấy anh. Đây là người mà tôi yêu, ít nhất giây phút này, anh đang ở bên tôi, là của riêng mình tôi.

Cuối cùng, tôi vứt bỏ sự đấu tranh, ôm chặt anh: “Sở Thừa, sao anh lại đến đây?”.

“Anh sợ em ở một mình lại suy nghĩ linh tinh nên dù thế nào cũng phải đến thăm em”. Anh đã bình tĩnh trở lại, buông tay ra nói: “Em lên xe ngồi với anh một lát”.

Tôi nhìn anh bằng ánh mắt ngạc nhiên: “Hôm nay, anh không phải ở bên cô ấy à?”.

“Cô ấy đang phải làm quen với sự thay đổi mùi giờ, ngày mai còn phải về Triều Châu cùng anh trai gặp cha mẹ anh”, Sở Thừa vừa đáp vừa mở cửa ra hiệu cho tôi ngồi lên.

Tôi cúi đầu không nói gì, rõ ràng biết chuyện đó là lẽ đương nhiên nhưng lòng vẫn đau tê tái. Lần đầu tiên nghe anh nhắc đến cô ấy, nghe quen thuộc và bình thản làm sao. Tôi không thích, không muốn nghe nhưng không có lý do gì để ngăn cản. Để giấu đi tâm trạng này, tôi bèn cất tiếng hỏi: “Anh không về à?”.

“Không cần anh phải về, những chuyện như thế này, chỉ cần Cho và cha mẹ anh bàn bạc là được”. Sở Thừa cũng lên xe, xòe tay đan chặt vào mười ngón tay tôi: “Luu Bạch, sao em lại quen Cho vậy?”.

Tôi thở dài, quả nhiên anh vẫn nhớ chuyện này.

“Cho và Mã Tu đã từng gặp bọn mình chính hôm em đi du lịch Thái Lan về. Sau đó, anh ta đến tìm em nói chuyện, thế nên em mới biết... mới biết những chuyện đó”.

Sở Thừa tỏ vẻ vỡ lẽ rồi im lặng, ngửa đầu nhìn lên trần xe, lặng lẽ suy tư.

Tôi ngồi bên, lòng dâng lên một cảm giác tê lương, không biết nên nói thế nào, đành im lặng.

Hai chúng tôi lặng lẽ ngồi, bàn tay anh vẫn siết chặt tay tôi. Một lúc sau, anh lên tiếng: “Luu Bạch, anh muốn em vui, chỉ muốn em vui thôi”.

Tôi mỉm cười, cố gắng giữ vẻ mặt bình thường: “Sở Thừa, em luôn cảm thấy rất vui khi được ở bên anh”.

“Công ty của anh sắp thành lập rồi. Em... sang giúp anh được không?”.

Mọi suy nghĩ của tôi lập tức ngừng ngay lại: “Giúp anh? Em thì giúp được gì cho anh? Công việc duy nhất em có thể làm là dạy học”.

“Em suy nghĩ thấu đáo, làm việc gì cũng đâu vào đấy. Em ở bên, chắc chắn sẽ giúp anh được nhiều việc”, Sở Thừa nói rất gãy gọn, nghe không có vẻ là nổi hứng nhất thời.

Tự nhiên tôi muốn bật cười: “Anh muốn cho em một công việc để em được ở bên anh, sau đó thì sao nào?”.

“Như thế anh có thể được gặp em ngày ngày, có thể chăm sóc em, như thế không tốt hay sao?”, Sở Thừa hơi thất vọng trước phản ứng của tôi. Có lẽ nó hoàn toàn không giống với những gì anh đã nghĩ.

Tôi lắc đầu, nhẹ nhàng từ chối: “Không được, em không thích”.

Tình yêu của người đàn ông này là muốn giữ tôi ở bên cạnh, tôi chỉ cần ngoan ngoãn ẩn dưới vòng tay anh, anh sẽ cảm thấy yên lòng khi chỉ cần ngoái đầu là nhìn thấy sự tồn tại của tôi. Nhưng đây không phải là cuộc sông mà tôi cần, anh không hiểu điều đó.

“Anh vẫn muốn em ở bên anh mỗi ngày”, Sở Thừa thở dài.

“Nếu không làm như thế thì chúng ta không thể gặp nhau ư?”

“Không đâu Lưu Bạch ạ. Ngày mai Lâm sẽ đi, bọn mình vẫn có thể ngày ngày ở bên nhau”.

Cuối cùng, tôi đã bật cười mặc dù mắt thấy cay cay: “Ý anh nói là những lúc cô ấy vắng mặt thì chúng ta có thể ở bên nhau đúng không?”.

“Lưu Bạch!”, Sở Thừa chán nản: “Anh xin em đừng nói như vậy”.

“Em không cần sự chăm sóc cũng không cần tình yêu kiểu đó”.

“Cho anh chăm sóc em không được sao? Em sẽ rất khổ nếu như cứ quá ngang ngạnh như thế. Anh rất mong được chăm sóc em và Mạt Lợi trọn đời trọn kiếp, anh nói thật đấy”.

“Em xin lỗi, em chưa bao giờ tin là có thể trọn đời trọn kiếp”. Tôi không hề tỏ ra giận dữ, giọng vẫn bình tĩnh, chỉ bày tỏ suy nghĩ thật của mình mà thôi.

“Em bi quan quá Lưu Bạch ạ”.

“Em xin lỗi. Trước đây em không thể này nhưng hiện thực đã dạy em quá nhiều bài học”.

Sở Thừa không nói gì thêm nữa, chỉ nhìn tôi với vẻ mặt buồn bã.

Tôi mở cửa xe: “Sở Thừa, những điều đã hứa với anh, em sẽ không nuốt lời đâu”.

“Lưu Bạch!”, Sở Thừa đưa tay ra kéo tôi nhưng không dám kéo mạnh. “Anh biết là rất khó để giữ được em và cũng rất khó để chứng minh cho em tin vào anh nhưng anh sẽ không bỏ cuộc, em hãy nhớ lời a

Tôi khẽ giằng tay ra khỏi anh rồi đóng cửa xe lại. Trên kính xe, sắc mặt tôi nhợt nhạt, ảm đạm. Anh ngồi trong, tôi đứng ngoài, không ai nhúc nhích. Một lúc lâu sau, tôi đi thẳng lên nhà mà không ngoái đầu nhìn lại. “Biết rõ kết quả mà còn như con thiêu thân lao vào lửa. Lưu Bạch, trên đời này, kẻ ngu xuẩn nhất chính là mày”.

Chương 21

Sở Thừa

Lưu Bạch quay lên nhà, để lại chiếc bóng dứt khoát, mạnh mẽ. Mỗi lần nhìn thấy cô bỏ đi mà không ngoái đầu nhìn lại. Sở Thừa lại có cảm giác sẽ mất người con gái này mãi mãi.

Một cảm giác bất lực ập tới. Lúc này, anh chỉ muốn xuống xe đuổi theo, nhét cô vào trong xe rồi mang đi, giấu ở một nơi không ai biết, từ sáng đến tối quanh quẩn bên cô. Kể cả khóa chặt cô lại, kể cả ý nghĩ này có dấu hiệu phạm tội nhưng chỉ cần để anh được yên tâm, để anh chắc chắn rằng sẽ không để mất cô.

Nhưng lý trí lại trói chặt tay chân khiến anh không thể nhúc nhích. Hôm nay ở sân bay, lần đầu tiên gặp Lâm, gia tộc họ Sở vì muốn bày tỏ thành ý đã phái một người trong họ ở Mỹ hộ tống cô về nước cho đến khi cô được giao cho anh. Cô hoàn toàn giống với những gì anh tưởng tượng, ngây thơ, trong sạch, yên tĩnh, ít nói, một thời gian cũng đã từng làm y tá trong bệnh viện nhưng khi chuyện hôn nhân đi đến thống nhất thì sẽ từ chức về nước ngay lập tức. Đây là người phụ nữ mà số phận đã an bài cho anh, không hề có kịch tính. Thế hệ cha chú, anh em họ hàng xung quanh anh đều có người vợ như vậy, vì quá giống nhau nên mọi ấn tượng đều hết sức mơ hồ. Nếu không gặp được Lưu Bạch, anh nghĩ có lẽ mình sẽ hài lòng, vợ là phải như vậy. Những người xung quanh anh đều có thể chấp nhận, anh không có lý do gì để bài xích.

Hồi còn học ở Canada, anh cũng từng theo đuổi cô gái châu Á có tiếng tăm nhất trường. Vì cô ấy xinh đẹp nên anh luôn cảm thấy tự hào khi lái xe chở cô. Quen nhau một thời gian khá lâu, anh cũng có ý định nói chuyện với gia đình nhưng cha anh ngay lập tức phái người đến giải quyết. Cũng không hiểu họ dùng cách nào mà cô gái đó chủ động rời xa anh và chuyển sang trường khác. Rất lâu sau mới có tin tức về cô, bạn bè cô nhìn thấy cô lái xe đua, có một căn hộ đẹp cạnh trường mới, ngay cả cha mẹ cũng được đón sang sống cùng, một cuộc sống êm ả, nhưng không bao giờ gặp lại anh nữa.

Hóa ra cái gọi là tình cảm xe đua và căn hộ mà thôi. Anh cũng không cảm thấy đau lòng, bỏ tiền mua một bài học, hướng hồ cha anh lại là người bỏ số tiền đó. Từ đó trở đi, anh không còn ý định để mất thời gian vào những chuyện vô bổ đó nữa, yên tâm học kinh doanh. Con người không thể lựa chọn gia đình cho mình hay nói cách khác cũng không thể lựa chọn cuộc sống cho riêng mình, anh đã hiểu điều này từ lâu.

Nếu không gặp Lưu Bạch...Anh cho xe nổ máy, lao xe về phía trước một cách vô thức.

Lưu Bạch rất xinh đẹp, nhỏ nhắn, yếu đuối, mái tóc dài mềm mại, mặc những bộ quần áo đơn giản, có lúc mặc bộ rộng thùng thình, trông chân tay nhỏ nhắn, yếu đuối. Lần đầu tiên làm chuyện đó, anh không dám làm quá mạnh vì sợ cô đau. Nhưng những gì cô thể hiện lại hoàn toàn khác với vẻ ngoài mặc dù lúc nào cô cũng mỉm cười nhưng ánh mắt luôn lạnh lùng như muốn từ chối mọi sự tiếp xúc thân mật với tất cả mọi người.

Khi biết cô là một người mẹ đơn thân, anh bất ngờ đến mức không kịp phản ứng gì nhưng thực sự anh không thể làm chủ được mình, anh thực sự đã bị cô hút hồn. Hồi mới yêu nhau, anh biết Lưu Bạch rất miễn cưỡng. Cô đã quen với việc che giấu tình cảm trong lòng, cho dù không vui cũng vẫn mỉm cười, có lúc ngồi cạnh anh, mặc dù mỉm cười nhưng ánh mắt cô vẫn buồn bã. Mỗi lần nhìn thấy vẻ mặt đó của cô, trái tim anh như bị ai bóp nghẹt, đau đớn, khó chịu. Anh sẵn sàng làm tất cả mọi điều, miễn Lưu Bạch vui.

Anh không muốn nhìn thấy cô vất vả như thế, người phụ nữ của anh phải được hưởng giấc mơ lụa là,

phải được sống một cuộc sống vô lo, vô nghĩ. Hiện giờ, anh không còn là cậu học sinh đang ngồi trên ghế nhà trường năm xưa, không thể làm chủ mọi chuyện. Anh đã trưởng thành, mặc dù vẫn chưa tiếp quản công việc kinh doanh của gia tộc nhưng mấy năm qua anh cũng có các hoạt động đầu tư riêng ở Canada, rất có triển vọng. Anh hoàn toàn có khả năng đem lại cho Lưu Bạch cuộc sống tốt nhất nhưng cái mà anh có thể đem đến cho cô, cô lại không muốn. Những điều cô muốn, anh lại không thể cho.

Anh bất ngờ phanh gấp xe, phía sau vọng lên tiếng còi xe. Lưu Bạch yêu anh, anh biết điều đó, tình yêu mà cô dành cho người mình yêu, ví dụ như Mạt Lợi, ví dụ anh, ngọt ngào và dịu dàng biết bao, người khác sẽ không nhìn thấy, không cảm nhận được sự ngọt ngào, dịu dàng đó. Anh yêu Lưu Bạch, yêu đến mức đôi khi phải so bì, tị nạnh, tính toán thiệt hơn. Kể từ khi Lưu Bạch biết được kế hoạch của cha anh, cảm giác này càng trở nên mạnh mẽ hơn bao giờ hết. Anh chưa từng mềm yếu, chưa bao giờ sợ để mất một người như lúc này. Cuộc sống thuận buồm xuôi gió của Sở Thừa đang gặp phải một vấn đề nan giải, người con gái mà anh yêu sắp từ bỏ anh. Anh không thể chấp nhận điều đó, dù là trong tưởng tượng. Cuối cùng, anh đã hạ quyết tâm, rõ ga, quay đầu xe trở lại con đường cũ giữa những tiếng chửi đổng của mấy chiếc xe sau lưng.

Cho

Cuối cùng Lâm đã về phòng ngủ sau một hồi hào hứng. Từ trước đến nay, cô bé vốn là một người yên tĩnh, hôm nay lại bám riết lấy anh chuyện trò không ngớt. Anh biết, điều này chứng tỏ cô hài lòng với sự sắp đặt này. Lâm là một cô gái ngoan, ngây thơ nhưng không hề ngốc nghếch. Cô biết nên thể hiện vai trò của mình như thế nào, bởi con gái xinh ra và lớn lên trong gia đình họ đều rất an phận, cha mẹ đặt đâu con ngồi đấy, sống một cuộc đời an nhàn, tội gì không làm? Cô cũng đã từng được chứng kiến tấm gương điển hình từ gia tộc, theo đuổi cái gọi là tình yêu đích thực nhưng không có ai là không thương tích đầy mình, kết cục bi ai. Đã có quá nhiều vết xe đổ đi trước, Lâm rất thông minh, cô sẽ không bao giờ chống cự một cách vô ích như thế. Cho lắm cười mỉa chính mình, bao nhiêu năm qua, gia đình họ cũng chỉ có mình anh là con người lập dị. Đôi khi phụ nữ lại tính toán hơn đàn ông, hiểu được đạo lý trớ trêu với đá, đâu giống như cô nàng Lưu Bạch, ngang ngạnh đến mức ngu xuẩn.

Cô nàng Lưu Bạch đó, ha ha. Anh đứng dậy, bước đến màn cửa. Đứng trên tầng cao nhất của tòa nhà có thể nhìn thấy mọi cảnh đẹp ở hai bên bờ sông Hoàng Phố. Thành phố này phồn hoa đô hội, ánh đèn gần xa rực rỡ, tàu du lịch chậm rãi lướt trên sông, con tàu nào cũng rực rỡ lung linh. Vì đứng trên cao nên hoàn toàn không cảm nhận được sự ồn ào náo nhiệt của trần thế, bốn phía xung quanh tĩnh lặng như tờ. Nhớ hôm đưa Lưu Bạch đứng trên sân thượng, cô ngắm ánh tà dương bằng ánh mắt trầm trồ. Anh thích ở trên cao, thích được một mình lặng lẽ ngắm cảnh đẹp ở trên cao nhưng giây phút này đây, anh mong Lưu Bạch đứng bên cạnh, cùng anh thưởng thức mọi điều. Không biết những ánh đèn rực rỡ này sẽ đẹp như thế nào khi lấp lánh trong đôi mắt sáng long lanh của cô?

Đã lâu lắm rồi, không có người phụ nữ nào khiến anh xao xuyến như vậy. Lần đầu tiên nhìn thấy cô từ sau lưng Sở công tử bước ra, đứng giữa hai người đàn ông nói năng bình tĩnh, anh đã có cảm giác rằng người phụ nữ này không giống với những người phụ nữ khác. Sau này, mỗi lần tiếp xúc, cô đều tỏ ra rất lạnh lùng, hoàn toàn không để tâm đến anh. Ánh mắt cô hoàn toàn không giống ánh mắt của người anh yêu hay bất kỳ một người nào khác, không hiểu tại sao, anh bắt đầu cảm thấy ghen tỵ với sự may mắn của Sở Thừa.

Thời gian đầu, anh không để tâm lắm đến sự tồn tại của cô. Những người có hoàn cảnh gia đình như anh, mấy ai không có vài mối tình văt vại? Nhưng hôm đó trên sân thượng, những lời nói của cô thực sự khiến anh bất ngờ. Hóa ra, cô đã nhìn ra kết cục từ lâu. Hóa ra, cô không hề mơ mộng hão huyền. Cô không hề tin vào tình yêu nhưng vẫn yêu, cơ hồ đã cam chịu, chấp nhận số kiếp này. Vì cô tỉnh táo nên luôn cảm thấy đau đớn xót xa.

Lúc anh nói hết sự thật, cô ngồi đó, nhấp từng ngụm rượu vang, chừng như chực khóc nhưng lại cố gắng kiềm chế khiến mắt đỏ hoe, không có giọt nước mắt nào chảy xuống, miệng vẫn cố gắng giữ nụ cười, thậm chí mép còn hơi nhếch lên. Phản ứng của cô không phải là thắc mắc sao lại có thể xảy ra chuyện đó mà hiểu rằng cuối cùng nó đã xảy ra. Ngoan ngoãn cam chịu, không hề tỏ ra chống cự. Giây phút đó, tự nhiên anh thấy hối hận, tự nhiên cảm thấy rất có lỗi.

Chắc chắn ngay bản thân Lưu Bạch cũng cảm thấy inh rất cứng rắn, cảm thấy mình có thể kiềm chế bản thân trong mọi tình huống, bề ngoài yếu đuối nhưng thần kinh lại tựa dây thép, một vẻ đẹp đầy mâu thuẫn, nên mới khiến Sở công tử hồn siêu phách lạc. Nhưng hôm đó cô nôn trước mặt anh, anh nắm chặt bờ vai cô, dưới làn áo rộng, cánh tay cô gầy gò, bé nhỏ. Không hiểu sao trái tim anh đột nhiên đau thắt lại. Thực ra, cô rất cần sự quan tâm, rất cần sự yêu thương che chở nhưng vì sợ bị mất nên mới giả vờ không quan tâm. Lẽ nào không ai nhận ra điều đó ư? Đúng là Sở công tử rất yêu cô nhưng cậu ta không hề biết nên yêu thương, che chở cô thế nào bởi cậu ta còn quá trẻ. Những người trẻ tuổi rất tâm huyết với tình yêu mà mình tưởng tượng nhưng lại không hề nghĩ đến việc đối phương có chịu được, có cảm thấy hạnh phúc hay không? Chắc chắn Lưu Bạch không kể với cậu ta chuyện diễn ra trong ngày hôm đó vì thế hôm nay trong bàn ăn, anh mới không bị Sở công tử nhìn với ánh mắt tóe lửa. Mơ ước giành lại tình yêu của cô mới thôi thúc làm sao. Ước gì được gặp Lưu Bạch, được cùng cô đi ăn đêm, nói chuyện với Sở công tử đã có phản ứng gì sau đó. Và còn nữa, anh đã hỏi bạn bè nghĩa của từ Nguyên Tiêu, không ngờ cô lại dám trêu anh, chắc chắn phải trả đũa mới được. Đưa mắt nhìn lại chiếc mũ màu hồng phấn xinh xinh đặt trên tủ, nụ cười lại càng tươi hơn, anh quay ra lấy chiếc mũ và chìa khóa xe rồi đi ra ngoài. Anh là người tự do hơn ai hết, không có gì phải bận tâm nhiều, muốn làm việc gì là có thể thực hiện ngay lập tức.

Chương 22

“Câu chuyện là như vậy đó. Bạn Kính Coong đã lấy cây gậy thần biến con thuyền đó thành một phi thuyền lắp lánh, bạn Wendy đã cùng với anh em của mình đáp phi thuyền trở về nhà trong niềm vui tràn trề. Câu chuyện đến đây là kết thúc rồi, bây giờ con ngủ đi nhé” Tôi gấp sách lại, đắp chăn cho Mạt Lợi nhưng con bé vẫn mở to đôi mắt:” Thế Peter Pan thì sao ạ? Peter Pan có về cùng Wendy không ạ?”

“Không về cùng con ạ. Peter Pan phải ở lại đảo Vĩnh Viễn, không được về nhà với Wendy.”

“Mãi mãi không bao giờ về cùng ạ? Thế thì tội nghiệp bạn ấy biết bao.”

“Con suy nghĩ nhiều quá đấy.” Tôi xoa đầu con gái” Con mau ngủ đi.”

Tôi tắt đèn. Trong bóng tối, tôi lại cuộn tròn người theo thói quen. Mạt Lợi là một cô bé nhạy cảm, câu chuyện về Peter Pan khiến người ta cảm thấy rất buồn. Cậu ấy có thể mãi mãi làm Peter Pan nhưng cô ấy không thể mãi mãi là Wend của cậu bởi cuối cùng, cô ấy phải quay về với thế giới hiện thực.

Tôi thờ dài, nhắm mắt lại, ngủ thôi, mai lại là một ngày mới. Điện thoại di động bất ngờ rung lên, tôi chớp lấy điện thoại, ngồi dậy đi ra ngoài ban công. Vừa nhắc máy, tôi vừa vô tình ngó xuống dưới. Chỉ trong tích tắc, mọi động tác của tôi liền dừng ngay lại. Tôi nắm chặt tay vào thành lan can bằng sắt phía trước, tôi không thể tin vào mắt mình. Tôi nhìn thấy gì vậy? Hai chiếc xe quen thuộc, một trước một sau lái vào sân rồi dừng lại. Hai chiếc xe một đen một trắng, bóng lộn dưới ánh đèn mờ ảo.

Điện thoại đang rung lên bèn đột ngột tắt ngấm, tôi đứng như trời trồng, không biết phản ứng thế nào.

Cửa xe bật mở, Sở Thừa và Cho bước xuống, vì cách quá xa nên tôi không nhìn rõ vẻ mặt họ. Tôi không đứng yên một chỗ được nữa, quay người vội vàng xuống dưới, vừa xuống đến cửa thang máy, đã nghe thấy tiếng họ vọng lại.

“Cho! Sao anh lại ở đây?” Sở Thừa rất bức mình, giọng tuy bình tĩnh nhưng theo sự cảm nhận của tôi thì đây là điềm báo con thịnh nộ sắp sửa giáng xuống.

“Có lẽ tôi phải là người đưa ra câu hỏi này chứ nhỉ?”, giọng Cho vẫn bồn chồn như mọi lần. “Sở công tử cũng có nhiều sở thích quá nhỉ, muện thế này rồi mà còn đến đây để diễn vở Romeo và Juliet ư? Nhưng hình như cậu đến nhằm địa chỉ rồi thì phải? Dù có romantic thì cũng phải đến bên cửa sổ em Lâm nhà tôi chứ”.

“Đây là chuyện riêng của tôi và Lưu Bạch, không cần anh phải xen vào”.

“Vốn cũng chẳng có chuyện gì to tát nhưng vì liên quan đến Lâm nên tôi không thể không nhúng tay. Nhưng đến ngày hôm nay, không ngờ lại vì tôi nhiều hơn”.

“Anh nói câu đó là có ý gì?”

“Ý của tôi là, Lưu Bạch là cô gái rất tuyệt vời, tôi rất quý mến. Bắt đầu từ bây giờ, tôi sẽ chính thức theo đuổi cô ấy. Thế nào, cậu không có ý kiến gì chứ?”

Một tiếng động lớn. Cuộc nói chuyện của hai người im bất giữa chừng, tôi vội lao ra, thật sự bất ngờ khi nhìn hai anh chàng công tử ngày ngày điếm đàm nhõ nhã đang ầu ầu.

“Thật là quá đáng, các anh dừng ngay cho tôi!”, tôi suýt hét lên, may mà lý trí mach bảo tôi nén giọng xuống. Hai anh chàng này định để tôi ức chết hay sao? Họ đang diễn trò gì vậy?

Cả hai cùng quay đầu lại nhìn tôi. Sở Thừa nhanh chân bước tới, ôm chặt tôi trong vòng tay, nhìn Cho bằng ánh mắt tóe lửa. Mặt anh tím bầm, tay ghì mạnh khiến tôi không sao thở được.

“Cậu đừng ghì mạnh thế, cô ấy sắp ngạt thở vì cậu rồi đấy.” Chưa đợi tôi mở miệng, Cho đã bước đến, trên mặt anh ta cũng có vết tím, mặc dù trông cũng có phần xộc xệch nhưng so với Sở Thừa, vẫn phong độ hơn rất nhiều. Tôi cau mày, ngửa đầu nhìn mặt Sở Thừa rồi nói:” Các anh bao nhiêu tuổi đầu rồi mà còn giờ ba cái trò trẻ con này hả? Lại còn đánh nhau nữa chứ?”.

“Bọn anh chỉ luyện gân cốt chút thôi, ha ha.” Cho trả lời rồi quay sang Sở Thừa nói tiếp:” Chắc hồi nhỏ Sở công tử cũng luyện thuật phòng thân chứ nhỉ, có phải đã lâu lắm rồi cậu không luyện lại hay không mà lóng ngóng thế?”.

Sở Thừa không nói gì, tôi buồn để ý, dưới ánh đèn bên bồn hoa, tôi rụt rè sờ lên má anh. Không ngờ lại đánh mạnh như vậy! Xót quá, tôi quay đầu lườm Cho một cái:” Anh Viên, muộn thế này rồi mà anh còn đến đây để biểu diễn thuật phòng thân khiến anh rất tự hào hay sao?”

Không biết có phải do đèn tối hay không mà tôi có cảm giác mặt Cho biến sắc. Chắc là do ảo giác vì ngay sau đó, câu trả lời khó chịu của anh ta đã khiến tôi chỉ muốn bịt chặt miệng anh ta lại.

“Đương nhiên là không phải rồi. Lưu Bạch ạ, cuộc nói chuyện thú vị buổi trưa đã khiến anh không thể quên được em. Giờ anh đến đây là muốn đưa em đi dạo, ngắm cảnh đêm, tiện thể đi ăn nhẹ cái gì đó, nói chuyện về một ngày tuyệt vời như ngày hôm nay.”

“Lưu Bạch yêu tôi từ lâu rồi, anh có tư cách gì mà nói chuyện này ở đây?”

Cảm nhận được vẻ căng cứng trong từng thớ thịt của Sở Thừa, tôi liền túm chặt tay anh lại:” Anh bình tĩnh một chút có được không?”.

Hai người đàn ông này chẳng khác gì hai đũa con nít, tôi chán nản thở dài, xin Thượng Đế hãy cho con được biến mất ngay lập tức.

“Thật là nực cười, không ngờ miệng cậu lại có thể thốt ra được hai chữ tư cách đó. Tôi nghĩ trong hai chúng ta, người không có tư cách yêu Lưu Bạch phải là cậu mới đúng chứ nhỉ?”

Im lặng một hồi, cái mệt đã khiến tôi không đứng vững được nữa, tôi sụp mắt xuống, bỗng dưng cảm thấy thật hoang đường:”Hai anh cứ tiếp tục nói chuyện đi, tôi lên nhà đây”.

“Lưu Bạch!” , Sở Thừa túm chặt tôi, giọng lạc đi. Tôi quay đầu lại nhìn, thấy mắt anh đỏ hoe.

“Tôi đã nói chuyện qua điện thoại với bố cậu, sáng mai ông yêu cầu cậu phải về cùng Lâm. Còn về phần tôi, tôi sẽ chăm sóc Lưu Bạch thật tốt”, Cho lại lên tiếng. Tim tôi đau quặn, cố gắng giằng khỏi tay Sở Thừa, tiến về phía trước, ngắt lời Cho:” Anh đừng nói gì nữa!”

Cho nhìn tôi bằng ánh mắt kinh ngạc, vẻ mặt khó hiểu.

“Tôi không cần bất kỳ ai chăm sóc, anh nghe rõ chưa?Tôi tự biết chăm sóc bản thân, tôi không cần hai người!”

Tôi hít một hơi thật sâu, quay sang nói với Sở Thừa:”Em tưởng rằng, trước khi anh làm đám cưới, chúng ta vẫn có thể ở bên nhau và không làm tổn thương đến người khác. Nhưng hôm nay em đã gặp Lâm.

Cô ấy từ nước ngoài trở về, lòng tràn ngập niềm vui vì sắp được làm cô dâu của anh, cô ấy là người vô tội, cô ấy không làm gì sai cả. Cho dù thế nào cũng không thể để quan hệ của chúng ta làm tổn thương cô ấy, vì thế, ngày mai anh cứ về Triều Châu với cô ấy đi, em...”,

“Em nói gì vậy?” Sở Thừa túm chặt cổ tay tôi hỏi. Vẻ mặt anh khiến tôi nhắm mắt lại.”Lưu Bạch, em thật quá đáng, lần nào em cũng hứa rồi lại nuốt lời, sao em lại có thể làm vậy chứ? Sao em lại có thể đối xử với anh như vậy?”

Cho kéo tay tôi ra khỏi tay Sở Thừa.” Sở Thừa, cô gái này đang đau khổ đến tột độ, cậu không nhận ra điều đó à? Cậu bỏ ra đi, làm thế Lưu Bạch đau lắm đấy”.

Ngay sau đó, tôi bị nhét lên xe Cho, anh ta cũng quay người lên xe, nổ máy, rồ ga, chiếc xe công kênh lướt nhanh như tia chớp, chỉ trong nháy mắt đã rời khỏi hoa viên. Tôi bàng hoàng quay đầu, nhìn thấy Sở Thừa đứng trân trân tại chỗ rồi tất cả chìm sâu trong bóng tối, mọi vật trước mắt đều trở nên mơ hồ. Bóng anh mỗi lúc một nhỏ, không nhìn rõ nữa. Tôi tuyệt vọng đưa tay lau kính nhưng không thể lau sạch. Một tờ giấy ăn xuất hiện trước mặt tôi, giọng Cho nhẹ nhàng:” Em lau nước mắt đi. Lưu Bạch, trông em thế này, người khác lại tưởng anh bắt cóc em “.

Không phải vì kính nhìn không rõ, mà do nước mắt của tôi? Tôi thẫn thờ đón lấy tờ giấy ăn. Cuối cùng , tôi đã nhìn ra bóng mình trong kính xe. Cô gái nước mắt giàn giụa, trắng bệch như xác chết kia là tôi ư?

Cho cho xe dừng lại bên vệ đường rồi đặt cả hộp giấy ăn xuống trước mặt tôi:”Muốn khóc em cứ khóc cho thoải mái Lưu Bạch ạ”.

Không ngờ tôi lại khóc như mưa trước mặt người đàn ông này. Thấy cũng kỳ quặc, tôi vội lau hết nước mắt, chưa bao giờ tôi rơi vào hoàn cảnh tồi tệ như thế này.

“Xin lỗi, anh đưa em về nhà đi.”

Cho không trả lời, im lặng nhìn tôi. Đêm đã khuya rồi, bốn bề tĩnh lặng, đôi mắt đàn ông của Cho sáng ngời trong đêm. Tuy nhiên, một cảm giác bất an bao trùm lấy tôi, tôi khê dịch người.”Anh Viên, anh...”.

“Sao lại thay đổi? Trước đây, em đều gọi anh là Cho mà.”

“Đó là do em không biết anh họ gì, bây giờ đã muộn lắm rồi, anh có thể...”

“Không được”, Cho ngắt lời tôi, giọng rất dứt khoát. Tôi tròn tròn mắt, nói:”Anh đã nói là hôm nay anh muốn lái xe đưa em đi dạo, ngắm cảnh đêm, nói chuyện về một ngày tuyệt vời như ngày hôm nay. Khó khăn lắm mới đưa được em lên xe, làm sao anh có thể bỏ cuộc giữa chừng được”.

“Nhưng, nhưng...”, tôi hơi lắp bắp. Không hiểu tại sao, sau khi xảy ra nhiều chuyện như vậy nhưng đứng trước người đàn ông này, bản lĩnh kiềm chế bản thân mà tôi vốn rất tự hào bắt đầu mất tác dụng.

“Không phải em định qua cầu rút ván đó chứ, chỉ riêng việc anh cứu em thoát khỏi bàn tay của Sở công tử là em cũng phải cảm ơn anh rồi.” Bất ngờ Cho đưa tay ra, túm chặt cổ tay tôi, tay còn lại bật đèn xe. Dưới ánh đèn, cổ tay tôi đỏ rực. Cho bắt đầu lim dim mắt, trông rất nguy hiểm:”Như thế này em còn muốn anh đưa em về nhà nữa không? Có lẽ lúc này, Sở công tử vẫn đang đứng dưới sân nhà em, đợi em tự chui vào lưới đó”.

Lòng bàn tay Cho nóng bừng như bị sắt nung nóng, tôi cố gắng rút tay lại, giấu vào tay áo.

Cho rút tay lại, đánh lái:” Đi, anh đưa em đến một nơi”.

“Đi đâu?” Nghĩ đến việc Sở Thừa có thể vẫn đang lẻ loi đứng ở chỗ cũ, tôi chỉ muốn bất chấp mọi nguy hiểm, nhảy xuống xe, lao thẳng về nhà. Nhưng quay về rồi thì sao? Tôi và anh hoàn toàn là nút thắt chết, cố gắng thế nào cũng không thể gỡ ra. Sống mũi như bị ai đâm một quả, đau tê tái, tôi đành gắng sức mở to mắt để nước mắt nằm yên tại chỗ, quay đầu nhìn màn đêm ngoài cửa xe.

Xe lao như bay, vượt qua đường ngầm, đến thẳng Phố Đông, xe quay đầu, từ đại lộ rộng thênh thang rẽ vào con đường của khu nhà riêng với hai hàng cây rợp mát trồng ở ven đường. Từ xa, bảo vệ đã cúi người chào, tôi chợt bừng tỉnh, quay sang hỏi:”Cho, anh định đưa em đi đâu đây?”

Cho cười:” Lưu Bạch, em đang nghĩ gì vậy? Đừng nhìn anh bằng ánh mắt đáng thương như vậy, mặc dù hôm nay không phải là ngày trăng tròn nhưng anh cũng không dám chắc là mình có thể làm chủ bản thân trước ánh mắt đó của em đâu”.

“Anh đừng đùa nữa!” Tôi chỉ muốn hét lên, anh chàng này nguy hiểm biết bao, làm sao tôi lại ngu xuẩn đến mức đi riêng với anh ta như thế này.

“Suýt...” Cho nghiêng đầu nhìn tôi, ánh mắt cười cười, tiếc rằng hiện giờ tôi hoàn toàn không có tâm trạng nào để thưởng thức vẻ đẹp đó. “Lưu Bạch, em đừng suy nghĩ linh tinh nữa, anh sẽ rất kiên nhẫn trong việc theo đuổi em. Bọn mình đến nơi rồi, em xuống xe đi.”

Dù thế nào cũng phải xuống xe trước rồi tính sau. Tôi đẩy cửa xe nhưng cũng giống lần trước, cửa không nhúc nhích. Cho xuống xe vòng sang cửa bên mở cho tôi, cúi mình lịch lãm:”Sao lại có thể để phụ nữ mở cửa chứ?”.

Chương 23

Xuống xe tôi mới phát hiện ra đây là khu nhà ở cao cấp, mấy tòa nhà mọc lên cao vút giữa thảm cỏ xanh rộng lớn, góc phải có một hoa viên kiểu Trung Quốc, cửa ra vào hình khum liền với hàng rào mọc đầy hoa tường vy. Nhìn vào bên trong, hành lang tĩnh mịch, ánh đèn dịu mắt, dường như sâu bên trong có cái hồ nhỏ, mặt nước lấp lánh. Đám người giàu có này! Tôi nghiêng rằng, không biết mảnh đất Thượng Hải này còn bao nhiêu người ngay cả chỗ chen chân cũng chẳng có nữa?

“Đi thôi, anh đưa em đi dạo cho khuây khỏa.” Cho vào trước, tôi ngần ngừ đứng yên một chỗ không nhúc nhích “Lưu Bạch, em sợ anh ăn thịt em à? Sao mà nhát gan thế”.

Chơi trò kích tướng à? Không ăn thua, tôi đâu phải cô thiếu nữ ngây thơ.

Cho dừng chân, nhìn đồng hồ:”Mau lên Lưu Bạch, sắp đến giờ rồi, nếu trễ lỡ cái này, chắc chắn em sẽ hối hận đấy”.

Nghĩa là sao nhỉ? Tôi nhìn Cho với vẻ nghi ngờ, đột nhiên loáng thoáng có tiếng đàn sáo từ trong hoa viên vọng ra, ngân nga du dương, sau đó, một giọng hát mềm mại cất lên, đang hát thì dừng lại, sau đó lại cất lên. Lẽ nào là thật ư? Muộn thế này rồi mà chôn này vẫn còn người hát Côn khúc ư? Tinh tò mò nổi lên, tôi liền bước vào trong.

Mây trời bồng bềnh, nhận bay từng đàn. Ngự viên sắc thu lung linh. Liễu thêm vàng, lục bình thêm xanh, sen hồng rụng cánh. Hành lang trạm chỗ công phu, hoa quế thơm ngát đang hé nở. Cầm tay bước đến bên hoa, gạt bỏ mọi nỗi u sầu. Dưới gốc bồ đề, bóng sen lung linh trên mặt nước, ngô đồng lặng lẽ xanh mát. Tr lại hành lang, lưu luyến hương hoa chim én nhớ người...

Càng đi vào trong, giọng hát mềm mại càng rõ. Đầu cuối của hành lang có một sân khấu xinh xắn, hai bên sân khấu có hai người đang chăm chú thổi khèn, thổi sáo, giữa sân khấu có một người đàn ông mặc đồ cổ trang cất giọng khê hát. Hóa ra giọng hát mềm mại đó lại là của đàn ông. Đúng cách một cái giếng nhỏ, bất chợt tôi có cảm giác như mình đang lạc vào cõi thiên thai. Cũng kỳ lạ thật, anh chàng Cho này, lần nào cũng làm tôi bất ngờ không thể nói được gì.

“Thế nào? Cũng không uống công đến đây chứ?” Cho kéo tôi ngồi xuống, từ xa giơ tay chào người trên sân khấu.

“Các anh quen nhau à?”

“Mấy người bạn đó mà, nhàn rồi nên thích bày trò. Toàn là những kẻ lập dị, nửa đêm nửa hôm ra đây hát hò. May mà khu này yên tĩnh, nếu không người khác lại tưởng có ma.”

Một quả xanh từ đầu kia ném tới, tiếng sáo im bặt, một giọng nói trầm ấm cất lên:”Cho, cậu nói linh tinh gì vậy. Đám mình phiêu bạt mỗi đứa một nước, khó khăn lắm mới có cơ hội gặp nhau ở Thượng Hải, có ý tốt mời cậu đến đây tụ tập, cậu đã đến muộn thì chớ, lại còn đứng đó nói linh tinh”.

Cho cười ha ha, đứng lên dang tay:”Ra làm quen với Lưu Bạch, vị khách quý tôi đưa đến nhé. Cô gái này ăn nói thẳng thắn lắm, sợ lát nữa cô ấy sẽ làm các cậu phật ý nên tôi phải nói trước.”

Tôi bị đẩy lên phía trước, đành đứng cách giếng gặt đầu chào mấy người đàn ông đó. Người trên sân khấu vẫy tay gọi Cho:”Cậu còn không định thể hiện à? Hôm nay kiểu gì cậu cũng phải làm một đoạn

Đường Minh Hoang”.

Tôi tròn tròn mắt nhìn Cho:”Anh cũng biết hát cái này à?”.

Cho kéo tôi đi qua cầu rồi lên sân khấu, chớp chớp mắt nói với tôi đang đứng như trời trồng ở dưới:”Luu Bạch, để em có thể mỉm cười, hôm nay anh cũng thử liều một phen”.

Tiếng nhạc trầm bổng cất lên. Cho đứng trên sân khấu khẽ hát:”

Không cần bàn tay nhỏ nhắn ngọc ngà của nàng nâng mâm đầy, chỉ mong được nâng chum rượu nhỏ mặt đối mặt. Ta và nàng cùng nâng chén, mắt trao mắt, khẽ hát đôi câu, chỉ vài ba chén, nhẹ nhàng thanh tao.

Trời ạ! Đầu tôi trống rỗng, không ngờ người đàn ông đang đứng trên sân khấu kia lại hát được như vậy. Vẫn biết là lời hát hơi có vấn đề nhưng lúc này, tôi chỉ có thể phản ứng như vậy.

Tôi bất ngờ đến mức không thể nói được gì, mãi cho đến khi Cho bước xuống cốc đầu tôi:”Luu Bạch, em thấy lạ quá nên đàn người ra hả?”

Mấy anh chàng kia cũng bước tới:”Em thấy thế nào?”

Tôi chợt bừng tỉnh:”Em rất ít nghe Côn khúc nhưng vừa nãy đứng ngoài sân, nghe các anh hát mấy câu mới vào đây. Thực sự là rất hay, giọng ấm và rất đi vào lòng người”.

Mấy người đưa mắt nhìn nhau, tôi thấy hơi ngại:”Em xin lỗi, em không biết nhận xét, chỉ nói bừa vậy thôi”.

Đột nhiên anh chàng hát lời Dương Quý Phi liền cười, đặt tay lên vai Cho:”Không đơn giản, nhà người lại còn đưa được đến đây nữa. Lần này có phải là thật hay không đây?”.

”Thôi tránh ra, đừng làm Luu Bạch sợ”, Cho khẽ gạt tay cậu bạn ra. A không chịu buông tha, cười với tôi rồi nói:”Luu Bạch này, đây là lần đầu tiên Cho hát trước mặt người ngoài đây, rất hiếm gặp đó, vừa nãy em có ghi âm lại không?”.

”Em...”, tôi ngắc ngứ, thực sự không biết nên trả lời thế nào.

”Đi thôi, Luu Bạch”, Cho kéo tôi. Bị anh ta kéo ra ngoài nên tôi hơi luống cuống:”Còn bạn anh nữa, không sao à?”.

”Mặc kệ bọn họ, đặc điểm lớn nhất của mấy người đó là quá nhàn hạ. Nếu đứng đó lâu, họ lại bắt đầu nói năng linh tinh, anh sợ đến lúc đó em lại không chịu nổi.”

Quay lại xe Cho, tôi vẫn chưa hết suy nghĩ, thực ra, người nhàn hạ nhất chính là anh ta mới đúng, chơi toàn những trò lập dị. Những người như các anh từ đầu đến chân chỉ thấy bốn chữ con nhà quý tộc. Không hiểu sao tôi lại xui xẻo đến mức đây phải các anh?

Xe quay trở lại con đường lúc trước, Cho lên tiếng hỏi:”Luu Bạch, giờ em đã cảm thấy khá hơn chưa?”

Tôi tròn mắt nhìn Cho, đột nhiên mới thấy một loạt những điều bất ngờ xảy ra vừa nãy đã khiến cảm giác đau đớn, chán chường lúc trước vơi đi khá nhiều.

”Vẻ mặt này rất đáng yêu Luu Bạch ạ. Hồi mới quen, em toàn nhìn anh bằng vẻ mặt lạnh như tiền, giờ

thì khá hơn rất nhiều rồi, càng ngày em càng làm cho anh có thiện cảm với em hơn”, Cho vừa lái xe vừa liếc tôi rồi nói, vẻ mặt đó giống hệt lúc hát trên sân khấu. Không ngờ tôi lại mềm lòng đưa mắt nhìn ra chỗ khác, không dám nhìn thẳng vào anh ta.

Tôi cố tìm chuyện để nói, giảm bớt bầu không khí ngột ngạt trong xe:” Những lúc nhàn rỗi các anh thường giả trí như thế à?”

“Toàn là anh em nhà họ Viên cả, hiếm khi có dịp gặp nhau. Em biết bọn anh hát gì không?”

“Biết, Đường Minh Hoàng, Dương Quý Phi, các anh hát vở Trường Sinh Điện”

Cho mỉm cười:” Em có thích không? Trong hàng ngàn cung tần mỹ nữ, Đường Minh Hoàng yêu chiều Dương Quý Phi nhất”.

Tôi lắc đầu:”Thế thì sao nào? Chẳng ăn thua gì so với giang sơn của vua, cuối cùng vẫn phải chết thảm đó thôi”.

Cho nghiêng đầu nhìn tôi một hồi:”Phụ nữ nên biết tận hưởng tình yêu mà người đàn ông dành cho mình. Lưu Bạch, em thông minh quá sẽ rất khổ.”

Đột nhiên giọng Sở Thù lại vang lên bên tai tôi:” Để anh chăm sóc em, như thế không tốt sao? Em ngang bướng quá, sống sẽ khổ lắm”. Bất giác tôi đưa tay đỡ ngực, cố gắng kìm nén cảm giác chua xót trào dâng trong lòng, nhưng vô ích. Không để làm gì, tất cả chẳng để làm gì cả, từ cổ chí kim từ”giang sơn” đều được đặt trước từ “mỹ nhân”. Làm gì có chuyện mỹ nhân quan trọng hơn giang sơn? Kể cả bỏ người phụ nữ mà mình yêu thương. Lịch sử là tấm gương trong sáng, đâu phải tôi thông minh, chẳng qua là buộc phải đối mặt với hiện thực mà thôi.

Chương 24

Xe bất ngờ dừng lại, hai tay Cho đặt lên vai tôi.” Lưu Bạch, đừng nghĩ gì nữa, em còn trẻ, đừng giống như những bà già bảy, tám mươi tuổi hiểu hết sự đời được không?”

Tôi thần thờ nhìn Cho, đáng sợ quá, người đàn ông này nhìn thấu được tâm sự của tôi. Làm thế nào bây giờ? Nên tránh xa anh ta? Nhưng một ngày với bao chuyện xảy ra đã khiến tôi hết chịu nổi rồi. Giờ đây, bản lĩnh tự kiềm chế mà tôi vẫn coi là niềm tự hào cũng đã tan thành mây khói. Nước mắt bắt giác trào ra, tôi có lấy tay che nhưng vô ích, mỗi lúc một nhiều, không thể kiềm chế.

Cho đứng đó thờ dài:” Nào, anh cho em mượn vai để tựa. Rõ ràng là chẳng khác gì các cô gái khác mà lại cố tình làm ra vẻ ta đây cứng rắn , cao siêu”.

Tôi yếu đuối đẩy ra, giọng nức nở, thật không còn mặt mũi nào:” Anh hãy để em yên tĩnh một lát, mười phút thôi, không cần, năm phút là đủ rồi”.

Ngay lập tức tôi liền bị người đàn ông này kéo chặt vào lòng. Giọng anh hoàn toàn khác với giọng hát trầm ấm lúc trước, kiên quyết, mạnh mẽ:” Em đừng suy nghĩ gì nữa, Lưu Bạch! Bắt đầu từ bây giờ, anh sẽ không để cho em có cơ hội ngồi một mình khóc lóc đau khổ đâu”.

Nếu là người con gái khác, không biết có hạnh phúc đến mức ngất đi không? Nhưng lúc này, tôi đang đấu tranh đau đớn giống như Sở Thừa đang đứng ở đó. Cổ họng nghẹn lại, suýt thì tôi gọi tên Sở Thừa. Vòng tay này không phải là cái tôi cần, những lời an ủi này cũng không phải là cái tôi cần, người duy nhất tôi cần lại là người tôi bắt buộc phải từ bỏ. Nước mắt trào ra như suối, cuối cùng không thể kiềm chế được nữa, tôi bật khóc.

Lâu lắm rồi tôi không được khóc thoải mái như thế này, tiếng khóc thổn thức hòa cùng giọng ca kịch cổ trong trẻo trên xe, kỳ dị làm sao. Một lúc lâu sau, tôi mới từ từ nín, rút tờ giấy ăn trước mặt, che mũi ngai ngừng, sụt sịt nói:” Xin lỗi, em vô duyên quá. Giờ anh có thể đưa em về nhà được không?”

“Không sao cả, không phải ai cũng có được cơ hội chứng kiến mỹ nhân trút bày nỗi lòng đâu. Anh thấy mình rất may mắn”, Cho ngoan ngoãn cho xe nổ máy, vừa mỉm cười vừa trêu tôi.

Tôi vừa lau nước mắt vừa ngước mắt lên:” Cho, em cảm ơn anh vì chuyện hôm nay”

“ Không cần đâu, em khóc xong rồi hả? Em thử nói dự định của em xem sao”

“Dự định?”, tôi thắc mắc.

“Đương nhiên rồi. Hôm nay, em đã nắm được hết tình hình, Sở Thừa rất si tình! Anh đoán tiếp tới đây sẽ có nhiều chuyện hay đấy, em không có dự định nào thật hả?”

“Em có kế hoạch nhưng anh không cần quan tâm. Đây là chuyện riêng của em.” Nếu là hôm trước, chắc chắn tôi sẽ thốt ra câu nói đó. Nhưng người đàn ông này đã hết mình vì tôi và nếu không có anh ta, chắc chắn đêm nay , tôi sẽ đau khổ đến mức không thể làm chủ được mình. Nghĩ đến đây, tôi bèn đổi giọng:” Em đã hiểu em không thể đi đến chuyện gì nên anh yên tâm, em sẽ không phá hoại hạnh phúc của em gái anh đâu”.

“Đừng nghĩ mọi việc đơn giản như vậy Lưu Bạch ạ. Đến giờ phút này, gia tộc họ Sở không hề để tâm

đến sự tồn tại của em. Nhưng theo như những điều anh hiểu về họ, nếu chuyện này vẫn tiếp tục giằng co không đi đến được hồi kết thì chắc chắn sẽ có người xuất đầu lộ diện. Họ sẽ không như anh, nhìn thấy em là hồn siêu phách lạc lập tức giơ tay xin hàng đâu.”

Mặc dù là lời trêu chọc nhưng tôi cảm thấy lạnh lùng, tàn nhẫn biết bao. Không kiềm chế được, tôi bèn lên tiếng phản bác:” Các anh cứ tưởng em là hạng đàn bà bám riết đàn ông không chịu buông tha hay sao? Trước đó, em đã nói rõ ràng rồi, còn việc tin hay không là tùy anh”.

“Sao anh lại không tin em chứ!” Đột nhiên Cho cho xe giảm tốc rồi thờ dài:”Vì anh không tin Sở công tử. Sớm biết cậu ta yêu em hết lòng thế này thì đáng lẽ đêm nay anh phải hát suốt đêm cho em nghe mới đúng”.

Tôi ngẩng đầu vì ngạc nhiên trước câu trả lời của Cho. Màn đêm tối mịt, ánh đèn trước cổng khu nhà tôi ở lơ mờ, nhưng chiếc xe màu trắng như tuyết của Sở Thừa vẫn lặng lẽ đỗ trong bóng tối, vô cùng nổi bật. Tôi hít một hơi thật sâu, đột nhiên thấy hơi hoa mắt.

Cho đỗ xe lại, một mình bước xuống, đóng cửa xe rồi đi về phía xe Sở Thừa. Tôi sốt ruột quá, gắng sức đẩy cửa nhưng lần nào cánh cửa đáng ghét này cũng không nhúc nhích. Tôi liền vội vàng tìm nút bấm trên dàn điều khiển. Cuối cùng cũng nghe thấy tiếng khóa bật ra. Tôi đẩy cửa bước xuống, chạy về phía hai người đàn ông đó. Nhưng khi đến gần, tôi lại dừng chân, không biết làm gì tiếp theo.

“Rốt cuộc là cậu đang nghĩ gì vậy? Rõ ràng biết làm như thế không thể giải quyết được gì, dù là để Lưu Bạch đỡ đau khổ nhưng cậu cũng nên đối mặt với thực tế, làm những việc mà cậu cần phải làm. Không phải gia tộc họ Sở nổi tiếng vì tính quyết đoán đó sao? Sao lại có người như cậu nhỉ?”

Sở Thừa không trả lời, chỉ nhìn rồi đưa tay về phía tôi:”Lưu Bạch, em lại đây”.

Tiếng anh khan đặc, vết tím bầm trên má vẫn còn, lòng đau như cắt, chỉ muốn lao đến ôm chặt anh. Nhưng cánh tay lại bị Cho túm chặt:”Lưu Bạch, em quên những lời em nói hồi nãy rồi à?”

Tôi rút tay lại, quay đầu nhìn Cho, bàn tay anh ta mạnh mẽ, rắn chắc, lý trí đã quay trở lại, tôi yếu đuối cúi đầu, im lặng.

“Anh buông cô ấy ra, ngày mai tôi sẽ về nhà nói chuyện với cha, tôi sẽ từ chối cuộc hôn nhân này. Nhà họ Viên các anh đừng tưởng đe dọa được tôi và Lưu Bạch”, giọng Sở Thừa lạnh lùng cất lên.

Cho bèn bật cười:” Cậu nói từ chối là từ chối à?Đâu có đơn giản như vậy. Gia tộc họ Viên đã bắt đầu mua cổ phần của gia đình cậu ở Trung Quốc, cha cậu đang đợi chuyện hôn nhân của cậu đi đến quyết định cuối cùng, sau đó sẽ bắt tay với chúng tôi giành lại vị trí đầu bảng. Lúc này, cậu nói từ chối, e rằng cha cậu sẽ tìm mọi thủ đoạn để giải quyết êm thấm chuyện này. Ông ấy sẽ xử lý ai, chắc cậu phải biết chứ?”

Mặt Sở Thừa bỗng chốc trắng bệch, hai tay nắm chặt, run lên. Tôi không chịu được nữa, cố gắng thoát khỏi tay Cho, bước lên đứng vào giữa hai người:” Cho, anh đừng quá đáng như thế”.

Cho hơi bất ngờ, cau mày nhìn tôi:” Lưu Bạch, em biết rõ những điều tôi nói đều là sự thật. Sớm muộn thì cũng phải đau một lần, thà đau trước còn hơn, em phải biết điều đó chứ?”.

“Em hiểu”. tôi đau đớn trả lời:”Nhưng Sở Thừa là người mà em yêu. Em yêu anh ấy nên không muốn anh ấy phải buồn, không muốn anh ấy bị tổn thương.Xin anh đừng đối xử với anh ấy như thế trước mặt em, em không chịu nổi. Xin anh hãy về trước đi”

Cho tối sầm mặt lại:”Sở Thừa, cậu đã nghe thấy chưa? Cô gái này đang bảo vệ cậu! Nếu cậu là người

đàn ông thực sự thì cậu đừng để cô ấy phải sa vào đầm lầy này. Cậu sẽ không bảo vệ được cô ấy đâu, cậu chỉ làm cô ấy đau khổ thôi. Hiện giờ cô ấy còn đứng trước mặt đỡ lời thay cho cậu. Nếu tôi là cậu, tôi không còn mặt mũi nào để nhìn người khác từ lâu rồi.”

Cho nói liền một hơi, không để chúng tôi có phản ứng gì, nói xong liền quay đầu bỏ đi. Cửa xe đánh rầm một tiếng, chỉ trong nháy mắt, chiếc xe màu đen đã biến mất trong màn đêm. Bốn bề trở nên tĩnh mịch, tôi không dám quay đầu nhìn Sở Thừa, chỉ biết thẫn thờ đứng yên tại chỗ, không nhúc nhích.

Hơi thở ảm áp phả vào gáy tôi, giọng Sở Thừa khẽ cất lên:” Lưu Bạch, vừa nãy ngồi một mình anh nảy ra một suy nghĩ điên rồ. Anh muốn đưa em về Triều Châu gặp cha anh. Anh nghĩ nếu ông kiên quyết không chịu thay đổi ý định thì anh sẽ đưa em và Mạt Lợi ra nước ngoài, không bao giờ quay về nữa. Thậm chí, anh còn nghĩ để em sinh cho anh một đứa con, như thế anh sẽ không sợ em rời xa anh nữa”.

“Vâng”, tôi đáp khẽ, “Anh cũng đã nói những suy nghĩ đó rất điên rồ, thế nên không làm được đâu”.

Sở Thừa không nói gì, hai tay vòng qua người, cúi đầu ghé sát má tôi, một lúc lâu sau mới lên tiếng:”Anh tưởng anh có thể bảo vệ em, chăm sóc em, không ngờ người đem đau khổ đến cho em lại là anh”.

Đừng ngoái đầu nữa, có âm thanh đang gào thét trong lòng tôi, chuyện đã đến nước này, cứ tiếp tục giằng co chỉ càng thêm đau khổ mà thôi. Cho nói không sai, đau hơn còn hơn. Tôi chật vật lên tiếng:”Sở Thừa, em lên nhà đây. Chúc anh ngày mai lên đường bình an”.

Không có tiếng trả lời, sau lưng tĩnh lặng như tờ, tôi nghiêng rằng thoát khỏi vòng tay anh, bước lên phía trước. Không sai, tôi chính là cô bé Lọ Lem khiêu vũ cùng Hoàng tử một đêm, bây giờ đã đến mười hai giờ rồi, phải về nhà thôi, phải khoác bộ quần áo lam lũ của tôi lên người, mang theo một trái tim rỉ máu, lê lét đi lên nhà.

Sáng hôm sau, tôi ngủ dậy, đánh răng rửa mặt, tất cả lại như bình thường. Bố ngồi đọc báo ở bàn ăn, mẹ bận rộn trong bếp, Mạt Lợi mắt vẫn còn ngái ngủ chạy đến đòi tôi tết tóc. Mọi chuyện xảy ra đêm qua như một giấc mơ, cuộc sống của tôi dường như đã trở lại bình thường. Tôi đứng trước gương và nước lạnh lên mặt, lấy lại tinh thần cho mình.”Lưu Bạch, cho dù không có tình yêu nhưng mày vẫn phải sống mỗi ngày, phải làm sao để sống có ý nghĩa hơn. Mày là Lưu Bạch cứng rắn nhất mà. Bài học từ không thể bị đánh gục vì những chuyện này”.

“Mạt Lợi hôm nay là Chủ nhật, mẹ đưa con đi bơi nhé”.

“Vâng ạ!” Mạt Lợi hào hứng chạy vào phòng tìm chiếc phao con vịt. Tôi bước vào bếp:”Mẹ ạ, con đưa Mạt Lợi ra trung tâm thể dục thẩm mỹ bơi, bọn con sẽ ăn trưa ở ngoài”.

“Lưu Bạch, chuyện hôm qua đã giải quyết chưa? Gần đây, giữa con và cậu ấy đã xảy ra chuyện gì?”, mẹ vừa dọn dẹp vừa hỏi tôi.

Tôi cố tỏ ra vui vẻ:”Không có gì đâu ạ, từ sau sẽ không như thế nữa, mẹ yên tâm”.

“Mẹ thấy mấy hôm nay con đều buồn bã tư lự, sắp đến kỳ nghỉ rồi, tìm chỗ nào đi chơi đi cho khuây khỏa”.

“Mẹ, con không sao đâu”. Bất giác tôi cảm thấy mình thật có lỗi, tôi đã không để tâm gì đến suy nghĩ của người thân, để họ phải lo lắng cho mình như vậy. Tôi bước tới ôm mẹ:”Bữa sáng ăn gì vậy mẹ? Con đói quá”.

Vừa nói đến thức ăn, mẹ tôi hào hứng trở lại:”Trên bàn có sữa đậu nành và quẩy mẹ vừa mua đây, con ăn đi”.

Tôi chờ Mạt Lợi đến trung tâm thể dục thẩm mỹ , nhân viên phục vụ ở đó đều quen Mạt Lợi, vừa cười tươi đưa khăn mặt, chìa khóa cho chúng tôi vừa trêu con bé:”Mạt Lợi ơi, dạo này cô ít gặp cháu và mẹ đó nhé”.

Tôi mỉm cười với họ rồi đưa Mạt Lợi vào phòng thay đồ. Vì đang là buổi sáng nên người đến bơi không đông lắm, Mạt Lợi thích nghịch nước, chúng tôi đuổi nhau đùa nghịch mãi cho đến khi cả hai mệt nhoài.Tắm rửa, thay quần áo xong xuôi, tôi đưa Mạt Lợi đến cửa hàng sách thiếu nhi ở góc đường mua truyện tranh. Buổi trưa, đến quán cà phê, trông thấy chúng tôi, ông chủ áo đen liền tỏ vẻ mừng rỡ, có lẽ lâu lắm rồi tôi không đến đây. Hiếm khi có dịp, ông chủ nhiệt tình tự mình vào bếp mang món mì Ý nấu nấm lên để lấy lòng Mạt Lợi. Chúng tôi ăn uống no say rồi ngả người trên sofa. Mạt Lợi nằm sấp xuống ghế đọc truyện tranh, một lát thì ngủ thiếp đi. Tôi cũng không muốn gọi con, ngại nhúc nhích , ngồi cuộn tròn trên sofa bắt đầu lim dim.

“Dạo này không gặp em, chắc có chuyện gì chiếm hết thời gian rồi hả?” , ông chủ cầm một tấm chăn mỏng bước đến, đưa cho tôi.

Tôi đắp chăn cho Mạt Lợi, thấy ông chủ bê một cốc cà phê lớn ngồi xuống, bực mình vì bị người khác phá rối, tôi liền hỏi kháy:”Anh sắp sập tiệm rồi à? Tầng hai có hai vị khách như tụi em cũng đủ rồi, không ngờ ngày cả ông chủ cũng lười biếng”.

Ông chủ liền thở dài:”Kể cả cửa hàng có làm ăn phát đạt thì cũng bị cái miệng xui xẻo của em trù ẻo rồi. Mấy năm nay thấy em bận rộn vất vả nên cũng muốn quan tâm bạn cũ một chút mà”.

“Em thì có việc gì chứ? Ngày nghỉ cùng Mạt Lợi đi dạo, đi ăn, không phải trước kia cũng đều vậy đó sao? Anh quen lâu rồi mà”.

“ Giống như trước kia ư? Em có cần soi gương không? Thời gian trước ánh mắt em không thất thần như bây giờ”.

Thất thần? Kể từ khi chia tay Mặc Nhiên đến trước ngày quen Sở Thừa, tôi đều một mình đưa đón Mạt Lợi như vậy, chưa bao giờ thấy có gì không ổn. Hôm nay tôi lại quay về với cuộc sống quen thuộc của mình, đến những nơi quen thuộc nhất, mỉm cười chào những người mình . Tôi muốn được quay về với cuộc sống bình lặng trước kia nhưng không hiểu sao ông chủ đã nhận ra tôi không còn giống như trước. Một cảm giác bất lực, chán chường ập tới, đầu nặng trĩu, tôi lấy tay ôm đầu.

“Nếu buồn nói ra cũng đỡ hơn. Anh có thể đóng vai thùng rác một lần, coi như để báo đáp việc bao năm qua em ủng hộ cửa hàng anh”.

“Em thất tình”, nói ra có lẽ sẽ dễ chịu hơn, chẳng có gì đáng giấu cả, tôi thốt lên ba chữ.

“Thất tình à?” Ông chủ trầm ngâm:”Bất ngờ quá nhỉ, anh chàng đó rất thật lòng với em , sao lại có chuyện đó nhỉ? Anh tưởng là bọn em cãi nhau thôi.”

“Không ăn thua gì đâu, bọn em không đến được với nhau”.

“Nhưng đó là cái duyên hiếm có, phải trân trọng chứ”.

“Là nghiệp chướng”.

Ông chủ cứng họng vì câu nói của tôi, cười đau khổ:”Luu Bạch, em gấu thật đấy. May mà quen em đã lâu, biết em chỉ đồp chát vậy thôi, nếu không anh đã bị em chọc cho trọng thương phải đi cấp cứu rồi.”

“Em xin lỗi, trong lòng em không được vui”. Tôi thấy hơi ngại, cũng biết là ông ta quan tâm đến tôi, dù sao cũng đã quen nhau khá lâu.

“Nhìn bề ngoài, trông em như đóa hoa tươi xinh, sao bên trong lại cứng như tre già vậy?” Ông chủ lắc đầu thờ dài, bê cốc cà phê đi xuống. Tôi cuộn tròn người trên sofa, mắt lim dim nhìn ánh nắng bên ngoài qua khe rèm cửa sổ. Bây giờ đang là mùa thu, nắng không còn gay gắt nữa nhưng không hiểu sao vẫn làm tôi chói mắt vô cùng. Tôi nhắm mắt lại cố gắng không nghĩ gì hết, Luu Bạch , mày đã sống một cuộc sống quá tốt rồi !

Chương 25

Một tuần sau đó quả là dài lê thê. Sắp đến kỳ nghỉ nên mọi việc dồn hết lại, ngày nào cũng bận rộn. Không có tin tức gì về Sở Thừa, đêm nào tôi cũng chìm trong ác mộng, có lúc mơ thấy anh đứng một mình trong đêm tối, có lúc mơ thấy anh và Lâm dắt tay nhau đi qua trước mặt tôi. Mơ xong tỉnh giấc thường là lúc sáng sớm, mở mắt chờ trời sáng đã trở thành bài tập bắt buộc phải làm của tôi. Ban ngày còn đỡ, tôi vẫn giữ được vẻ điềm đạm trước mọi người. Tôi bắt đầu sợ ban đêm, hận mình vô tích sự, mỗi lần tỉnh giấc chỉ muốn đập đầu vào tường chết đi cho rồi.

Chờ cũng gọi điện thoại nhưng đêm hôm đó, anh ta đã chứng kiến cảnh tôi đau đớn tôi thực sự không muốn gặp anh ta, sợ mình ôn lại nỗi đau đó một lần nữa, lần nào tôi cũng tìm mọi lý do để từ chối lời mời của anh ta. Mãi đến chiều chủ nhật, cuối cùng mọi việc phải làm đã cơ bản hoàn thành, tôi uể oải gục đầu xuống bàn làm việc, mấy mắt ngủ cộng với công việc mệt mỏi bận rộn đã khiến tôi mệt mỏi rã rời, chỉ muốn nhắm mắt ngủ quên trời đất.

“Lưu Bạch, sao sắc mặt nhợt nhạt vậy, ốm à?”, Cô bạn đồng nghiệp cầm chùm đèn màu trang trí phòng học bước vào hỏi. “Đằng nào ngày mai cũng là buổi liên hoan, liên hoan xong là nghỉ, hay là cậu xin nghỉ trước đi.”

“Không cần, buổi cuối rồi, cố gắng một chút cũng không sao”, tôi vừa nói vừa xua tay, đứng dậy định giúp cô ấy một tay. Đột nhiên thấy đầu óc quay cuồng, vội đưa tay ra sau bám vào lưng ghế nhưng lại bám hụt, bên tai chỉ nghe thấy tiếng đồng nghiệp kêu lên thất thanh, người tôi mềm nhũn, không còn gượng dậy được nữa. Đúng lúc điện thoại đổ chuông, cô bạn cầm di động của tôi ngồi xuống, một tay kéo tôi, một tay nghe máy: “Hiện giờ Lưu Bạch không nghe được điện thoại, hình như cô ấy ngất rồi, tôi đang định thông báo cho người nhà đón cô ấy về. Há? Anh là chồng cô ấy”. Cô bạn nhìn tôi bằng ánh mắt kinh ngạc: “Thế thì tốt quá, anh mau đến đưa cô ấy đi khám bác sĩ đi”. Cô bạn gấp điện thoại, cố gắng đỡ tôi dậy: “Sao đúng lúc thế nhỉ, ông xã đến đón cậu bây giờ đây, Lưu Bạch, quen cậu đã một năm nay, chưa bao giờ nghe thấy cậu nhắc gì đến ông xã. Cậu không sao chứ?”.

Thực ra đầu óc tôi rất tỉnh táo, ông xã nào nhỉ? Tôi làm gì có ông xã nhưng mọi vật trước mắt đều mờ mờ, tôi không thể nói được gì. Giữa lúc hỗn loạn, cửa phòng làm việc bị đẩy ra, một người đàn ông vội vã chạy vào, bế thốc tôi lên giọng hốt hoảng: “Lưu Bạch”.

Sở Thừa! Tôi nghi ngờ là mình bị ảo giác do ngất nên hai tay nắm chặt vạt áo anh, thần thờ. Mãi đến khi anh đưa vào bệnh viện, tôi vẫn ở trong trạng thái thần thờ, không nói được lời nào.

“Anh ạ, cô gái này không sao đâu, chắc là do mệt mỏi quá độ, nghỉ ngơi một lát là khỏi thôi”. Bác sĩ, y tá ai cũng tỏ ra ngần ngại vì thấy anh hốt hoảng bế tôi lao thẳng vào bệnh viện, cuối cùng họ phái một vị bác sĩ điềm đạm, cao tuổi nhất lại gần, nhẹ nhàng giải thích với anh.

“Đến giờ mà cô ấy vẫn không nói câu nào, hay là do bị tổn thương ở đâu rồi? Bác sĩ có thể cho kiểm tra toàn bộ sức khỏe được không?”

Tôi nằm trên giường, không nói gì cả, nhìn thấy vị bác sĩ hiền từ, mép hơi giật giật. May mà đây là bệnh viện tư của nước ngoài, nếu là các bệnh viện khác, chắc chắn chúng tôi đã bị kết vào tội gây rối, bị đuổi thẳng ra ngoài.

“Kiểm tra sức khỏe phải có hẹn trước, hay là truyền đàm cho cô ấy vậy?” , một cô y tá rụt rè đề nghị.

Nói đùa gì vậy? Tôi ngồi bật dậy, lên tiếng từ chối: "Không cần đâu, tôi đã thấy khá hơn nhiều rồi, Sở Thừa, em phải về đây. Hay là anh ở lại kiểm tra nhé".

"Lưu Bạch!". Sở Thừa đứng bật dậy túm chặt tôi, ánh mắt ảm ức. Tôi khề thờ dài, Sở Thừa, tại sao anh lại xuất hiện trước mặt em? Lúc này, anh phải ở bên Lâm vun đắp tình cảm chứ? Hai người về Triều Châu có vui không? Anh đã đi rồi, tại sao còn để em nhìn thấy anh? Anh không biết nếu cứ thế này thì chúng mình sẽ không dứt được nhau, chết không có chỗ nương thân hay sao? Một loạt câu hỏi ập đến nhưng đến khi chuẩn bị thốt ra lời thì tôi lại im lặng.

"Lưu Bạch, sao em lại ra nông nỗi này?" Sở Thừa vừa kéo tôi lên xe, đưa tay cài dây an toàn cho tôi. Động tác quen thuộc nhưng tự nhiên khiến tôi nổi cáu: "Rốt cuộc anh đang làm gì vậy?"

Sở Thừa tròn mắt nhìn tôi như người ngoài hành tinh "Sao em lại cáu?"

Tôi có cảm giác như sắp nổi trận lôi đình. Anh chàng này, ngay từ lần đầu quen nhau tôi đã thấy tư duy của anh khác với người bình thường, nói theo phép lịch sự là thanh cao nhưng thực ra là không thể tìm được sự đồng cảm. Hôm trước đã có vụ giằng co đau khổ, tưởng rằng anh đã nhận ra vấn đề, giờ tôi mới phát hiện ra rằng, anh vẫn đang sống trong thế giới của mình. Nếu không vì còn yêu anh thì tôi đã nói thẳng với anh rằng, anh mau biến về sao Hỏa đi.

"Lâm đâu? Cô ấy không quay lại cùng anh à?", tôi tròn mắt nhìn Sở Thừa.

Sở Thừa cũng tròn mắt nhìn tôi, ánh mắt ngời sáng. Bất ngờ anh cúi người, ôm tôi đặt xuống nệm hôn nồng nàn. Tôi luống cuống giãy giụa nhưng vòng tay, hương thơm quen thuộc và cả đôi môi nóng bỏng của anh đều là những cái mà ngày ngày tôi nhớ mong, ngay cả trong mơ cũng muốn gặp lại, hướng hồ tôi lại vừa rời khỏi giường bệnh, người bải hoải rã rời. Lý trí không thắng nổi khát vọng của bản năng, cuối cùng tôi đành khuất phục, mặc anh ghi siết.

"Có phải ngày nào cũng nhớ anh không? Ngày nào cũng mất ngủ không? Lưu Bạch, em ghen à? Anh chưa bao giờ thấy em thế này, đáng yêu lắm", cuối cùng Sở Thừa ngừng lại, áp sát vào tai tôi hỏi, hơi hồn hển.

"Anh điên à!", tôi lấy tay đẩy anh, cố giữ khoảng cách "Ngoan ngoan trả lời câu hỏi của em đi, sao anh quay lại?"

"Anh ở Triều Châu một tuần, ngày nào cũng nhớ em, đêm nào cũng ngủ không ngon. Lưu Bạch, em là yêu tinh, em có biết không?"

"Sở Thừa!", giọng tôi nghiêm lại.

Anh cười, cụng trán vào tôi: "Lưu Bạch, em thấy anh điên rồi à?"

"Đúng vậy."

"Phát điên vì em cũng thấy xứng đáng. Ngày mai em đi Bắc Kinh với anh nhé. Anh biết mấy ngày qua em rất mệt mỏi, bây giờ về nhà ngủ một giấc thật ngon nhé."

"Em chỉ muốn lấy cái đực gõ đầu anh ra xem bên trong chứa cái gì, anh mất trí rồi à? Anh đã quay về đây gặp em thế này, người nhà anh không có phản ứng gì sao?"

"Có, phản ứng mạnh ấy chứ, đặc biệt là lúc anh nói anh không muốn làm đám cưới, cha liền ném ngay cái gạt tàn vào anh, anh mà không phản ứng nhanh, chắc giờ không gặp được anh nữa".

Tôi thực sự bất ngờ , bèn ngồi thẳng người, giọng lắp bắp”Anh nói anh sẽ không làm đám cưới? Nhưng hôm đó Cho có nói là, số cổ phần đó, kế hoạch của cha anh...”

“Vì thế anh phải đi Bắc Kinh, về nhà mình nói chuyện tiếp được không? Từ lúc xuống máy bay đến giờ, anh chưa uống ngụm nước nào, vừa này lại bị em dọa một trận suýt chết, em không thương anh à”?

Tôi ngồi trên cạnh ghế lái, thần thờ nhìn anh với bao câu hỏi trong đầu. Một tuần không gặp, dường như anh thay đổi rất nhiều, gầy hơn, tiêu tụy hơn nhưng tinh thần lại rất phong độ. Một tuần qua đã xảy ra những gì chuyện gì, những gì mà anh đang thể hiện thực sự khiến không biết phải làm sao.

Chúng tôi không về thẳng nhà vì đói. Nói ra cũng thấy xấu hổ, đã tuần nay tôi chẳng thiết tha ăn uống gì nhưng vừa gặp anh, bụng lại bắt đầu thấy đói cồn cào, phản ứng sinh lý của con người thật kỳ lạ. Chúng tôi đến nhà hàng Triều Châu thường đến, ngồi xuống gọi món. Đến đây ăn nhiều lần thành quen, không cần xem thực đơn, anh gọi thẳng món với nhân viên phục vụ:” Thịt muối Triều Châu, nhân sâm, măng hầm gà, canh xương sườn ướp muối, cua đông lạnh. Hôm nay yến sào có ngon không? Cho một suất nhé. Nhanh lên đây, chúng tôi đói lắm rồi”. Cô phục vụ đã quen chúng tôi từ lâu, tay cầm thực đơn cười khúc khích, vừa chạy vào trong vừa nói yên tâm.

“Sao anh gọi nhiều vậy? Thời tiết này ăn nhân sâm sẽ chảy máu cam đấy”.

“Tầm bô một chút.Lưu Bạch, sắc mặt em rất nhợt nhạt, anh cũng vậy, mấy ngày hôm nay chưa hôm nào được ăn ngon rồi”.

”Bây giờ anh có thể nói được rồi chứ?” , không đợi thức ăn bê lên hết, tôi giục anh.

“Chị ơi, không có chị em không chịu nổi”, bất ngờ Sở Thừa ngậy mặt trả lời tôi như vậy. Xi!!Con giận vô cớ lại bốc lên, tôi không còn ý định chuyện trò với anh nữa. Nhân viên phục vụ lần lượt bê các món lên, tôi nhắc đưa bắt đầu ăn. Để nói chuyện với con người này, cần phải chuẩn bị cả về tâm lý và sức khỏe.”Lưu Bạch, hiện giờ mày đang yếu lắm. Dù thế nào , cứ ăn no đã rồi hãy tính”, tôi thăm nhủ trong lòng.

Ăn xong, chúng tôi liền quay về nhà, cái mệt khiến tôi díp mắt lại. Nhìn thấy giường, chỉ muốn ngã lưng lên đó nhưng ý chí đã thôi thúc tôi quay đầu, trịnh trọng ngồi vào sofa.

Sở Thừa cũng không nói gì, lấy từ trong túi ra một cuốn sổ mở ra, đặt trước mặt tôi.

Cái gì vậy? Hóa ra là một chiếc máy tính với màn hình xinh xắn, kèm theo cả bàn phím nhỏ xinh. Anh ấn nút khởi động, logo quen thuộc của Microsoft hiện ra. Anh định cho tôi xem gì vậy?

“Anh làm gì vậy?” Mặc dù tôi không có kiến thức về tài chính nhưng kẻ ngốc cũng biết anh đang bật phần mềm quản lý cổ phiếu, các sơ đồ phức tạp hiện ra trước mắt, tôi vốn dị ứng với các con số, nhìn thấy chúng là đau đầu.

“Lưu Bạch , em chú ý chút nhé. Không hiểu không sao cả, dần dần anh sẽ dạy em. Bây giờ em nghe anh giải thích nhé”. Anh mím môi, kích chuột mở cửa sổ,thái độ hết sức chăm chú. Tôi đành phải lấy lại tinh thần, cố gắng chú ý nhìn màn hình.Đột nhiên tên anh hiện ra, tôi chật vật dịch những từ tiếng Anh chuyên ngành.”Em thấy rồi, anh là cổ đông của công ty này. Tại sao anh lại cho em xem cái này? Có liên quan gì đến em?”

“Hai năm trước, gia đình lấy danh nghĩa của anh và bắt đầu mua cổ phần của công ty kinh doanh bất động sản này ở Hồng Kông ,đến giờ đã trở thành một trong mười cổ đông lớn nhất của họ. Nhưng hai năm nay hoạt động kinh doanh của công ty này không khởi sắc, cũng không quá tệ nên không thu được nhiều

lợi nhuận. Lần này trước khi về nước, mọi hoạt động đầu tư ở Canada đã được cha anh bán hết lấy tiền mặt, vốn đầu tư ở công ty này chiếm một lượng lớn trong tổng số vốn của gia đình anh, lợi nhuận thu được trong hai năm qua cũng không nhiều lắm, vì thế gia đình anh vẫn chưa động gì đến nó>”

Tôi gật đầu:”Thế bây giờ thì sao?Gia đình anh định bán à?”

“Thực ra để mua cổ phần trong nước, phải vượt qua chú Tư nhà anh nhưng vấn đề là vốn. Vụ đầu tư này được tiến hành trên danh nghĩa cá nhân, mọi người trong nhà không biết. Cha anh muốn bán số cổ phần đó, liên kết với nhà họ Viên để chuyển tiền về Trung Quốc. Nhưng mấy năm nay anh rất quan tâm đến chiều hướng phát triển của công ty này. Theo như anh biết, nó đang chuẩn bị niêm yết cổ phiếu trên sàn giao dịch Đại Lục và giá cổ phiếu rất cao, như thế chắc chắn sẽ kéo giá cổ phiếu ở Hồng Kông lên. Anh đoán, chỉ cần thông tin niêm yết cổ phiếu trên sàn giao dịch Đại lục được tung ra, giá cổ phiếu ở Hồng Kông ít nhất sẽ tăng gấp đôi.

“Gấp đôi cơ à?” .Tôi bắt đầu đếm những con số sau tên anh, bao nhiêu chữ số như thế, chỉ riêng số lẻ đã phải dùng tất cả mười ngón tay, nếu nhân lên với giá cổ phiếu đó, rồi lại nhân đôi. Tôi bắt đầu chóng mặt, tiền đúng là rất quan trọng nhưng với điều kiện nó phải nằm trong phạm vi mà tâm lý có thể chịu đựng, nhiều quá sẽ biến thành cái không chân thực, nhìn chỉ thấy một dãy số dài loằng ngoằng, nếu giả thuyết biến thành tiền mặt, chôn sống một trăm Lưu Bạch cũng thừa thãi.

“Anh muốn đi Bắc Kinh để gặp lãnh đạo của họ. xác nhận lại thông tin này. Nhà họ Viên thật đáng ghét, nếu để họ giật dây cuộc đời anh, kể cả sau này chỉ nhà anh có thể lực mạnh nhất trong gia tộc thì vẫn cứ bị họ giật dây như thường.”

Thực ra, trong thâm tâm tôi vẫn cảm thấy có gì không ổn:”Đơn giản như vậy thôi sao?Mặc dù em không hiểu lắm nhưng đó chỉ là một thông tin mà thôi,hơn nữa cũng không thể đơn giản là xác nhận được thông tin đó với lãnh đạo của họ.Anh không làm theo ý cha anh, giữ lại không bán, nhờ không được có phải là rất nguy hiểm không?”

“Em không phải lo, mọi việc còn có anh”Sở Thừa gạt máy xách tay ra, bất ngờ bế bổng tôi lên, đổ mình xuống giường.Đầu lưỡi anh lướt qua cổ, hai tay bắt đầu kéo áo tôi.Đầu óc tôi vẫn còn đang mơ màng nghĩ về những điều anh vừa nói, người mềm nhũn nhưng cơ thể lại gào thét đòi theo anh, đây là phản ứng tự nhiên nhất. Yêu anh, khát khao được cùng anh hòa quện làm một, khát khao đến điên cuồng.Anh thở hổn hển, mồ hôi khiến làn da trơn dính, tôi không còn đủ sức chống cự, dường như có thể ngất xỉu bất cứ lúc nào. Động tác của anh mạnh mẽ làm sao, nhưng nụ hôn lại vô cùng dịu dàng.Không cưỡng lại được tình cảm mãnh liệt đó, cuối cùng tôi đành từ bỏ lý trí, thêu thào:”Sở Thừa, em yêu anh!”.

“Không nhiều bằng anh yêu em, Lưu Bạch, mãi mãi không bao giờ bằng”

Có lẽ việc tỉnh giấc lúc nửa đêm đã trở thành đồng hồ sinh học mới của tôi, lúc đầu tưởng là mình đã mệt đến mức có thể ngủ liền một mạch ba ngày ba đêm,không ngờ lại vẫn mở mắt mà không có dấu hiệu báo trước.Trong bóng tối, hơi thở của Sở Thừa áp sát bên tai, nhẹ nhàng , đều đặn. Tôi khẽ trở mình, nhìn gương mặt anh. Liệu tôi có phải là con người sùng bái quá mức chủ nghĩa bi quan không nhỉ? Tại sao khi anh đẩy áp tự tin quay về, hai tay ôm chặt lấy tôi như mọi lần, hơi thở ấm áp, gần gũi bên tai nhưng tôi vẫn cảm thấy thấp thỏm bất an.

Sở Thừa, anh sao vậy? Tại sao anh lại thay đổi như thế?Ánh mắt , giọng nói đều trở nên mạnh mẽ, xa lạ. Người ta đều nói, tổ tiên người Triều Châu phát về đường làm ăn là do dám mạo hiểm nhưng con người anh mà em quen từ trước đến giờ đều điềm đạm nho nhã, thờ ơ với mọi chuyện.Những điều anh nói thực sự quá xa vời đối với em nhưng một người không hiểu biết nhiều như em cũng biết chắc chắn rằng chuyện này không đơn giản như anh nói. Anh dám đánh cược bằng số tiền lớn như vậy ư? Nếu thất bại, hậu quả sẽ

ra sao? Cha anh sẽ buông tay để mặc anh làm thế ư? Còn Lâm, anh sẽ sắp xếp thế nào? Tôi thực sự muốn hỏi hết nhưng biết rồi để làm gì? Em có thể làm được gì? Em giúp được gì cho anh?

Anh nằm đó, bất giác cau mày tỏ vẻ bất an, đột nhiên anh trở mình nói:”Luu Bạch!”.

“Em đây, em đây”, lần đầu tiên nhìn thấy vẻ mặt hốt hoảng của anh trong giấc mơ, tôi đưa tay ôm chặt eo anh, an ủi.

Nét mặt anh đỡ căng thẳng hơn, mơ màng nhắm mắt, hóa ra anh không hẳn tỉnh giấc. Tôi thở dài, con buồn ngủ lại ập tới, tôi cũng rút tay lại, định sẽ ngủ tiếp. Nhưng chưa kịp rút tay về đã bị anh túm chặt. anh ngủ không yên giấc, lòng bàn tay nóng đỏ mồ hôi, anh khẽ lên tiếng:”Luu Bạch, không có em anh không chịu được”.

Không biết là thực hay là ảo, nước mắt bỗng trào ra. Sở Thừa, anh đang sợ cái gì vậy? Cho ư? Anh không biết là em yêu anh đến nhường nào? vì yêu nên gần như em không hề động lòng trước bất cứ lời tỏ tình nào khác. Cái mà em sợ hơn là cho dù chúng ta bất chấp tất cả, bất chấp mọi quan niệm thế tục rồi đến được với nhau nhưng thời gian trôi qua sẽ thấy chán, cuối cùng đành phải chia tay. Nỗi sợ hãi đó chôn chặt dưới đáy lòng em, muốn giải quyết vấn đề này rất đơn giản, chúng ta hãy cầm tay nhau để chứng minh cho tình yêu của mình, nhưng vấn đề là hai chúng ta thực sự có được cơ hội đó không?

“Chủ nghĩa bi quan, nghĩ ngợi nhiều thế, sớm muộn gì cũng mắc bệnh trầm cảm”, tôi thầm rửa mình. Tôi nhắm mắt lại, quyết định làm một con chim đà điểu, mọi việc của ngày mai cứ để đến ngày mai giải quyết. Luu Bạch, sớm muộn gì mày cũng phải chết yếu vì suy nghĩ quá nhiều.

Sáng sớm, tôi gọi điện thoại đến trường xin nghỉ, trường phòng hỏi với giọng nghi ngờ:”Luu Bạch, nghe nói hôm qua chồng em đến hả? Lại còn là một anh chàng đẹp trai lái xe đua chứ, chị tiếc quá vì lúc đó đang lên lớp nên không được nhìn, lần sau nhất định phải để cậu đến ra mắt đó nhé.”

Sao lại thế chứ? Tôi hậm hực lườm người bên cạnh, nhớ lại chuyện hôm qua dám ngang nhiên xưng là chồng tôi, sau này tôi biết ăn nói với mọi người thế nào đây?

Tôi tỉnh dậy về nhà thu dọn hành lý, Sở Thừa ngồi trên xe gọi điện đặt vé máy bay:”Luu Bạch, hay là đưa cả Mạt Lợi đi nhé, để cô bé ở nhà một mình tội nghiệp lắm?”

“Anh định đi mấy ngày?”

“Bốn, năm ngày”.

“Lâu quá, hơn nữa cũng không phải là đi chơi, em sợ Mạt Lợi không chịu. Bây giờ con bé bám mẹ em lắm, tôi đến có khi lại tìm bà ngoại”.

“Thế đưa cả mẹ em đi nữa”, Sở Thừa nói rất thân thiện. Tôi lườm anh một cái.

“Anh đi giải quyết việc quan trọng mà cứ như đưa cả nhà đi du lịch vậy? Hơn nữa, mẹ em không quen anh lắm, đi bất ngờ thế này, bà sẽ sợ”.

“Chị ơi, lấy lòng chị khó thật đấy”.Sở Thừa cố làm ra vẻ oan ức nhìn tôi, tôi liếc anh một cái, không nén nổi cười.

Ra đến sân bay đã gần trưa. Quen nhau lâu rồi, có lần anh phải đi máy bay, tôi cũng đưa anh ra sân bay nhưng lần nào cũng đều chia tay trước cổng vào. Thực ra phần lớn chỉ xa nhau mấy ngày nhưng lúc chia tay đều lưu luyến bịn rịn, ôm nhau tạm biệt, thường vào trong rồi gọi điện cho tôi, nói nhìn thấy tôi đi ra sẽ

buồn lắm. Sở Thừa tính nhẹ nhàng, thích hai người được vui vẻ bên nhau, bình thường xem phim cũng không chọn phim buồn, anh nói là”xem phim buồn sẽ ảnh hưởng đến tâm lý”.Đây là lần đầu tiên chúng tôi đi máy bay cùng nhau, xếp hàng gần nhau để kiểm tra vé, cùng nhau lên sân bay, cả hai đều phấn khởi.Lúc xếp hàng đợi lên máy bay cũng cười tủm tỉm. Lên máy bay, sắp xếp ổn thỏa mọi thứ, cơn buồn ngủ ập tới, bất giác tôi ngáp một cái.

“Em vẫn buồn ngủ lắm à?” Anh mở tấm chăn mà nữ tiếp viên vừa mang đến, nghiêng vai:”Nào, chiếc gối mềm mại độc nhất vô nhị trên thế giới dành cho Lưu Bạch tận hưởng”.

Tôi cười, cố tình dụi đầu vào vai anh:”Cứng chết đi được,có thấy mềm mại gì đâu?”

Anh nhìn tôi, bất ngờ thơm một cái:”Nói thử lại lần nữa xem?”

Tôi đỏ mặt, ngượng ngịu nhìn xung quanh. Mọi người ngồi bên mình cười, quay đi chỗ khác. Chắc chắn trong mắt mọi người, chúng tôi là một đôi tình nhân đang trong thời kỳ yêu đương nồng thắm.Niềm hạnh phúc này thật xa xỉ, tôi thu người, ngả vào vai anh, cảm giác ấm áp và an toàn biết bao. Máy bay cất cánh rất êm. Hạnh phúc nhất là chúng tôi được ở bên nhau, nghĩ vậy, tôi bèn ngủ thiếp đi.

Chương 26

Sân bay Bắc Kinh lúc nào cũng nhn nhp, tấp nập. Chúng tôi bắt xe rời sân bay, người lái taxi liền thoảng giọng Bắc Kinh, đùa với chúng tôi.

“Hai vị từ đâu đến đây?”

“Chú thử đoán xem?”, Sở Thừa bắt chước uốn lưỡi, rất buồn cười.

“Người miền Nam đúng không? Nhìn là nhận ra ngay, nhân dịp Quốc Khánh đến Bắc Kinh để xem kéo cờ đúng không?”

“Đúng mà cũng không đúng.” Sở Thừa vui vẻ, một người hỏi, một người trả lời, không thấy mệt. Xe lên đường cao tốc, ánh nắng chói mắt hắt qua vào trong, tôi lấy tay che mặt. Anh quàng tay qua người tôi, ngồi sát lại: “Lưu Bạch, chỗ anh không bị nắng, em ngủ tiếp đi”.

“À, tôi biết rồi, hai cô cậu đến đây nghỉ tuần trăng mật đúng không? Trông hạnh phúc thế, lần này chắc tôi đoán đúng rồi chứ?”, người lái xe nhìn qua gương chiếu hậu cười đôn hậu.

Tôi nhắm mắt lại không dám lên tiếng, “Chú ơi, nếu mọi việc trên thế gian này chỉ dùng mắt thường mà nhận ra vấn đề thì thiên hạ đã thái bình yêu vui từ lâu rồi”, tôi nghĩ

Sở Thừa bắt đầu nói chuyện bất động sản của Bắc Kinh với người lái xe. Cảnh vật ngoài cửa đơn điệu, ven đường hầu hết là các công trình đang xây dựng, sửa sang, thành phố này ngập trong cát bụi. Đột nhiên sân vận động tổ chim lướt qua trước mặt, tôi ngồi thẳng người, ngẩng từ xa.

“À, cái công ty mà cậu nói rất có tiếng đấy. Trông sân vận động tổ chim kia, đất xung quanh đó đều là của họ và còn có một con đường đặt theo tên công ty họ đấy. cậu cũng làm về bất động sản à? Trông cậu có vẻ không phải là người tầm thường, tôi khôn đoán sai chứ?”

“Cháu xin! Chú ơi, chú cũng tán giỏi quá, làm khách hàng của chú cũng đâu dễ dàng gì, cháu cũng đoán không sai chứ?”, tôi nghiêng rằng cố chịu đựng

Mãi mới đến được khách sạn, tôi xuống xe vươn vai, nhân viên bảo vệ lên trước cúi đầu chào, đón hành lý của chúng tôi. Đại sảnh lộng lẫy, sang trọng, trên đường đi vào đều có nhân viên phục vụ gật đầu chào chúng tôi. Làm xong thủ tục nhận phòng, tôi cúi đầu mở va ly sắp xếp đồ dùng, Sở Thừa quay người chốt cửa lại.

Thâm nhưng trải phòng màu xám, dày và mềm mại, tựa như đang đặt chân trên mây. Không ai nói gì, giữa lúc yên lặng, chiếc áo sơ mi của anh rơi xuống trước mặt tôi, màu xanh xám, mùi thơm thoang thoảng, bất giác tôi khẽ nhếch mép. Tôi cố gắng kiềm chế, không ngẩng đầu: “sao vậy? Anh muốn em là áo cho anh à? Áo vẫn chưa giặt mà, đừng đùa nữa”.

Tiếng thở rất sâu, người tôi bị nhấc bổng lên, mắt anh mở to, sáng ngời: “Chị ơi, em không đùa, chị thử sờ xem em nóng không? Em cần chị, ngay bây giờ”.

Trong lòng vui vô cùng, không chịu được nữa, tôi bèn cúi đầu chủ động hôn anh. Anh khẽ rên lên một tiếng, ngã người xuống giường, nhắm mắt năn nỉ: “Chị ơi, đừng giày vò em nữa, ở bên chị, chân em mềm nhũn ra rồi”.

Tôi nhồm người dậy, búi lại mái tóc vừa bị buột. Cả hai người đều thở hổn hển rãi ròi. Giọng tôi cũng bắt đầu lạc đi: “Đồ hư thân, anh là đồ hư thân”.

Đôi tay anh không chịu để yên, bắt đầu mò mẫm vào trong áo tôi tìm cách mở áo trong, ánh mắt mơ màng, hơi thở dồn dập. Tiếc là hôm nay tôi lại mặc áo cởi đằng trước, anh đành bó tay, bắt đầu lôi kéo: “Cởi ra đi, anh muốn ngắm em”.

Tôi cười, lúc này, Sở Thừa như một cậu bé nhõng nhẽo. Bản năng của tình yêu và tình mẫu tử có nhiều điểm chung, nỗi khát khao của cơ thể đã khiến tôi quên hết xấu hổ. Tôi đưa tay cởi áo, ga trải giường trắng toát, mồ hôi khiến mùi thơm trên cơ thể anh càng thêm ngọt ngào. Chúng tôi ngất ngây giữa đồng quần áo bừa bộn, bắt đầu ngày đầu tiên ở Bắc Kinh.

Làm một trong những công việc tốn hao sức lực nhất thế gian, hướng hồ làm xong lại tắm. Trong bồn tắm, anh lại đòi một lần nữa khiến tôi bải hoải rãi ròi. Hai chúng tôi uể oải nằm vật xuống giường, nhìn ánh nắng ngoài cửa sổ nhạt dần nhưng không ai chịu nhúc nhích.

“Anh không đói à?”, tôi đưa tay đẩy anh. Mặt anh vẫn áp trước ngực tôi, tư thế khêu gợi, giọng càng tệ hơn: “Đói, nhưng khôn còn sức nữa. Hiện giờ chân anh đứng không vững nữa rồi. Lát nữa phải ăn canh sâm tằm bổ một chút”.

Thậ tồi tệ! Tôi đang định ngồi dậy tự lực cánh sinh đi tìm cái gì ăn, đột nhiên ngoài cửa có người bấm chuông, một giọng nói lịch sự cất lên: “Xin hỏi, anh Sở Thừa có ở trong phòng không ạ?”.

Chúng tôi đưa mắt nhìn nhau, anh ngồi dậy, nói: “Có tôi, xin đợi một lát”. Anh ra hiệu cho tôi nằm xuống rồi mặc quần áo, bước ra ngoài cửa.

“Anh là Sở Thừa đúng không ạ?”

“Tôi đây.”

“Anh là cổ đông lớn của tập đoàn chúng tôi, nếu nhận được thông báo từ trước là anh đến Bắc Kinh thì chúng tôi đã cho người ra sân bây đón, chuẩn bị phòng ở tốt nhất. Anh đến đột xuất quá, mọi việc đều chưa kịp chuẩn bị, nếu Tổng giám đốc không gọi điện hỏi thăm thì chúng tôi cũng không biết. Chúng tôi sơ suất quá, hay bây giờ tôi đổi phòng khác cho anh nhé?”

“Không cần, lần này tôi đến đây mang tính chất cá nhân đi chơi thôi, không cần phải phiền hà thế đâu. À đúng rồi, tôi đã hẹn với Tổng giám đốc của các anh, lúc nào ông ấy đến?”

“Tổng giám đốc đang trên đường đến rồi ạ. Anh còn dặn dò hoặc cần gì nữa không, chúng tôi sẽ làm ngay.”

“Không còn gì nữa đâu. À, đúng rồi, phiền gọi hộ tôi ít đồ ăn tới. Ở đây có đầu bếp Triều Châu không? Cho tôi món canh gà nhân sâm, các món khác thì tùy các anh.”

Tôi ngồi trong phòng lắng nghe cuộc nói chuyện giữa hai người, đến câu cuối cùng, hai má tôi đỏ bừng. Anh chàng này kỳ cục quá, chắc chắn người khác sẽ thấy vô duyên.

Có tiếng đóng cửa rồi Sở Thừa bước vào: “Luu Bạch, anh phải đi gặp một người, em ở đây ăn cơm nh1!”.

“Khách sạn này cũng là của công ty họ à?”

“Ừ, một trong những tài sản của tập đoàn bọn họ, cũng không đến nỗi nh1?”

“Vị Tổng giám đốc đó là người mà lần này anh muốn gặp hả.”

“Đâu thể như vậy được! Ông ta chỉ là người điều hành thôi. Anh hẹn gặp ông ta chẳng qua là để cho một số người biết. Người mà anh muốn gặp là người quan hệ rất sâu sắc với anh. Nếu không có anh ấy, lần này bọn anh cũng không dám mạnh dạn dồn lượng vốn lớn vào một công ty.”

“Xem ra cũng rất phức tạp nhỉ.”

“Không sao đâu, Lưu Bạch. Anh đã nói chuyện với ông ta một lát là xong thôi. Còn nhân vật quan trọng kia, em sẽ được gặp ngay thôi.”

“Em cũng phải gặp ư? Những chuyện lớn như thế này, em không tham gia thì hơn.” Thế gian này quan trọng nhất là biết mình có thể làm được việc gì và việc gì tốt nhất nên đứng ngoài.

“Anh ấy là bạn thân của anh. Anh muốn bọn em làm quen nhau.” Sở Thừa cúi đầu hôn lên trán tôi rồi quay người đi ra, nhẹ nhàng đóng cửa. Trời đã tn, tôi trở mình, đột nhiên điện thoại đổ chuông, tôi liền chạy ra bàn lục túi. Màn hình điện thoại lấp lánh trong bóng tối, tên Cho tựa như câu thần chú làm chói mắt tôi.

Rất muốn từ chối nghe máy nhưng bỗng nhiên tôi có linh cảm rằng cú điện thoại này không nghe không được. Tôi ngần ngừ cầm máy, cuối cùng vẫn bấm nút nghe, ghé sát vào tai.

“Lưu Bạch?”, giọng Cho vang lên. “Không lên tiếng, ha ha, anh biết là em mà.”

“Có việc gì vậy? Anh có gì thì nói đi.” Nói chuyện với người đàn ông này phải ngắn gọn, rõ ràng, lần đầu tiên quen anh ta tôi đã giữ nguyên tắc này, nếu không anh ta sẽ lòi chủ đề ra tận đầu tận đuôi.

“Sở thừa đâu?”, Không ngờ lần này anh ta lại đi thẳng vào vấn đề khiến tôi sững người không biết phải trả lời thế nào.

“Đang ở gần em hả? Hai người đến Bắc Kinh rồi phải không? Lưu Bạch, em đừng thần thờ như thế nữa, nói chuyện đi.”

Điện thoại bỗng chốc trở nên nóng ran, tự nhiên tôi muốn ném ngay đi. Cho đáng sợ thật, biết hết mọi hành động của chúng tôi. Và một điều đáng sợ hơn là, đứng xa như thế nói chuyện mà anh ta còn đoán được phản ứng của tôi.

“Lưu Bạch, em chỉ cần trả lời anh đúng hay không là được rồi. Hãy tin anh, điều này rất quan trọng.”

Giọng Cho tỏ ra rất nghiêm túc, tôi thấp thỏm bất an, nghĩ ngợi một lát rồi khẽ đáp: “Phải!”.

Tiếng thờ dài vọng lại: “Lưu Bạch, em ghê ngớm thật. Cảm giác có người phát điên vì mình thế nào?”.

“Anh nói thế là có ý gì?”, đột nhiên tôi hỏi lại thấy hốt hện vì đã nói thật. “Nếu anh Viên chỉ định nói chuyện tào lao thì tôi tắt máy đây”.

“Anh cũng vừa đặt chân đến Bắc Kinh. Lưu Bạch, chắc lúc này Sở Thừa không có bên cạnh, em ra gặp anh đi, có những việc qua điện thoại không nói hết được đâu.”

Tôi thấy lạnh người, dường như anh ta đang ở bên theo dõi mọi hoạt động của chúng tôi. Căn phòng lặng ngắt như tờ. Bầu không khí làm tình ban nãy vẫn còn nhưng lúc này, cơ thể dễ trần của tôi đang sờn gai ốc.

“Luu Bạch, mười phút sau anh sẽ đứng ngoài khách sạn đợi em.” Đột nhiên Cho cười nhỏ: “Em đang sợ hả? Yên tâm đi, anh sẽ đến sớm hơn bất cứ người nào khác, kể cả trời có sập, anh cũng phải bảo vệ em”.

“Ai? Anh nói trước xem còn ai đến nữa?”

“Em xuống mau nhé, anh rất muốn được ngắm gương mặt em, chắc chắn lúc này sẽ rất xinh đẹp.”

Thần kinh! Tôi đập máy lại, bài hoài nghi thụt xuống chân giường. Đột nhiên, tôi có cảm giác như mình bị một tấm lưới rộng chụp kín người. Hiện giờ tôi chính là một con cá bị quẫy trong nước, giãy giụa chờ chết, không còn đường thoát.

Ra khỏi khách sạn, hai bên đài phun nước ngoài cổng có rất nhiều xe đỗ ở đó. Tôi đưa mắt tìm xung quang, một chiếc xe Audi màu đen chạy tới, cửa sổ hạ xuống, gương mặt Cho hiện ra. Một tuần không gặp, lại là một thành phố hoàn toàn khác, cảm giác lạ lẫm trước sự tồn tại của con người này trong tôi bất chợt nhạt dần. Cho đưa tay mở cửa xe: “Luu Bạch, không phải em quên anh rồi chứ?”.

Không có thời gian để do dự, tôi nghiêng rãnh, bước lên xenh xe được dán màu đen, cách âm cũng tốt, trong xe không có tiếng nhạc, cửa xe đóng kín, ánh đèn bên ngoài lập tức tối om, đột nhiên tôi có cảm giác hoàn toàn cách biệt bởi thế giới bên ngoài. Cho lái xe ra khỏi cổng khách sạn, cũng không nói với tôi là đi đâu. Thực ra, hoàn cảnh này khiến tôi thấy sợ nhưng trước khi lái, Cho nghiêng đầu sang phía tôi, ánh mắt điềm đạm, bình tĩnh, không hiểu sao nỗi bất an trong lòng tôi tự nhiên lắng xuống như có phép màu vậy.

“Anh định nói gì với em?”

“Luu Bạch, tuần vừa rồi em sống thế nào? Nhà họ Sở rồi lên như mớ bòng bong, ngay cả anh cũng phải bay về đó một lần, vừa về đến nơi lại bay đến đây ngay. Sức hấp dẫn của em thật vô bờ bến, ha ha.”

Lần nào nói chuyện với anh ta, mười câu thì có chín câu tôi không biết trả lời thế nào

Cho vòng xe qua khách sạn, dừng lại ở hào viên đằng sau rồi tắt máy. Hào viên yên tĩnh không một bóng người, không chịu nổi bầu không khí tĩnh lặng đến rợn người trong xe, tôi đưa tay bấm hạ thấp cửa sổ xuống, tiếng rả rích của côn trùng vọng tới, hương hoa thoang thoảng đâu đây.

Cho nghiêng người nhìn tôi, khẽ cau mày rồi trở lại bình thường, thờ dãi: “Đến lúc này anh cũng đã hiểu tâm trạng của anh chàng điên khùng nhà họ Sở rồi”.

“Việc anh ấy đang làm rất nguy hiểm phải không?”, không muốn vòng vo nhiều, tôi hỏi thẳng điều mình đang lo lắng.

“Em có biết năm xưa anh lấy vợ thế nào không?”, Cho không trả lời câu hỏi của tôi ngay mà nói chuyện đầu đầu. Trong thâm tâm, tôi cũng hiểu rồi Cho cũng sẽ nói ra điều tôi muốn biết nên không hỏi thêm gì nữa, tôi lặng lẽ lắng nghe.

“Nhà họ Viên bọn anh đến đời cha anh thì di cư hết sang Mỹ, đến thế hệ bọn anh, những quy định của gia tộc cũng không còn quá khắt khe. Từ nhỏ, anh đã ngang bướng, mặc dù cũng tham gia vào chuyện làm ăn của gia đình nhưng anh không hào hứng lắm với kiểu làm ăn truyền thống của mọi người nên anh tách ra làm ăn riêng từ rất sớm.”

“Cho nên lúc chuẩn bị lấy vợ, anh có thể tự do lựa chọn, không cần phải quan tâm nhiều đến gai đình đúng không?”

Cho mỉm cười: “Lưu Bạch, không phải người đàn ông nào cũng biết thương thức những người phụ nữ quá thông minh đâu. Có lẽ đây cũng là điều bí ẩn của em nhưng một điều may mắn là, anh rất thích điều này, thực sự anh rất yêu em ở điểm này. Mỗi lần nói chuyện với em, chỉ cần một vài câu là nói hết được vấn đề, thoải mái vô cùng”.

Anh ta biết rõ lòng tôi đang nóng như lửa đốt mà lại có tâm trạng dễ dãi nữa. Nhưng vì đã nhiều lần tiếp xúc với con người này nên tôi hiểu tính cách kỳ cục của anh ta, mình càng sốt ruột, anh ta càng thích thú. Một người hỏi một người đáp, không biết anh ta còn lôi ra những chuyện tầm phào gì nữa, thế là tôi khôn ngoan không mở miệng, lấy mắt ra hiệu cho anh ta nói tiếp.

“Mặc dù nói như thế nhưng hồi đó cũng bết lắm. Anh là con trai cả mà dám lấy một cô vợ tây, nhà họ Viên từ trên xuống dưới đều không thể chấp nhận sự thật này, Cha anh bị mất mặt trước họ hàng, cắt đứt quan hệ với anh, sửa cả di chúc. Hồi đó, anh coi trời bằng vung, chẳng quan tâm đến chuyện đưa vợ sang Đức. Mãi sau khi ly hôn mới gặp lại cha mẹ. Lúc anh bỏ nhà ra đi, Lâm vẫn còn nhỏ, đến khi về nhà gặp lại, nó đã sắp đi làm nên anh và Lâm mặc dù là anh em ruột nhưng luôn cảm thấy có gì đó rất là xa cách.”

Tôi thầm thở dài, quá khứ của người đàn ông này thật ngông cuồng. “Có rất nhiều chuyện, qua rồi là hết, có tiếc cũng chẳng để làm gì. Dù sao cũng là tình cảm máu mủ, ruột thịt, tình cảm này không thể phai nhạt theo thời gian.”

Bất ngờ Cho đưa tay ra khiến tôi giật mình nhưng anh ta chỉ vén lọn tóc nên tai tôi: “Lưu Bạch, có phải em thấy rất lạ không? Trong một gai đình, chỉ có chồng và vợ là hai người không có mối quan hệ ruột thịt. Bản thân mình không thể lựa chọn cha mẹ, cũng không thể lựa chọn con cái, họ đều là những người thân ruột thịt của mình, đến cuối cùng, mọi cái mà mình tưởng rằng có thể từ bỏ, lại quay trở về vị trí ban đầu”.

“Thế nên em và Sở Thừa sớm muộn rồi cũng sẽ quay trở lại vị trí ban đầu, đây là điều anh muốn nói ư?”, tôi nghiêng răng, bất lực đáp lại. Cho nhìn tôi, ánh mắt tỏ vẻ thương hại, chắc chắn người đàn ông này thấy chúng tôi giống như anh ta ngày trước. Cố nhân nói, nhớ bài học cũ để làm gương cho cuộc sống sau này. Biết rõ là dẫn thân vào đường chết mà tôi vẫn lặp lại vết xe đổ của anh ta, anh ta thương hại tôi, âu cũng là lẽ thường tình.

“Đi vào chủ đề chính nhé!”, đột nhiên Cho đổi giọng, “Sở Thừa không nói với em cậu ta đến Bắc Kinh làm gì sao?”

“Lẽ nào anh không biết ư? Vừa nãy anh lái xe đến thẳng khách sạn bọn em ở, em nghĩ chắc chắn anh còn biết nhiều chuyện hơn em, có khi anh còn biết nhiều chuyện hơn cả Sở Thừa đó chứ”, tôi nhìn về phía trước, giọng châm chọc.

Cho cười ha ha, lắc đầu: “Anh không qua mặt em được, Lưu Bạch ạ. Thôi được, anh sẽ nói cho em biết câu trả lời mà em muốn biết, khoản tiền này là hồi đầu nhà họ Sở lấy danh nghĩa cá nhân Sở Thừa để đầu tư riêng. Theo anh đoán trong chắc là cha cậu ta muốn thu lời riêng, không muốn mấy anh em biết để chia nhau cái bánh này. Công ty này không có vấn đề gì, vụ đầu tư này cũng không có vấn đề gì nhưng vấn đề là ở chỗ hiện giờ cha cậu ta muốn chuyển hết khoản tiền này về nước nhưng cậu ta lại không chịu làm theo. Cậu ta muốn đánh cược bằng tài sản gia đình mình. Nếu vụ này thua, chỉ nhà cậu ta sẽ bỏ lỡ thời cơ, không ngóc đầu lên được, cho dù có thắng vụ này thì cũng không có người biết ơn cậu ta vì đối với gai đình, những việc mà cậu ta làm chính là phản bội”.

“Cho dù anh giải thích những việc này với em thì em cũng không hiểu.”

“Đúng vậy! Nhưng Lưu Bạch ạ, hiện giờ em là nhân vật quan trọng trong cả câu chuyện này. Tại sao Sở Thừa không chịu làm theo lời cha, chắc là em phải biết chứ.”

“Anh nói tiếp đi”, tôi bắt đầu khó chịu. Thời gian đang dần trôi qua, bao giờ Sở Thừa về phòng? Nếu anh biết tôi và Cho đang ngồi ở đây nói những chuyện này, anh sẽ có phản ứng gì?

“Nhà họ Sở hoàn toàn khác với nhà họ Viên bọn anh. Tổ tiên của họ ở Triều Châu, gia tộc đông đúc, mặc dù hai năm gần đây lần lượt di cư ra nước ngoài nhưng toàn bộ gốc vẫn ở trong nước. Sở Thừa cũng không giống với anh, cậu ta là thành viên trong gia tộc, kể cả bây giờ cậu ta có ý định tách ra đầu tư riêng, không có khoảng thời gian dài vài ba năm thì cũng không làm được, cha cậu ta thực sự đang phát điên, anh vừa đặt chân đến đây, chắc là người nhà cậu ta cũng đến đây ngay thôi.”

“Thế thì sao nào? Họ sẽ đối xử thế nào với em? Dùng tiền? Dùng quyền lực? Hay là dùng mỹ nam kế?”, câu nào của Cho cũng chối tai, tôi không thể chịu được nữa, bèn lên tiếng phản bác.

“Luu Bạch, chắc từ trước đến nay ít nhiều em cũng phải nghe nói tổ tiên các thế hệ ở Triều Châu đã giàu lên bằng con đường nào chứ?”

Tôi lườm Cho, câu nói này chẳng khác gì đe dọa, tôi biết làm thế nào bây giờ? Hết lớn chạy trốn hay van xin anh ta buông tha?

Cho nhìn tôi mỉm cười: “Làm em sợ rồi phải không? Em đừng sợ, ít nhất ở bên anh, em không cần phải sợ. Điều anh muốn nói là, kể cả lần này Sở Thừa có thành công thì cùng lắm là nhà họ Viên bọn anh rút vốn. Chuyện đám cưới mới chỉ là kế hoạch trong nội bộ, chưa có gì ầm ĩ, Lâm cũng không phải thiết thời gì nhưng anh thấy lần này chắc chắn không thể qua mặt được cha Sở Thừa. Để đảm bảo an toàn, thời gian này em nên ở bên anh thì hơn”.

“Ồ bên anh?”, tôi cười gằn. “Vòng vo một hồi, cuối cùng là anh muốn nói câu này ư? Việc gì em phải tin anh? Anh và Sở Thừa như nước với lửa, em làm sao biết liệu anh có lợi dụng em để gây ra những chuyện bất lợi cho anh ấy hay không?”

“Em yên tâm, anh sẽ không chơi xỏ cậu ta, và cũng không cần thiết phải làm việc đó. Năm năm sau có lẽ Sở Thừa mới đủ tư cách độ với anh. Nếu bây giờ anh có ý định chơi xỏ cậu ta thật thì mười cậu ta cũng không đủ, không phải em và cậu ta chuẩn bị gặp một người đó sao? Gặp người ấy xong em sẽ biết những điều anh nói có đúng hay không.”

Ngay cả điều này mà anh ta cũng biết, Tôi khẽ rùng mình: “Thôi em phải về khách sạn đây. Cho dù thế nào, em cũng không thể tự nhiên vô cớ bỏ đi theo anh được”.

“Luu Bạch...”, Cho định nói gì xong lại thôi.

Tôi mở cửa xe, may mà chiếc xe này không giống chiếc xe kỳ dị lần trước, lần nào tôi cũng bị khóa trái bên trong. “Anh không phải đưa về đâu, em tự về được.”

Tay tôi bị Cho tóm chặt, người khựng lại. Tôi quay đầu, có phần sợ hãi.

“Luu Bạch, em đừng làm vậy. Mấy ngày nay, anh thấy rất lo”. Ánh mắt Cho khó hiểu, tôi chưa bao giờ nghe thấy anh ta nói chuyện ngập ngừng thế này. “Anh lo cho em, Sở Thừa trẻ như vậy, anh sợ cậu ta không bảo vệ được lại khiến em phải đau khổ. Anh biết hiện giờ sẽ rất khó khăn để em chấp nhận lời đề nghị của anh nhưng em có thể, có thể...”

“Em không thể!” Tôi cố gắng giằng khỏi tay Cho rồi nói tiếp: “Đề nghị anh đừng nói gì nữa, bây giờ em phải về khách sạn. Và còn một điều nữa, đề nghị anh đừng gọi điện thoại cho em nữa, em sợ Sở Thừa sẽ hiểu lầm”.

Bất ngờ Cho cười: “Luu Bạch, khi đứng trước mặt em thật khó làm chủ được mình”.

Không thể đứng đây với anh ta được nữa, lý trí thôi thúc tôi rào bước thật nhanh. Giọng Cho với theo sau: “Mấy ngày này anh sẽ ở Bắc Kinh, nếu cần em có thể gọi cho anh”.

Tôi không muốn trả lời. Giữa hương hoa và gió chiều, tôi bắt đầu chạy nhanh.

Tôi chạy một mạch về đến cổng khách sạn, nhân viên gác cổng vẫn là anh chàng lúc trước, nhìn thấy dáng vẻ của tôi có phần bất ngờ. Biết chắc mình đang rất xộc xệch, tôi dừng bước để mình bình tĩnh lại, sau đó mới bước vào.

Vừa vào phòng, nhìn thấy trên bàn đầy bát đĩa gốm sứ. Thăm sàn mềm mại, bước chân không hề gây tiếng động. Tôi bước đến, giữa bàn là bát canh lớn, mở nắp ra, canh nhâm sâm hầm gà, vẫn đầy nguyên, chỉ có đều đã hơi nguội.

Tôi kéo ghế ngồi xuống, mở nắp từng chiếc bát một, đôi đũa một đầu bọc bạc được đặt trên chiếc kệ sứ màu trắng, cầm trong tay nặng trĩu. Tôi gấp thức ăn trong từng đĩa một, chậm rãi thưởng thức. Không hổ danh là đầu bếp của khách sạn năm sao, món ăn Triều Châu nấu rất chính công, thanh đạm, ngon miệng. Mặc dù canh đã hơi nguội nhưng cũng không thấy văng dầu nổi lên. Chiếc bát gốm mỏng manh có hình chiếc lá nhỏ xinh. Lung linh. Tôi múc một bát canh, uống từng ngụm một. Thình thoảng, chiếc thìa xinh xắn lại va vào thành bát phát ra những tiếng kêu lách cách.

“Ngồi mát ăn bát vàng! Luu Bạch, cuộc sống này vốn không phải của mày, thế giới này vốn không liên quan gì đến mày. Hiện giờ, mày được ngồi đây điềm nhiên hưởng thụ, lát nữa không biết sẽ xảy ra chuyện kỳ quái gì?”

Đột nhiên có tiếng cười khẽ, phòng đang lặng ngắt như tờ, tiếng cười làm tôi giật bắn mình nhưng bụng bảo dạ, chỉ mỗi việc yêu nhau, có làm chuyện gì xấu xa tày trời đâu, cùng lắm là cả hai cùng chết. Tôi và anh có duyên nên mới gặp nhau, nếu đây là định mệnh, dù muốn cắt đứt cũng không cắt được, nếu trời không cho, dù muốn gắn bó với nhau cũng không thể đến với nhau. Đã đến nước này, lẽ nào tôi lại rút lui, để anh ở lại một mình đối đầu với bốn bề khó khăn hay sao? Đến ngày hôm nay, tôi thà phụ người đời, chứ không thể phụ anh. Nghĩ vậy, tôi bình tâm trở lại, nhắc đũa lên tiếp tục ăn uống ngon lành.

Cửa bật mở, giọng Sở Thừa vọng vào: “Luu Bạch, em vẫn còn ăn à?”.

Nghe thấy tiếng động, tôi liền nhìn ra, thực ra mới chỉ cách vài tiếng đồng hồ, không hiểu sao khi nhìn thấy anh tôi lại có cảm giác như bắt được vàng. Tôi đặt đũa xuống, chạy đến ôm chặt eo, tựa đầu vào ngực anh, âm áp, thơm dịu. Đây mới là người duy nhất mà tôi cần, chưa bao giờ tôi lại có suy nghĩ kiên định như bây giờ.

Có lẽ Sở Thừa giật mình vì hành động của tôi, một hồi lâu không thấy anh có phản ứng gì, mãi sau anh mới cười nói: “Chị ơi, không nghĩ chị lại tình cảm thế này. Em vui suýt ngất nhưng đến bây giờ chân em vẫn đang mềm nhũn. Hay là chị cho em một chút thời gian nhé, cho em ăn bát canh, nghỉ ngơi một lát, chút nữa em sẽ không làm chị thất vọng đâu”.

Tôi đỏ mặt, buông tay ra: “Chẳng bao giờ nói được câu nào nghiêm túc cả, muốn uống thì canh ở trên bàn đó”.

Sở Thừa gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc nhưng mắt vẫn cười cười: “Anh biết, nói chuyện với em phải nghiêm túc, nếu không dễ bị ăn mắng lắm. Giờ thì anh phải tuân ăn canh thôi. Em lên giường trước đi, anh sẽ lên ngay để nhận phê bình”.

Không nhận được tôi liền bật cười, nhìn anh đi về phía bàn, dưới ánh đèn, gương mặt anh dịu dàng, điềm đậm biết bao, “Em yêu anh, Sở Thừa ạ! Nếu thế gian này có phép màu thì phép màu chính là hai người được ở bên nhau, tận hưởng hạnh phúc. Bắt đầu từ bây giờ, chúng mình hãy ở bên nhau, cùng nhau đối đầu với mọi khó khăn anh nhé”, tôi nhủ thầm trong đầu.

Chương 27

Sáng hôm sau, có xe đến đưa chúng tôi đi gặp nhân vật bí ẩn đó. Tôi chưa bao giờ nhìn thấy biển xe nào kỳ quặc như vậy, tôi ngồi bên Sở Thừa, lòng nghĩ về những lời Cho nói hôm qua.

“Luu Bạch, chúng ta đến nói rồi”, tôi thần thờ mãi đến khi Sở Thừa kéo xuống xe. Lại là một tòa nhà cao chót vót. Đám người này, không làm những trò cao ngạo sẽ không cảm thấy thỏa mãn hay sao?

Người đàn ông ngồi gần vô lăng xuống xe dẫn đường, cùng vào thang máy. Đến tầng trên cùng, anh ta lại đi đến cánh cửa nhỏ, chào hai người đàn ông đứng trước cửa rồi đưa chúng tôi đến thang máy khác. Làm trò gì đây? Rõ là bí ẩn. Mặt chúng tôi hiện trên cửa kính in hoa, người kia đưa tay bấm cửa thang máy, không có ai vào theo, cửa thang máy khép lại, chỉ còn lại hai chúng tôi trong đó.

Về mặt tôi hiện rõ trong gương, Sở Thừa cười cười: “Đừng căng thẳng thế, Luu Bạch. Thực ra, anh chàng này rất thú vị, em sẽ không ân hận khi gặp anh ấy đâu”.

Tôi gật đầu, bất ngờ Sở Thừa đưa tay ra, chúng tôi nắm chặt tay nhau, mắt tôi tối lại, một cảm giác mềm mại, nóng bỏng ập xuống môi rồi lập tức buông ra ngay. “Sở Thừa! Lúc này đừng đùa nữa”, tôi khẽ nói.

Chưa kịp đợi anh trả lời, một tiếng keng vang lên, thang máy từ từ mở ra. Tôi nhìn cảnh vật trước mặt, sửng người.

Không ngờ trong tòa nhà này lại có một khuôn viên nhỏ mang đậm phong cách của vùng sông nước Giang Nam, dưới chân nước chảy róc rách, cây cầu cong cong nhỏ xinh dẫn thẳng đến chiếc cổng hình bán nguyệt, hàng chuỗi tây xanh mượt rất nổi bật. Hành lang lát đá xanh, quanh co uốn lượn. Tiếng đàn tỳ bà thấp thoáng vọng lại, và còn cả hương trà thơm ngát. Tôi có cảm giác như đang lọt vào chốn thiên thai. Khung cảnh hoàn toàn khác với tòa nhà hiện đại cao tầng này.

Sở Thừa kéo tôi vào bên trong, hai bên hành lang là một sân khấu rộng, đối diện với một bức tường hoàn toàn bằng kính, trời xanh mây trắng, ánh nắng rực rỡ. Cô gái mặc áo dài Thượng Hải đang đánh đàn tỳ bà ở một góc của sân khấu, một người đàn ông ngồi quay lưng về phía chúng tôi khẽnhp. Nghe thấy tiếng bước chân, người này liền quay đầu lại, giọng sang sảng: “Sở Thừa, cậu đến rồi à?”.

Tôi chợt dừng lại, neho mắt nhìn. Người này, người này...tôi mới gặp mấy hôm trước. Trong một hoàn cảnh tương tự, dường như tiếng nhạc vẫn còn văng bên tai. Nhân vật bí ẩn này chính là người hát Côn khúc mà tôi khen là Dương Quý Phi điệu đà trong buổi tối hôm trước.

Ánh mắt anh ta lướt qua Sở Thừa, dừng lại trên người tôi. Tôi thề rằng, chắc chắn vừa nhìn anh ta đã nhận ra tôi nhưng anh ta vẫn giữ được điềm đạm, chỉ trong chớp mắt liền giấu ngay đi vẻ ngạc nhiên, tiếp tục cười nói với Sở Thừa.

“Người mà cậu nói muốn đưa đến cho tôi gặp chính là người đẹp này ư?”

“Đây là Luu Bạch. Luu Bạch, đây là anh Chum”.

Tôi rất muốn nhắc lại câu nói không biết mình đã nói bao nhiêu lần. Đám người này không có tên tiếng trung hay sao? Những người đàn ông này toát lên một vẻ bí hiểm, theo bản năng tôi có cảm giác rằng, tìm hiểu càng nhiều càng phức tạp. Và thế là tôi lựa chọn im lặng, chỉ khẽ gật đầu với anh ta.

Ba người ngồi xuống, cô gái đánh đàn tỳ bà cuối chào, có người mặc quần áo bảo vệ mang bánh ngọt và trà đến. Sau một hồi làm quen, cuối cùng mọi thứ đã yên tĩnh trở lại.

“Chum, lâu lắm rồi không gặp, dạo này cậu thế nào?”

“Vừa đi công du một chuyến, Sau khi về nước bị ông cụ túm ngay đi cải tạo. Thật là không may, lần này về nước lại đúng thời gain ông cụ ở nhà. Vì thế mấy hôm trước tôi đã về Thượng Hải, đợi ông cụ sang Ukraine tôi mới quay lại,”

“Cha cậu vẫn khỏe chứ?”

“Ngày nào cũng thấy cụ trên chương trình thời sự thì có thể thấy tinh thần ông cụ phấn chấn, không còn gì phải phàn nàn cả”, Chum khẽ cười, “À, đúng rồi, mấy hôm trước ông cụ nhà cậu liên lạc với Tổng giám đốc chúng tôi nói là muốn giải quyết số cổ phần đó. Tiểu Tam nói chỉ cần chờ cậu quyết định thôi, cậu đã quyết định chưa? Sao lại không giống với những gì cậu nói với tôi qua điện thoại?”.

Sở Thừa gật đầu, đang định lên tiếng thì tôi liền đứng dậy nói: “Đằng sau còn một cái vườn nhỏ đừng không anh? Anh Chum, Sở Thừa, em muốn vào đó xem một chút được không? Các anh cứ nói chuyện đi nhé”.

Ánh mắt chum đổ dồn sang tôi, không biết có phải hiểu lầm hay không, ánh mắt đó lại tỏ ý khen ngợi: “Luu Bạch, bên trong còn nuôi một số con vật hiếm lắm, em vào mà xem, nếu thích có thể chọn một con mang về”.

“Em cẩn thận nhé, địa bàn của anh Chum quanh co khúc khuỷu lắm đấy. Em nhớ đường kém, cẩn thận không lạc đấy”, Sở Thừa đứng lên dặn dò, tiện tay vuốt lại tóc mái cho tôi.

“Sở Thừa, anh mới là người phải cẩn thận nhất”. tôi thầm nói câu đó nhưng ngại thốt ra lời. Tôi mỉm cười với anh rồi quay người đi vào bên trong.

Tôi bước đến khu vườn lập lánh dưới lùm cây xanh mướt, bên tai chỉ nghe thấy tiếng chim kêu riu rít. Lăn theo tiếng chim hót, tôi đi tới trước. Đó là một cái đình nhỏ để ngồi bóng mát, ba mặt xung quanh là nước, treo những lồng chim xinh xắn. Cho dù hoàn toàn không hiểu về những thứ này nhưng tôi cũng có thể nhận thấy những chú chim sắc sỡ đủ màu, tiếng hót thánh thót, chắc chắn là không rẻ chút nào. Chỉ tiếc rằng lúc này, tôi đâu có tâm trạng nào để thưởng thức. Tôi tựa người vào lan can, thần thờ nhìn xuống dòng nước. Nước chảy róc rách, đàn cá vàng đang bơi lội tung tăng. Tôi chưa bao giờ có cảm giác mình lại vô dụng như lúc này, biết rõ mọi việc nhưng hoàn toàn không có khả năng thay đổi, chỉ biết lặng lẽ đứng đây chờ đợi.

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, đột nhiên có tiếng bước chân vọng lại. Tôi quay đầu lại, thấy Chum đi qua lùm cây, bước đến bên tôi, mỉm cười nói: “Luu Bạch, chỉ trong vòng một tuần ngắn ngủi mà anh được gặp em hai lần, thật bất ngờ quá”.

“Sở Thừa đâu rồi anh?”

“Cậu ấy gặp kế toán trưởng một lát, sẽ đến đón em ngay thôi, đừng lo.” Tôi có cảm giác rằng người đàn ông này khá giống Cho, trên môi lúc nào cũng thường trực một nụ cười nhẹ nhàng nhưng luôn gây cho người khác một cảm giác ức chế khó tả.

Tôi thờ dãi, sao lại không lo chứ. Tôi nói: “Dương Quý Phi, anh đang diễn phim Điện vụ nội gián à?”.

Chum cười to hơn: “Luu Bạch, em quả là một người kỳ lạ nhưng hôm nay, anh cũng rất bất ngờ khi

nhìn thấy em. Cho cũng tệ thật, hôm qua anh vừa nói chuyện với cậu ta qua điện thoại, không thấy cậu ta nói hôm nay em sẽ tới, làm anh chẳng có sự chuẩn bị trước về tâm lý gì cả”>

“Nếu anh có ý định chơi xỏ thật thì mười cậu ta cũng không đủ. Không phải em và Sở Thừa chuẩn bị đi gặp một người đó sao? Gặp người này rồi em sẽ biết những lời anh nói có đúng hay không”, những lời Cho nói lại văng vẳng bên tai tôi. Hóa ra, điều anh ta nói là thế này đây. Sóng lưng tôi lạnh toát nhưng cũng không sao cả, sau một thời gian thử thách, tôi đã trưởng thành hơn, mặc dù sóng lòng đang dữ dội nhưng về mặt tôi vẫn bình tĩnh lạ thường.

“Hôm đó, Cho nói với em rằng mấy người hát Côn khúc đều là anh em họ của anh ta. Anh cũng họ Viên à?”

“Không, hai cậu kia mới là anh em họ của Cho, anh chỉ là bạn cũ đến góp vui thôi”, Chum đứng cạnh tôi, cúi đầu nhìn đàn cá vàng trả lời.

“Anh thực sự rất tò mò, Lưu Bạch ạ. Thực sự, bạn bè anh không đông, Sở Thừa là một trong số đó. Anh quen cậu ấy mấy năm rồi, cứ tưởng rằng cậu ấy là một cậu bé ngoan ngoãn, yên phận, chắc chắn không bao giờ làm những chuyện tày trời. Còn anh quen Cho lâu rồi, chỉ có điều anh không thể ngờ rằng em vừa xuất hiện, hai anh chàng này trở nên bất thường.”

“Bất thường ở điểm nào?”

“Còn chưa đủ bất thường hay sao? Tự nhiên Sở Thừa lại chống lệnh cha, còn lên tiếng nhờ anh giúp đỡ. Cho thì còn kỳ cục hơn. Em có biết không, có hôm cậu ta gọi điện thoại cho anh, lần đầu tiên nhắc đến em, sau đó hỏi anh Nguyên Tiêu có nghĩa là gì. Bây giờ, bọn anh đều gọi cậu ấy là Bánh Trôi, toàn những chuyện kỳ cục tự cậu ấy lôi về.”

Không nhịn được cười, môi tôi khẽ nhếch lên, chợt cảm thấy không ổn liền nghiêm mặt lại: “Chuyện này chẳng liên quan gì đến em cả”.

Chum bật cười thành tiếng: “Lưu Bạch, quả là rất khó khăn để nhìn thấy nụ cười của em. Hôm Cho đưa em đến nghe hát, anh tưởng cuối cùng cậu ấy đã tìm được một nửa của mình. Hôm nay, nhìn thấy em cười với Sở Thừa, anh biết là rất có thể anh chàng Cho sẽ bị knock-out. Thế nào? Anh là người ngoài cuộc nên nhìn rõ vấn đề hơn đúng không?”.

“Chum...”, tôi chợt ngập ngừng, không biết nên nói thế nào.

“Nói đi, từ trước đến nay anh rất muốn nghe những lời người đẹp nói.”

“...” Thực sự không biết nên nói thế nào, tôi ngập ngừng rồi lại thôi.

“Có phải em muốn nhờ anh giúp Sở Thừa đúng không?”, Chum hiểu ý nói trước. “Lưu Bạch, đến giờ anh đã tin rằng, trong cuộc đời của mỗi người đàn ông đều có một đại nạn. Việc Sở Thừa gặp em có phải là do định mệnh an bài hay không?”.

“Thế anh đã gặp được chưa? Cô ấy vẫn đang ở bên anh chứ?”, tôi hỏi rất tự nhiên, không hề suy nghĩ, vừa mới dứt lời lại thấy hối hận.

Nụ cười của Chum đột nhiên tắt ngấm, ánh mắt dừng lại ở góc xa. Tôi hối hận vì sự ăn nói thiếu suy nghĩ của mình, lý nhí xin lỗi: “Em xin lỗi, anh không cần phải trả lời câu hỏi hớ hênh của em đâu”.

Về mặt Chum trở lại bình thường, anh cười nói: “Không sao cả. Cô ấy đã lấy chồng, sinh con, hưởng

một cuộc sống hạnh phúc bình thường. Mặc dù cô ấy không ở bên nhưng anh luôn bảo vệ cho cô ấy, như thể cũng rất tốt”.

Hóa ra, đằng sau vẻ vinh hoa phú quý không thể giấu nổi niềm tiếc nuối sâu sắc. Tôi cũng rất thông cảm nhưng không biết phải an ủi thế nào. Bất chợt có tiếng Sở Thừa vọng lại: “Luu Bạch, Chum, hai người đang nói chuyện gì vậy?”.

Tôi mừng rỡ quay lại mỉm cười với anh.

“Dĩ nhiên là nói về cậu rồi. Cậu xong rồi à, vừa nãy tôi tiết lộ hết quá khứ phong lưu của cậu cho Luu Bạch nghe rồi, cậu cứ đợi về nhà quỳ lên bàn vò quần áo!”, Chum đã lấy lại được phong độ điềm đạm như lúc đầu, lên tiếng trả lời.

Sở Thừa nhìn tôi, tỏ vẻ khó khăn: “Bàn vò quần áo là cái gì?”.

Tôi thở dài: “Thôi, đừng làm trò cười cho người khác nữa, về nhà quỳ rồi anh sẽ biết”.

Chum cười lớn, sau đó tiến chúng tôi ra cửa. Trước khi chia tay còn liếc Sở Thừa một cái: “Đồng chí, báu vật này phải giữ chắc đó nhé, mất rồi không có lại được đâu”.

Sở Thừa quàng tay qua eo tôi, cúi đầu cười nói: “Luu Bạch, em cũng phải giữ chắc báu vật là anh đó nhé, để mất rồi là không có lại được đâu”.

Hai gã đáng ghét! Tôi nghiêm nghị nhìn họ đùa cợt, cuối cùng không nhịn được nữa bèn phì cười.

Chương 28

Ra khỏi thang máy, người dẫn đường vẫn đang đợi ở chỗ cũ, nhìn thấy chúng tôi liền đi tới, hỏi chúng tôi có cần xe đưa về không, Sở Thừa từ chối: “Lưu Bạch, hôm nay việc chính đã giải quyết xong rồi, bọn mình đi dạo quanh Bắc Kinh nhé!”.

Tôi hào hứng gật đầu, chúng tôi dắt tay nhau ra khỏi tòa nhà. Ánh nắng chan hòa, đường Trường An xe cộ đi lại như mắc cửi. Ngày đầu tiên của đợt nghỉ Quốc khánh, đường phố toàn khách du lịch ở các nơi đổ về, tiếng người chuyện trò ồn ào. Đây không phải là lần đầu tiên tôi đặt chân đến thành phố này và chắc đây cũng sẽ không phải là lần cuối cùng trong đời tôi dạo chơi ở đây nhưng bên cạnh có anh, cảm thấy mọi thứ xung quanh đều rộn rã, tươi đẹp làm sao.

“Em thích đi đâu?”

“Đi Di Hòa Viên? Hồi nhỏ, em đã từng theo bố mẹ đến Bắc Kinh nhưng đến Di Hòa Viên đã là buổi chiều, chưa kịp đi hết một vòng thì trời đã tối. Hồi đó mang theo máy ảnh đen trắng, ảnh chụp rửa ra toàn ảnh đen, lần nào lấy ra xem cũng thấy tiếc.” Ký ức tuổi thơ chợt hiện về, tôi túm tay Sở Thừa, giọng nhẹ nhàng: “Có được không anh?”.

Sở Thừa vẫy tay gọi xe, cười rạng rỡ: “Lưu Bạch, không biết có phải do ảo giác không, em đang làm nũng à? Em dừng lại ngay đi, hành động này thực sự rất nguy hiểm, cẩn thận không anh lại cho lái xe chở thẳng về khách sạn đấy”.

Chúng tôi xếp hàng mua vé, theo dòng người đi vào Di Hòa Viên. Hai chúng tôi đi trên hành lang nổi tiếng dài nghìn mét. Đâu đâu cũng được trạm trở cầu kỳ, mỗi bức tranh đều có một phong cách riêng, cách vài chục bước lại có một bức hoa văn hình tròn rất có chiều sâu trên đầu, đủ màu sắc sặc sỡ.

“Lưu Bạch, Hoàng đế thời cổ đại biết hưởng thụ thật đấy, hồ xanh núi biếc nằm trọn trong viên lâm Hoàng gia thế này, chỉ có một nhà được tận hưởng”, Sở Thừa đứng bên cạnh tôi thốt lên. Tôi không hưởng ứng: “Hiện tại không phải cũng thế đó sao? Chỗ Chum tiếp mình vừa nãy, người dân bình thường có thể thưởng thức sao? Em thấy chỗ đó còn kín đáo hơn ở đây bao nhiêu lần, đó mới thực sự là một nhà tận hưởng”.

“Chỗ đó hả?” Sở Thừa quay mặt về phía tôi nói tiếp: “Đó là nơi cậu ấy thiết kế riêng cho người phụ nữ mà cậu ấy yêu nhất. Sau khi cô ấy rời xa, Chum đã dựa theo thiết kế của bản vẽ mà xây dựng một khu vực y hệt như thế trên tầng thượng, thỉnh thoảng lại đến đó ở mấy ngày. Đừng cười cậu ấy, thực ra Chum cũng rất đáng thương”.

Về thất thần của Chum lại hiện ra trước mắt tôi, người đàn ông này, vinh hoa phú quý, nhìn bề ngoài thấy có tất cả nhưng lại không giữ được cái mà mình cần, để lại niềm nuối tiếc không bao giờ nguôi ngoai. Bất giác tôi thở dài: “Tại sao lại rời xa?”.

“Anh không rõ lắm. Lưu Bạch, anh đã thề rằng chắc chắn không để mình biến thành Chum thứ hai”, Sở Thừa bóp chặt tay tôi.

Ngốc ạ, tôi rất muốn trả lời anh như vậy nhưng lòng chợt xao xuyến, phía trong hành lang, khung cửa khắc hoa cỏ gắn gương tròn, hiện lên đôi lông mày cong cong của tôi, nét mặt dịu dàng, tươi tắn.

Chúng tôi vừa nói vừa cười, mãi cho đến khi trời chập choạng tối, ra khỏi Di Hòa Viên, m vẫn chưa

hết.

“Bây giờ đi đâu nào?”

“Vừa nãy em chọn rồi, bây giờ đến lượt anh.”

“Bọn mình đến hồ Hậu Hải nhé? Anh đã nghe nói từ lâu, rất muốn xem thế nào.”

“Được, thế nào cũng được.”

Chúng tôi bắt xe đến Hậu hải. Trời đã tối hẳn, đây là khu vực tập trung các quán bar nổi tiếng ở Bắc Kinh. Có lẽ do đến hơi sớm, trong bóng tối sông hồ lấp lánh, từ cổng lên nhìn vào trong, không có cảnh người qua kẻ lại nhộn nhịp đông đúc như trong tưởng tượng. Chỉ có điều trên khoảng sân trống trước cổng, có khá đông cô bác trung niên, cao tuổi đang múa theo điệu nhạc. Tôi đứng tai nghe, hóa ra là một bài hát Cách mạng. Tôi thề lưỡi, đúng là thủ đô có khác, tinh thần giác ngộ chính trị cao thật.

Các quán bar vẫn chưa có khách mấy nhưng chỗ ngồi trong các quán ăn lộ thiên dọc theo hồ Hậu Hải đã kín gần hết. Chúng tôi chọn một quán ăn Hàng Châu. Trong khi Sở Thừa cúi đầu nghiên cứu thực đơn, tôi tựa người vào lan can, hương sen thơm ngát đâu đây.

“Em thích Bắc Kinh không?”, Sở Thừa vừa hỏi tôi vừa gấp thực đơn lại, đưa cho nhân viên phục vụ.

“Thích, hồi nhỏ em đến Bắc Kinh cùng bố mẹ, ở một nhà nghỉ gần Cổ Cung. Buổi sáng ngủ dậy, đường phố toàn là các sạp nhỏ bán đồ ăn. Bánh rán. Bánh ngọt nhân đậu rồi cả bánh màn thầu nhân táo nữa, đó là lần đầu tiên em được ăn loại bánh đó. Kể ra cũng buồn cười thật, mẹ cho em tiền đi mua bánh màn thầu nhân đỗ xanh, hồi đó em tét toc hai bên, tầm tuổi Mạt Lợi bây giờ. Cô bán bánh rất quý em, cho em một cái bánh nhân táo để ăn thử, chưa bao giờ em ăn loại bánh đó, hơn nữa lại là lần đầu tiên trong đời đổi bằng vẻ xinh xắn của mình, bây giờ nhớ lại, vẫn thấy thơm ngon vô cùng”, tôi hồi tưởng lại trong hạnh phúc.

“Anh cũng đến đây một lần với cha, chú, bác, anh em họ ở khách sạn Trường Thành. Lần đó đến Bắc Kinh là thăm dò tình hình bất động sản ở đây. Duy nhất được một hôm rồi rã, cả đoàn người kéo nhau đi Trường Thành, loanh quanh một hồi chẳng để làm gì. Chỉ thấy thành phố này bụi bặm vô cùng, thua xa hình ảnh Bắc Kinh trong ký ức của em.”

“Thôi đừng kêu ca nữa, điều này đã giải thích vì sao tài sản của gia đình em thua xa nhà anh, không phải là xa mà là khoảng cách từ sao Hỏa đến Trái đất.”

Đang nói chuyện hào hứng, bỗng nhiên có một giỏ hoa xuất hiện bên bàn ăn, bà cụ bán hoa cười tươi chào chúng tôi: “Cậu ơi, cậu mua cho cô gái xinh đẹp này bông hoa đi?”.

“Vâng, giỏ hoa này có bao nhiêu bông? Cháu mua hết”, Sở Thừa đáp rất tự nhiên. Tôi khẽ kêu lên: “Anh đừng đùa nữa, bao nhiêu hoa thế này bắt em đem đi đem lại, ngại chết được”.

“Người ta khen em xinh đẹp, em không nghe thấy à?” Sở Thừa đã rút ví ra, không thèm để ý đến lời phản đối của tôi.

“Đó là vì người ta muốn bán hoa cho anh. Cụ ơi, chắc chắn cô gái nào cụ cũng khen như vậy thôi, đúng không?”, không thuyết phục được Sở Thừa, tôi quay ra đề nghị bà cụ nói một câu.

“Cháu ơi, cô không nói dối đâu, cháu rất xinh đẹp, tiếc là ở đây không có gương, nếu không cháu thử soi mà xem, ánh mắt sáng ngời như sao trời.” Bà cụ cười chỉ thấy răng không thấy mắt, cẩn thận lấy hoa đưa

cho tôi.

Không biết phải đáp lại lời khen của bà cụ thế nào, tôi ôm hoa trong tay, mặt nóng bừng, không cần đoán cũng biết chắc chắn là đang đỏ. Sở Thừa đưa tay đỡ hoa đặt lên bàn: “Luu Bạch, thức ăn vẫn chưa mang đến, bọn mình ra nhảy một bài đi”.

Nhảy? Nhảy ở đâu? Các quán bar ở đây đã bắt đầu đâu? Tôi thầm nghĩ bụng, nhưng không để tôi chần chừ, Sở Thừa đã kéo tôi ra khỏi chỗ ngồi và đi ra ngoài.

Trên khoảng đất trống ngoài cổng, các đôi đang say sưa nhảy, mặc dù là bài hát Cách mạng nhưng giai điệu du dương, Sở Thừa bước tới, hai tay kéo mạnh, tôi còn đang thần thờ thì đã bị anh đem trong vòng tay, hai chân luống cuống, suýt ngã nhào. Anh khẽ cười, đôi môi ấm áp chạm vào trán tôi: “Luu Bạch, anh yêu em!”.

Đừng sợ, Luu Bạch, đừng sợ. Hai tay tôi vòng lên cổ anh, cố gắng kìm nén không để những giọt nước mắt trào ra. Chúng tôi yêu nhau nên mới hạnh phúc thế này. Đây không phải là tội lỗi và cũng sẽ không ai nguyên rủa. “Điều mày cần làm không phải là lo sợ cho tương lai, điều mày phải làm là vui vẻ đối mặt với thực tại”, tôi tự thú.

Trong bóng tối, gió từ đâu thổi tới, sóng gợn nhẹ, thoang thoảng hương sen, dường như đâu đây có người huýt sáo, mọi âm thanh tựa như từ nơi rất xa vọng lại. Giây phút này, cuối cùng tôi đã bình tĩnh trở lại, khẽ trả lời anh: “Em cũng yêu anh, Sở Thừa ạ!”.

Chương 29

Sáng nào cũng vậy, đều là tôi mở mắt ra trước, Sở Thừa nằm bên cạnh ngủ ngon lành, hơi thở đều đều. Không kìm nổi lòng tôi liền hôn lên má anh, anh mơ màng lẩm bầm gì đó, đưa tay ra, nắm chặt tay tôi ấn xuống dưới: “Chị ơi, em thích”.

Tôi không nhịn nổi cười, ghé vào tai anh nhắc: “Không phải chân mềm nhũn rồi đó sao? Thế mà vẫn còn đòi!”.

Sở Thừa vẫn không mở mắt ra, thu hai tay lại, hôn lên môi tôi: “Luu Bạch, sáng nào cũng được như thế này thì dù có chết trong tay em anh cũng cam lòng”.

“Xì, anh nói linh tinh gì vậy.” Tiếng cười lập tức tắt ngấm vì đôi môi anh đã ập tới. Buổi sáng tỉnh giấc? Thôi đi, được ở bên anh, chỉ là giấc mơ mà thôi.

Đến tận khi chúng tôi dắt tay nhau ra khỏi phòng, bữa sáng đã gần hết giờ. Cả phòng ăn rộng thênh thang mà người thì vắng teo, chúng tôi lấy một ít đồ ăn, ngồi xuống cạnh cửa sổ.

“Luu Bạch, hôm nay anh phải đến Tổng công ty của bọn họ, em có đi cùng anh không?”, Sở Thừa gấp miếng trứng rán vào bát cháo của tôi rồi hỏi.

“Em không, em không thích làm quen với người trong các công ty kiểu đó, hơn nữa em đã hứa với Mạt Lợi là mua búp bê cho con bé. Anh lo việc của anh đi, em đi mua sắm một lúc. Ấy! Em không ăn trứng đâu, em chỉ ăn cháo không thôi.”

“Cũng được!” Anh rút ví tiền ra nhưng vẫn không quên nhắc tôi: “Này, ăn cháo không làm sao đủ chất được, em phải ăn hết đó”.

“Sao anh lại lấy ví ra?”

“Đưa tiền cho em, em thích mua gì cứ việc mua”. Sở Thừa nói rất điềm nhiên. Mắt tôi hơi nheo lại: “Anh cất đi, em có tiền rồi”.

Anh đưa tấm card mạ vàng ra trước mặt tôi, vờ mặt tôi nghiệp: “Sao vậy?”.

“Em thích gì em sẽ tự mua, anh không phải đưa tiền cho em đâu.”

“Ngốc ạ, anh và em mà còn phải phân rạch rồi thế à?”

“Thật đấy, em sẽ thấy không quen.” Tư duy kỳ quặc của anh lại bắt đầu phát huy, tôi chẳng buồn giải thích.

“Thế thì bắt đầu từ bây giờ em phải làm quen đi. Anh đã đổi mật khẩu sang ngày sinh của em rồi.” Thấy tôi không cảm, anh nhét card vào túi xách tay của tôi, sau đó bắt đầu thưởng thức bữa sáng.

Tôi khóc dở mếu dở nhưng khi chạm tay vào tấm card lòng vẫn cảm thấy vô cùng hạnh phúc vì câu nói của anh. “Đưa hay không là việc của anh, dùng hay không là việc của mày. Thôi Luu Bạch ạ, nếu điều này làm cho anh vui thì cứ để cho anh vui”, tôi nhủ thầm.

Tiền anh đi rồi, tôi quay về phòng thu dọn đồ đạc, chuẩn bị ra ngoài. Vừa xách túi lên tay, ngoài cửa

liền vang lên tiếng gõ nhẹ, đều đặn, kiên nhẫn. Tưởng là nhân viên phục vụ của khách sạn, tôi vừa bước ra mở cửa vừa hỏi: “Có việc gì đấy? Tôi chuẩn bị phải đi đây”.

Cửa phòng mở ra, gương mặt quen thuộc mà lạ lẫm xuất hiện trước mắt, gầy gò, nghiêm túc, nhìn tôi với vẻ nghiêm nghị. Tôi bối rối, bất giác lùi ra sau một bước nhưng ngay sau đó liền đứng thẳng người, gật đầu chào: “Bác Phúc, lâu lắm rồi cháu không được gặp bác”.

“Cô Lưu Bạch, đúng là lâu rồi không gặp”, ông cụ bước vào phòng, vừa nói vừa đưa tay đóng cửa lại.

Lần trước gặp ông cụ là một buổi chiều màu hạ khá lâu rồi. Tòa nhà màu trắng chói mắt, căn phòng trống trải, chiếc bóng gầy guộc của ông xuất hiện trước cửa cầu thang, ánh mắt thăm dò lướt qua bờ vai Sở Thù, nhìn tôi khiến tôi thấp thỏm bất an. Hôm nay gặp lại ông, thấy không có gì thay đổi. Thời gian vừa qua không biết đã bao lần tôi đặt dấu hỏi tiếp sau đây sẽ xảy ra biến cố gì, hiện giờ tôi đã có câu trả lời. Sau vài giây kinh ngạc, tôi đã trấn tĩnh trở lại, mời ông vào phòng khách, đặt túi xách xuống đi pha trà.

Bác Phúc nhìn tôi không nói không cười, đón lấy chén nước đặt xuống trà kỷ: “Cô Lưu Bạch, không phải khách khí, cô cũng ngồi xuống đi”.

“Phải tôn trọng người già, cho dù họ nhìn mày bằng ánh mắt khinh bỉ”, tôi tự nhủ. Vẫn giữ nụ cười trên môi, tôi hỏi: “Bác có việc gì muốn nói với cháu hay sao mà lặn lội từ Thượng Hải xa xôi đến Bắc Kinh thế này?”.

“Cổ là một người ghê ghớm, lão gia và tôi đều nhìn lầm người nên mới phải lặn lội đến đây.”

Tôi thở dài, bác Phúc đúng là tấm gương nô bộc trung thành của thế hệ cũ, lời nói chẳng trong phim ảnh.

Thấy tôi không trả lời, bác Phúc nói tiếp: “Cậu chủ có rất đông anh em, chuyện này cũng không phải là chuyện xảy ra lần đầu trong nhà họ Sở. Từ trước đến nay, bao giờ cũng là chuyện nhỏ, không ngờ cô Lưu Bạch vừa xuất hiện, chuyện nhỏ lại thành chuyện to. Chuyện ra nông nỗi này, chắc trong lòng cô đắc ý lắm nhỉ?”.

“Tôi không ghê ghớm, thật sự, các người mới là ghê ghớm, nói ra câu nào cũng làm tôi cứng họng, khiến tôi gần đây đã rèn được thói quen giữ im lặng”, tôi nghĩ thầm.

“Chuyện đã đến thế này, hôm nay, ý của lão gia là, không giải quyết vấn đề một cách triệt để thì không thể được. Cô hãy ra điều kiện để buông tha cho cậu chủ nhà tôi đi.”

“Không cần bác nói cháu cũng đã cố gắng, cậu chủ nhà bác không chịu buông tha cho cháu”, tôi tiếp tục nhủ thầm. Ngồi trước mặt ông mà tâm trạng tôi để đi đâu.

Hồi lâu không thấy tôi trả lời, ánh mắt bác Phúc trở nên lạnh lùng: “Cô Lưu Bạch, con gái các gia đình ở Triều Châu chúng tôi không nói chuyện với người già như thế này đâu”.

“Bác Phúc, cháu chẳng có ra điều kiện gì cả”, tôi quay về với thực tại, nhẹ nhàng trả lời. “Sở Thù và cháu yêu nhau, còn những chuyện khác, cháu chưa suy nghĩ nhiều”.

Bác Phúc hít một hơi thật sâu: “Chưa suy nghĩ nhiều? Cô không nghĩ đến việc cậu chủ sẽ ngang nhiên chống đối lão gia? Cậu chủ sẽ không chịu lấy vợ? Cậu chủ sẽ cầm khoản tiền hơn một tỷ rồi làm theo ý mình? Cô ạ, không phải cậu chủ đã mua nhà cho cô, đã hứa sẽ chăm sóc cô chu đáo đó sao? Không ngờ lòng tham của cô lại lớn như vậy, lại còn mơ mộng muốn đưa một đứa con của người đàn ông khác vào nhà họ Sở chúng tôi nữa chứ? Cô định để gia đình chúng tôi sau này không còn mặt mũi nào nhìn thiên hạ

nữa sao?”.

Mặt đỏ tía tai, tôi đứng phắt dậy: “bác Phúc, những điều cần nói cháu đã nói hết rồi, còn hiểu như thế nào là việc của các bác. Cháu xin lỗi, hôm nay cháu còn có việc khác, cháu không tiếp bác được nữa”.

Bác Phúc cười gằn, mở miệng định nói thêm. Tôi cũng lạnh lùng nói tiếp: “Bác còn gì để nói nữa không ạ? Bác Phúc, cháu biết mình là người như thế nào, cậu chủ của các bác cũng biết, bác không phải nhắc nhở nhiều”.

Bác Phúc ức đến nghẹn cổ, cầm một cái phong bì đập mạnh xuống bàn: “Đây là vé về Thượng Hải trong chuyến bay tới. Cô Lưu Bạch, tôi nghĩ cô sẽ dùng đến nó ngay bây giờ đó”.

Bác Phúc đóng sầm cửa rồi bỏ đi, tôi đứng như trời trồng tại chỗ, cơn phẫn nộ đã khiến tôi không thể nhúc nhích. Trong mắt đám người này, có lẽ tôi chẳng khác gì con yêu tinh. Chiếc phong bì trên bàn trắng đến tức mắt. Tôi dần bình tĩnh lại, câu nói cuối cùng của bác Phúc vẫn văng vẳng bên tai. Sẽ dùng đến nó ngay bây giờ? Có nghĩa là gì nhỉ, đầu óc tôi rối bời, đột nhiên một nỗi sợ hãi vô hình từ đâu ập tới, tôi chạy đến bên bàn, luống cuống lục tìm di động gọi về nhà.

Sau ba hồi chuông, tiếng mẹ vọng lại: “Ai đấy?”.

“Mẹ, mọi người vẫn đang ở nhà chứ ạ?”

“Mẹ và bố con đang ở nhà. Mạt Lợi xuống vườn hoa chơi với Ngải Lâm nhưng lát nữa cả nhà đến nhà cậu con ăn cơm. Con làm sao vậy, giọng hồn hèn thế.”

“không có gì đâu ạ, con đang ở Bắc Kinh, mọi việc đều ổn. Mẹ đón Mạt Lợi về đi, mấy ngày nay đừng đi đâu nữa, nghỉ lễ người đông lắm, con lại không ở nhà, đi đâu bố mẹ cũng phải đi xe buýt, đợi con về hãy đến nhà cậu.”

“Không sao đâu, xe buýt rất tiện, không được thì bắt taxi. Con cứ chơi cho thoải mái, mẹ xuống đón Mạt Lợi đây.” Tôi cúp máy, đứng thần thờ bên bàn, người lạnh ngắt, lời đe dọa của bác Phúc quả là hiệu nghiệm, thực sự lúc này tôi chỉ muốn lấy vé máy bay về Thượng Hải ngay. Tôi vẫn nhớ như in những câu nói của Cho: “Chắc là từ trước đến nay ít nhiều em cũng phải nghe nói đến việc tổ tiên các thế hệ ở Triều Châu đã giàu lên bằng con đường nào chứ?”. Ông trời phù hộ, con đường để nhà họ Sở giàu lên là làm ăn buôn bán chứ không phải là tung hoành trong xã hội đen. Gia đình tôi cả đời sống một cuộc sống bình dị êm ả, không chịu nổi những lời đe dọa.

Chương 30

Chuông điện thoại bất ngờ đổ dồn, tôi giật bản mình. Nắm chặt điện thoại trong tay, lòng bàn tay ướt nhẹp vì mồ hôi, tôi luống cuống đưa lên tai, nắp trượt trơn quá, gạt hai lần mới mở được ra.

“Luu Bạch, em đang làm gì vậy? Lần đầu tiên nghe điện thoại của anh nhanh như vậy, anh thực sự bất ngờ đấy”, không phải là tiếng mẹ như tôi tưởng tượng, mà là Cho.

Chắc chắn là do quá sợ hãi vì chuyện ban nãy, lần này nghe thấy tiếng Cho, không ngờ tôi lại bình tâm, giọng cũng nhẹ hơn: “Cho, sao lại là anh?”.

“Em đang đợi điện thoại à?”, Cho nhanh nhạy vặn hỏi.

“Không, vừa nãy bác Phúc có đến, em...” Đột nhiên tôi im bất, kinh ngạc trước phản ứng của mình, tại sao tôi lại nói những chuyện này với anh ta nhỉ? Đầu óc tôi lú lẩn rồi sao.

“Bác Phúc nào?” Ở đầu dây bên kia, Cho trầm ngâm, rồi giọng anh nghiêm lại: “Có phải là người của nhà họ Sở không?”.

“Cho, thực ra không có việc gì cả, em cúp máy đây.” Cứ nói chuyện thế này với Cho thực sự không ổn, cho dù có phải cầu cứu, tôi cũng phải gọi điện thoại cho Sở Thừa. Nhưng không hiểu sao tôi có linh cảm rằng, dù có gọi cho Sở Thừa cũng chẳng giải quyết được việc gì, thậm chí còn tồi tệ hơn.

“Đợi chút đã”, Cho ngăn tôi lại: “Luu Bạch, lẽ nào Sở Thừa để em lại một mình trong khách sạn sao? lúc bác Phúc đến, chắc chắn cậu ta không có trong phòng chứ?”.

“Em phải ra ngoài đây”, không biết trả lời Cho thế nào, tôi vội kết thúc cuộc nói chuyện.

“Luu Bạch, đợi một lát anh đến ngay nhé? Đừng ra ngoài một mình, anh sẽ đến ngay lập tức.”

“Cho, anh đừng làm vậy, em sợ Sở Thừa hiểu lầm, thực sự không có chuyện gì xảy ra cả, anh không phải...”

“Em ngớ ngẩn à?”, Cho cao giọng khiến tôi giật nảy mình. “Đến nước này rồi mà em còn quan tâm đến việc cậu ta có hiểu lầm hay không? Thằng cha này là một gã ngốc, em cũng biến thành người ngớ ngẩn như cậu ta rồi à? Em cứ ngồi ở phòng không được đi đâu cả, đến nơi anh sẽ gọi cho em!”.

Tôi mở miệng định nói tiếp nhưng điện thoại đầu bên kia đã bị cúp máy. Sợ hãi, tôi lùi ra tận mép giường, chân khụy xuống chạm vào tấm đệm mềm mại. màn hình đi động tối om, tôi vung tay vút xuống giường. Tôi ôm mặt, cảm thấy mình như chìm sâu trong bóng đêm vô tận, không tìm được đường ra, bước chân cực nhọc.

Căn phòng yên tĩnh đến rợn người, tiếng tích tắc của chiếc đồng hồ treo tường rõ hơn bao giờ hết, dường như một thế kỷ đã trôi qua. Bất ngờ di động lại đổ chuông. Là Cho ư? Tôi với tay lấy điện thoại, màn hình hiện lên một số lạ, không phải Cho, một số điện thoại tôi chưa bao giờ nhìn thấy, hoàn toàn xa lạ.

“Cô Luu Bạch có phải không?”, một giọng già nua cất lên, chậm rãi, lạnh lùng.

“Vâng, tôi đây.”

“Tôi là cha của Sở Thừa.”

Bình tĩnh, Lưu Bạch, hãy bình tĩnh. Tôi cần đầu lưỡi, cái đầu đã khiến đầu óc tôi tỉnh táo trở lại: “Cháu chào bác Sở!”.

“Tôi không dám nhận là bác đầu. Mặc dù chưa được gặp mặt nhưng cô Lưu Bạch đã để lại cho tôi ấn tượng sâu sắc. Sau khi được cô dạy dỗ, Sở Thừa đã biến thành một con người hoàn toàn khác khiến tôi không còn nhận ra nữa.”

“...” Về cảm ghét toát lên trong giọng nói của ông đã khiến tôi im lặng không biết nói gì.

“Năm chín tuổi, Sở Thừa bị người ta bắt cóc một lần, ba ngày ba đêm mới chuộc được về. Mấy ngày đó, tôi và mẹ nó thực sự phải sống trong vật vã, tưởng rằng mất hẳn thằng con trai này rồi. Từ đó trở đi, chúng tôi luôn hết sức cẩn thận, chỉ sợ có chuyện không may lại xảy ra, may mà Sở Thừa đã yên ổn trưởng thành. Nhưng tuần trước nó về Triều Châu, biến thành một người hoàn toàn khác khiến tôi cảm thấy con trai ngày xưa của mình đã biến mất. Chúng tôi phải cảm ơn cô Lưu Bạch đã cho chúng tôi tìm lại được cảm giác này.”

“Bác Sở...À không, chú Sở, cháu chưa từng đưa ra yêu cầu và ý kiến gì với Sở Thừa, cháu nghĩ gia đình chú đã hiểu lầm”, tôi muốn giải thích nhưng thực sự không biết phải nói từ đâu.

“Thôi không phải nói nhiều nữa. Cô Lưu Bạch cũng đã làm mẹ rồi, chỉ có điều bối cảnh gia đình khác nhau mà thôi. Tôi nghĩ rằng cô không thể hiểu nổi cảm giác này, vì thế tôi cũng muốn để cô tự cảm nhận cảm giác đó, chúng ta mới có thể hiểu nhau hơn.”

Tôi thờ dốc, một giọng hét thất thanh vang lên bên tai. Sau đó, tôi mới phát hiện ra đó là tiếng thét của mình: “Thế nào là tự cảm nhận? Chú Sở, chú hãy nói cho rõ đi”.

Đột nhiên có tiếng khóc non nớt trong điện thoại vọng tới. “Mặt Lợi, Mặt Lợi! Có phải là c tòi hét lớn.

“Mẹ ơi, mẹ ơi, hu hu. Ông ngoại, bà ngoại, hu hu...” Giữa đám âm thanh ồn ào xung quanh, tiếng gọi của Mặt Lợi như một mũi kim đâm thẳng vào trái tim tôi.

Không đợi tôi nói thêm một câu nào, giọng nói già nua, vô cảm lại cất lên: “Cô Lưu Bạch, tôi ở Thượng Hải đợi cô, vé máy bay cô đã cầm rồi đúng không? Bác Phúc đang đợi cô dưới đại sảnh đấy”.

“Cháu xin chú, đừng làm hại Mặt Lợi, nó chỉ là một đứa bé, nó không hiểu gì hết”, tôi nói trong nước mắt, nỗi sợ hãi khiến người tôi run lẩy bẩy. Sự thật đáng sợ làm sao, lúc này, người tôi sờn hết gai ốc, chỉ biết van xin.

“Yên tâm, tôi chỉ muốn giải quyết chuyện này với cô một lần, không có mục đích gì khác. À đúng rồi, từ giờ phút này, cô không nên liên lạc với Sở Thừa nữa. Tôi nghĩ điều này chắc không phải nhắc cô cũng biết, đúng không?” Nói xong, ông ta cúp máy. Tôi đứng dậy, chạy ra phía bàn, người mềm nhũn, loạng choạng, ngã đúi đúi, cùi trỏ đập vào góc bàn nhưng vì đang trong cơn hoảng loạn nên tôi hoàn toàn không có cảm giác gì. Tôi bò dậy, chộp lấy túi xách và phong bì trên bàn, chạy ra cửa. Trước mắt tôi tối sầm, sống mũi đau nhói, tôi và người đứng ngoài cửa đâm sầm vào nhau.

“Lưu Bạch!” Người tôi bị giữ chặt, giọng Cho như đang ở ngoài vũ trụ vọng lại: “Em chạy đi đâu vậy?”.

Chưa bao giờ cảm kích trước sự xuất hiện của anh ta như bây giờ, tôi túm chặt cánh tay anh ta như người chết đuối đang với lấy chiếc phao cứu mạng cuối cùng. “Cho, bọn họ bắt Mặt Lợi đi rồi, Anh giúp

em với, giúp em với”, tôi nói không ra tiếng, nước mắt giàn giụa, không nhìn rõ mặt anh. Nhưng bàn tay kiên định, ấm áp của Cho giữ chặt tôi, cúi đầu ghé sát tai tôi nói, giọng dịu dàng: “Đừng khóc, suýt, chẳng có việc gì nghiêm trọng cả, anh bảo đảm hai mẹ con em sẽ an toàn. Nào, Lưu Bạch, dù việc nguy hiểm thế nào vẫn có anh ở bên em”.

Cho không đưa tôi đi ra mà kéo tôi trở lại phòng, đưa tay đóng cửa lại.

“Em muốn về Thượng Hải”, tôi hoàn toàn không hiểu dụng ý của Cho, tay nắm chặt phong bì, giọng năn nỉ.

Giọng Cho nhẹ nhàng: “Đừng sốt ruột, em nhìn bộ dạng của mình bây giờ xem, làm sao ra đường được? Đi rửa mặt, uống ngụm nước, bình tĩnh lại một chút, anh phải gọi mấy cuộc điện thoại đã”. Cho lấy chiếc phong bì trong tay tôi, rút vé ra xem: “Vẫn còn thời gian, anh đảm bảo em sẽ kịp chuyến bay này”.

Tôi định nói thêm nhưng anh đã rút điện thoại ra bấm số. Thấy tôi vẫn đứng yên tại chỗ, anh ta đưa tay khẽ đẩy tôi vào nhà tắm. Cửa khép hờ, chỉ còn lại một mình tôi trong đó.

Tôi đứng trước gương nhìn bộ dạng tồi tệ của mình, hai mắt đỏ hoe, mặt nhòe nhoẹt nước mắt, cùi tay đỏ sưng, cả người vẫn run. Với bộ dạng này, đừng nói là đi máy bay, có khi từ đây đi xuống đại sảnh cũng có người gọi điện thoại báo cảnh sát. Cho nói không sai, việc tôi cần làm bây giờ là bình tĩnh, gào thét khóc lóc, hoảng hốt, điên loạn sẽ chẳng giải quyết được gì, nó không thể giúp ích gì cho tôi.

Đưa tay vịn nước, tay phải run rẩy yếu ớt, tôi không thể vịn được: “Lưu Bạch, mày thực sự là một người đàn bà vô tích sự!” Với bộ dạng này, làm sao có thể giành lại Mạt Lợ?”, tôi thầm rửa mình. Tôi đưa cả tay trái ra, hai tay gắng sức mở vòi, nước xả ra, tôi vẩy nước lên mặt, cảm giác mát lạnh khiến tinh thần rần rờ trở lại, ngay cả đầu óc cũng tỉnh táo hơn. Tiện có nước lạnh, tôi búi chặt tóc lại, lộn tóc cuối cùng vén ra sau tai, tôi quay người mở cửa, bước ra ngoài.

Cho vẫn chưa kết thúc cuộc nói chuyện qua điện thoại. Nhìn thấy tôi, anh ta giơ tay ra hiệu cho tôi ngồi xuống. “Lâm, Khải Tây – nhân viên văn phòng ở Thượng Hải – sẽ đến đưa em ra sân bay ngay bây giờ. Em cứ sang Hồng Kông chơi mấy ngày rồi hãy quay về Mỹ. Sao? Thượng Hải chơi vui hả? Ha ha, nếu như em thích, lúc nào cũng có thể quay về chơi cho thật đã. Mấy hôm nay anh có công chuyện khá khó khăn phải giải quyết ở Thượng Hải nên có em ở cùng không tiện lắm”.

“Ừ, ngoan nhé, đến Hồng Kông nhớ gọi cho anh”.

Tôi không ngồi xuống, lặng lẽ đứng sang một bên, đợi anh ta kết thúc cuộc nói chuyện rồi lên tiếng: “Cho, em đã chuẩn bị xong rồi, bây giờ chúng ta đi được chưa?”.

Cho nhìn tôi, ánh mắt tỏ vẻ khen ngợi nhưng giọng châm chọc. “Lưu Bạch à, anh vẫn thích dáng vẻ ban nãy của em. Tội nghiệp đáng thương, hốt hoảng tím chặt lấy anh. Em có thể bỏ bùa đàn ông bằng dáng vẻ đó đấy. Bất cứ gã đàn ông nào cũng có thể chết vì em, tại sao em lại lấy lại phong độ được nhanh như vậy, anh thực sự thất vọng đấy”.

“Cho, vừa nãy cha Sở Thừa nói bác Phúc đợi em dưới đại sảnh.” Thực ra, tôi vẫn đang trong tình trạng lo lắng cực độ nhưng vẫn có thể bình tĩnh nói chuyện.

“Không phải đâu”, Cho hờ hững xua tay, cùng tôi đi ra cửa. “Vừa nãy anh có gọi điện thoại cho Chum, không ngờ lại có người dám ngang nhiên đe dọa khách trong khách sạn của cậu ta, phải tiếp đãi cẩn thận vị khách liều mạng này mới được. Anh đoán lúc này bác Phúc đang được tiếp đãi đặc biệt ở một địa điểm nào đó”.

Tôi kinh ngạc nhìn Cho. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi vừa rồi, rốt cuộc là anh ta đã làm những chuyện gì?

“Luu Bạch, đừng thần thờ nữa, thang máy đến rồi”, Cho tím cánh tay tôi. Đau quá, tôi rút ngay tay lại.

“Sao vậy?”, mặc tôi ngăn lại, Cho vẫn vén ống tay áo tôi lên. Ánh đèn hành lang dịu mắt nhưng mặt anh ta đột nhiên đanh lại, sợ quá tôi lùi ra sau một bước.

“Cũng là do ông Phúc đó làm hả? Không ngờ ông già này lại giỏi đến vậy!” Không biết có phải tôi nghe nhầm không? Giọng Cho nói nghe vẻ như sắp có người gặp tai họa, tôi vội vàng giải thích: “Không phải ông ấy, do em tự ngã lúc này”. Tôi luống cuống kéo tay áo xuống, bước vào thang máy trước. Ngoài thang máy, sắc mặt Cho tối sầm, dường như nhiệt độ xung quanh cũng hạ xuống, ngay cả ánh đèn dịu mắt cũng trở nên tối tăm. “Thực sự không phải ông ấy, em nói thật đấy”, sợ quá, tôi lại bổ sung thêm một câu.

Cửa thang máy khép lại, trong không gian chật hẹp chỉ có hai chúng tôi. Về mặt Cho u ám, tôi thấp thỏm, không khí trở nên ngột ngạt, bất ngờ mắt tôi tối sầm, Cho ép sát, cúi đầu nhìn tôi.

Tôi bị dồn vào góc thang máy liền nói: “Cho, anh...”.

“Đồ ngốc, Luu Bạch, là đồ ngốc!”, Cho khế gầm lên. Anh đưa tay ra, bất ngờ ôm chặt tôi vào lòng, siết chặt đến mức như muốn nghiền nát tôi ra. “Tại sao không nghe lời anh? Tại sao cứ lằng nhằng mãi với thằng ngốc đó? Tại sao để mình ra nông nổi này?”. Giọng anh ta mỗi lúc một nhỏ, cuối cùng ghé sát vào tai tôi, giọng yếu ớt vô cùng: “Tại sao anh lại phải đau đớn vì một đứa ngốc như em? Em nói cho anh biết đi Luu Bạch, tại sao?”.

Mặt Cho kề sát tai tôi, hơi thở nghe rõ mồn một. Chưa bao giờ có người đàn ông nào mềm yếu như thế này trước mặt tôi. Nhưng những lời anh ta nói không đem lại cho tôi cảm giác rung động, mà là sợ hãi. Giây phút này, cơ thể tôi đang cứng đờ, cổ đang ở trong tư thế không tự nhiên, hơi ngửa ra sau, điều mà tôi đang suy nghĩ là làm sao để tìm lại được hơi thở và giọng nói của mình. Cuối cùng, tôi khế lên tiếng: “Cho, anh bảo lúc này em phải trả lời anh thế nào? Anh muốn nghe em nói gì?”.

Keng một tiếng, cửa thang máy bật mở, nhìn thấy cảnh tượng của hai chúng tôi, khách chờ ngoài cửa đều tỏ vẻ thất sắc.

Cho ngắt đầu, lùi ra sau một bước, sau đó quay người bước ra. Tôi bước nhanh theo sau, mãi cho đến khi lên xe, anh ta vẫn không thèm nhìn tôi, chỉ im lặng nở má. Trong nháy mắt, khách sạn đã lùi lại sau lưng, biến mất khỏi tầm mắt.

Trong xe vẫn yên lặng như tờ, ngột ngạt vô cùng. Triền đường cao tốc, cảnh vật đơn điệu ở hai bên đường vùn vụt trôi ngược về sau. Bầu trời xám xịt, mây đen từ từ kéo tới như muốn nuốt chửng lấy tôi. Con đường này lúc đến là tâm trạng vui vẻ, lúc trở về lại dài đằng đẵng khiến tôi như ngồi trên lửa, chỉ ước mình được mọc thêm đôi cánh bay thẳng về điểm cuối cùng.

Cuối cùng sân bay Bắc Kinh đã hiện ra trước mắt tôi, Cho vẫn im lặng, không nói gì. Tôi thầm trách mình về câu trả lời không khéo ban nãy. Lúc này, nếu anh ta buông tay, để tôi một mình đối mặt với con đường phía trước thì tôi thực sự bơ vơ vô cùng. Nghĩ vậy, tôi bèn lên tiếng: “Cho... có phải những lời em nói vừa nãy khiến anh phật ý? Nhưng điều mà em cần nhất bây giờ là đưa Mạt Lợi trở về nhà an toàn. Lòng em đang rối bời, không còn tâm trạng nào để nghĩ về những chuyện khác, anh...”.

“Yên tâm.” Cho lái xe vào bãi, động tác dứt khoát, nhanh gọn, về u ám trên mặt đã biến mất, thay vào đó là nụ cười mà tôi vẫn quen thuộc, dường như mọi việc đều nằm trong tầm tay. “Anh đã nói là không có gì nghiêm trọng mà. Việt nhà họ Sở làm, mặc dù có phần nằm ngoài dự đoán nhưng cũng không phải

không thể giải quyết. Lưu Bạch, anh giúp em không phải chỉ vì riêng em, vì thế em cũng không phải lo lắng, sợ anh buông tay giữa chừng thế đâu”.

“Không phải vì em?” Con người này nói chuyện lúc nào cũng hàm chứa nhiều ẩn ý, một câu hỏi cũng khiến người nghe phải đặt câu hỏi một hồi lâu. Tôi thấy hơi khó hiểu, nhìn Cho với vẻ bất an.

Cho xuống xe, mở cửa cho tôi rồi nói: “Lưu Bạch, Sở Thừa có được em, đã tận hưởng được mọi niềm vui, muốn rời xa nhưng không thể làm được. Nhưng cậu ta có được em rồi thì sao nào? Không giữ được em, mọi thứ đều là con số không. Còn anh, cả đời được làm theo ý mình, gặp được lại bị em từ chối phủ phàng, không cho một cơ hội nào. Em bảo anh và cậu ta, ai thảm hơn ai?”.

Lúc này, anh ta vẫn còn tâm trạng để đùa kiểu này sao? Tôi xuống xe: “Cho, sắp đến giờ rồi, chúng ta vào sân bây giờ”.

Cho bước bên cạnh tôi, đưa tay xách túi cho tôi. Cảm giác ức chế lại một lần nữa ập tới, bất giác tôi tránh sang một bên. Cho nghiêng đầu nhìn, trên môi nở một nụ cười thân thiện: “Lưu Bạch, em sợ anh à?”.

“Không!” Lòng chỉ ước được quay về Thượng Hải ngay lập tức, tôi nhanh chân rảo bước.

“Lưu Bạch, em hãy nhớ rằng, anh giúp em chỉ là vì cá nhân anh. Đến giây phút này, anh và Sở Thừa, hươu sẽ rơi vào tay ai, vẫn còn là ẩn số.” Ánh mắt Cho chợt sáng lên, dường như trước mặt xuất hiện một thử thách gì khiến anh ta vô cùng hào hứng, chỉ muốn vào cuộc ngay vì đã nắm chắc phần thắng trong tay.

Trời ạ, đây chính là bản năng thích chinh phục của đàn ông sao? Tôi cúi đầu bước nhanh, không thèm đếm xỉa gì đến Cho nữa. Hiện giờ, tôi chỉ cần Mạt Lợi được bình an vô sự. Hươu rơi vào tay ai vẫn chỉ là cuộc tranh giành mà thôi. Thật quá đáng, coi tôi như một món hàng hay một vụ làm ăn?

Chương 31

Máy bay hạ cánh xuống sân bay Hồng Kiều, tôi vội vàng chạy ra sảnh lớn. Đã có người đợi ngoài cổng, nhìn thấy Cho, lễ phép bước đến: “Tổng giám đốc Viên, ịa điểm đã được xác định, bây giờ chúng ta đi thẳng tới đó chứ ạ? Có cần phải chuẩn bị thêm gì không ạ?”.

“Xe của tôi đâu?”, Cho lên tiếng hỏi.

“Đã lái đến đây rồi. Tổng giám đốc tự lái phải không ạ?”

“Các anh lái xe theo tôi, địa điểm đã đưa vào hệ thống định vị rồi chứ?”

“Vâng ạ, xe ở bên này, mời Tổng giám đốc!” Chàng trai này người cao dong dỏng, tinh thần rắn rỏi, nói năng gãy gọn, nói xong câu đó, liền quay sang tôi: “Chị Lưu Bạch, mời chị ạ!”.

“Cảm ơn anh!” Dường như mọi việc đã chuẩn bị ổn thỏa, tôi cũng cảm thấy yên tâm hơn. Cho quay đầu kéo tay tôi, lúc này, tôi cảm thấy vô cùng biết ơn anh ta. Bất giác tôi nhắc lại: “Cho, cảm ơn anh”.

Bất ngờ Cho kéo mạnh hơn, may mà đã đến gần xe, tôi ngồi lên xe, anh đã rút tay lại.

“Lưu Bạch, chuẩn bị đi gặp cha Sở Thừa nhé, em có sợ không?” Cho cũng lên xe, bài hát quen thuộc vang lên sau khi xe nổ máy. Tôi ngồi thẳng người, mắt nhìn về phía trước, nghiêng răng trả lời anh ta: “Không sợ!”.

Xe đi vào con đường nổi tiếng ở phía tây Thượng Hải, đường khá hẹp, rẽ vào ngõ nhỏ quanh co, dừng trước một tòa nhà kiểu tây nằm riêng biệt. Xuống xe, tôi đứng trước cánh cổng tối sẫm, hít một hơi thật sâu.

Cho khoác tay lên vai tôi, bước vào bên trong: “Ngốc ạ, em tưởng rằng hít thở thật sâu em sẽ biến thành một nữ siêu nhân vô địch thiên hạ ư?”.

Trong cổng có người dẫn đường, ngôi biệt thự này mặc dù cũ kỹ nhưng được chăm sóc cẩn thận, tay vịn cầu thang màu đỏ mun trơn bóng. Trên đường đi lên, thảm đỏ sắc sảo trải trên cầu thang, bước chân không một tiếng động. Có hai người trạc tuổi trung niên đang đứng trên cầu thang lên tầng hai, nhìn thấy chúng tôi, liền đẩy cửa mở ra. Bên trong khá tối, cửa được chạm trổ hoa văn theo phong cách cũ, ánh sáng không lọt vào nhiều, cửa vừa mở, lập tức thấy sáng hẳn lên. Bước vào trong, nhìn thấy một dãy cửa sổ dài nằm đối diện với ban công, bên ngoài có mấy cây cảnh là tươi tốt, ánh nắng bên ngoài cửa sổ mặc sức hắt vào. Ngồi trên bộ sofa rộng rãi đặt ngược chiều với ánh sáng có mấy người đang nói chuyện. Trong căn phòng sáng rực, chỉ có họ bị bóng râm che khuất, nhìn không rõ mặt.

“Bác Sở, ngôi nhà này xây từ bao giờ vậy? Rất có con mắt”, Cho lên tiếng chào ông cụ ngồi giữa. Hai người ngồi bên cạnh giật mình đứng dậy: “Cậu chủ nhà họ Viên cũng đến à? Mời cậu ngồi”.

Ngoài ông cụ ngồi giữa ra, những người còn lại đều lộ rõ vẻ ngạc nhiên, đưa mắt nhìn nhau. Ông cụ khẽ lên tiếng nhưng không phải là để trả lời câu hỏi của Cho: “Cô Lưu Bạch, tôi vừa nhận được thông báo từ Bắc Kinh. Không ngờ cô lại có thể giải quyết mọi việc ổn thỏa, chu toàn với đàn ông nhà họ Sở và họ Viên. Bái phục, bái phục! Tôi thực sự phải để đàn con ngờ nghếch nhà tôi học tập cô mới được”.

Tôi chăm chú nhìn sang, cuối cùng cũng nhìn rõ mặt người đang nói chuyện. Dáng không cao lắm,

người hơi đậm, các nét bình thường, ngoài khuôn mặt ra, không có nét nào giống Sở Thừa. Nhưng lúc nói với tôi, ánh mắt toát lên vẻ dò xét, lạnh lùng khiến tôi rợn người.

Không đợi tôi trả lời, Cho đưa tay ra, kéo tôi ngồi xuống hàng sofa mà hai người đàn ông vừa nhường chỗ không hề khách khí. Ngoài cửa lập tức có người mang ghế bọc nhung vào. Cho vẫn cười cười nhưng giọng cứng rắn: “Bác Trần, Bác Lý, anh Đình, hôm nay mọi người đến đây họp à? Nhà họ Sở cần giải quyết việc riêng, mọi người không tránh đi đâu một lát hay sao?”.

Mấy người kia như chợt bừng tỉnh, vội đứng dậy chào rồi đi ra cửa. Cha Sở Thừa đánh mặt lại: “Cho, cậu nói đây là việc riêng nhà họ Sở, vậy tôi muốn hỏi cậu tại sao cậu lại cho người bắt giam bác Phúc rồi bay về Thượng Hải cùng người đàn bà này? Không phải cậu cũng nhúng tay vào việc riêng của nhà họ Sở đó sao?”.

Tôi định lên tiếng, cho đến lúc này, tôi vẫn chưa có cơ hội để nói câu nào, tôi chỉ muốn hỏi ông ta xem Mạt Lợi đang ở đâu. Tôi vẫn chưa kịp lên tiếng, Cho đã vừa cười vừa trả lời: “Cháu cũng không hào hứng với việc riêng của nhà họ Sở đâu nhưng, đây là chuyện riêng của cháu, không nhúng tay vào không được bác ạ”.

Tôi và cha Sở Thừa đều cảm thấy khó hiểu trong câu nói của Cho. Cha Sở Thừa buột miệng: “Thế có nghĩa là gì?”.

Không thềm đếm xỉa đến v của tôi, Cho cười rồi quàng tay qua người tôi: “Luu Bạch là vợ tương lai của cháu, đương nhiên chuyện của cô ấy là chuyện riêng của nhà họ Viên chúng cháu rồi”. Giọng Cho chậm rãi, rành mạch nhưng tôi lại cảm thấy như sét đánh ngang tai. Cha Sở Thừa liền đứng bật dậy, kinh ngạc nhìn hai chúng tôi, không thốt lên được lời nào.

“Bác Sở thích trẻ con nên đưa Mạt Lợi đi chơi cũng không có gì là xấu nhưng hiện giờ Luu Bạch và cháu đã từ Bắc kinh trở về, phiền bác Sở đưa Mạt Lợi về được không ạ. Bọn cháu đang định đưa cô bé về nhà đây”, không thềm ngó ngang đến phản ứng của tôi và cha Sở Thừa, Cho tự mình lắm bắm, trên môi vẫn giữ nụ cười.

Sắc mặt cha Sở Thừa hết tái lại chuyển sang đỏ, cuối cùng ông rít qua kẽ răng: “Được, hay lắm! Cô Luu Bạch, bình thường tôi rất ít khi bái phục người đời nhưng hôm nay tôi thực sự phục cô sát đất!”.

Tôi há miệng một cách vô ích, muốn nói, muốn giải thích nhưng hoàn toàn không biết phải bắt đầu từ đâu.

“Cậu Viên, kể cả tôi có sự hiểu lầm lớn thì hiện giờ chuyện hôn nhân của hai gia đình chúng ta và bản giao kèo giữa nhà họ Viên với nhà chúng tôi có còn hiệu lực hay không?”

“Dù chuyện hôn nhân hay bản giao kèo thì đều phải xem bá Sở có thiện chí hay không đã. Chắc bác Sở cũng biết hiện giờ ai có thể quyết định mọi chuyện của nhà họ Viên chứ?”

“Được.” Cha Sở Thừa quay người bấm chuông, lập tức có người từ ngoài cửa bước vào: “Lão gia, ông có gì chỉ bảo không ạ?”.

“Bấm điện thoại cho cậu chủ”, ông nói nhưng trừng mắt nhìn tôi không chớp mắt như đang nhìn con quái vật hiếm có nào đó: “Cô Luu Bạch, đề nghị cô đích thân thông báo cho thẳng con ngớ ngẩn nhà tôi biết tin vui này, tôi sẽ cho người trao con gái đến tận tay cô ngay. Có gì không phải nhà họ Sở chúng tôi sẽ xin lỗi cô ngay trước mặt”.

Điện thoại đã thông và được đưa vào tay tôi, tôi thần thờ cầm máy, giọng Sở Thừa cất lên ở đầu dây

bên kia: “A lô ! A lô”.

Trong ống nghe chỉ có tiếng thở của tôi bị phóng lên rất to. Sáng nay, tôi và anh còn ngồi trò chuyện vui vẻ trong phòng ăn tràn ngập ánh nắng. Chỉ cách mấy tiếng đồng hồ ngắn ngủi, nghe thấy tiếng anh mà con tim tôi đau nhói, không thể nói được lời nào.

“Luu Bạch, có phải em đó không? Có phải em gọi điện thoại cho anh không?”, đầu dây bên kia bắt ngờ hỏi dồn, “Em đang ở đâu? Có phải đang ở gần chỗ cha anh không?”

“Sở Thừa...” Tôi chỉ kịp gọi tên thì đã bị anh ngắt lời: “Luu Bạch, em đừng sợ, anh và chum đang ở sân bay Thượng Hải rồi, anh sẽ về ngay thôi. Em đợi một lát được không? Em nhớ là cho dù cha anh nói gì em cũng không cần phải trả lời”.

Tôi chưa kịp nói thêm gì, điện thoại đã bị cúp máy. Tôi cầm điện thoại, thẫn thờ nhìn hai người đàn ông trước mặt: “Điện thoại bị ngắt rồi, Sở Thừa nói anh ấy sẽ đến ngay”, tôi khó nhọc lên tiếng. Tôi nghe thấy giọng mình lạc đi như bị một tảng đá nghiền qua.

Căn phòng rộng rãi bị bao trùm bởi một bầu không khí im lặng đến nghẹt thở, cha Sở thừa đứng trước mặt tôi, nhíu mày cau có. Cho vẫn ngồi yên tại ch không biểu lộ cảm xúc gì, chỉ còn lại một mình tôi cầm điện thoại, thẫn thờ vô hồn. Những tia nắng còn sót lại ngoài cửa sổ mỗi lúc một nhạt dần, cảm giác lạnh lẽo từ từ luồn vào cơ thể khiến tôi không sao chống đỡ nổi. Mọi vẻ bình tĩnh bề ngoài sắp nổ tung, phải có hết sức bình tĩnh tôi mới kiềm chế được mình không rơi vào trạng thái khóc lóc gào thét.

Cuối cùng, trong lúc tôi tưởng rằng sự chờ đợi dài đằng đẳng này sẽ mãi mãi không có điểm dừng thì một tiếng phanh xe chói tai từ bên ngoài vọng vào, sau đó là những bước chân nặng trĩu đi từ dưới lên trên. Ngoài cửa có tiếng người chặn lại: “Cậu chủ, ông chủ nói hiện giờ không được làm phiền ông”, “Rầm” một tiếng, cửa bị đẩy mạnh, cuối cùng Sở Thừa đã xuất hiện trước mặt tôi. Trái tim đau nhói, điện thoại cầm trong tay từ nãy rơi thẳng xuống sofa phát ra âm thanh khô khốc. Chỉ một ngày ngắn ngủi mà tôi có cảm giác như đã xa anh cả thế kỷ. Tưởng rằng việc gặp lại anh gần như là điều xa xỉ nhưng giây phút này, anh vừa xuất hiện, cảm giác của tôi không phải là tìm lại được cái mình vừa đánh mất mà là một nỗi tuyệt vọng vô bờ. Anh nhìn tôi, đôi môi mím chặt, có phần biến dạng, đôi mắt vốn trong trẻo đã hằn lên những tia máu đỏ.

“Thừa, con về đúng lúc lắm, anh Viên và cô Luu bạch vừa thông báo cho ta một tin vui. Cô Luu Bạch, để cô đích thân nói với nó có thể sẽ hay hơn đây”, không thềm đếm xỉa đến vẻ mặt của Sở Thừa, ông cụ từ nãy đến giờ vẫn đứng trước mặt tôi bất ngờ lên tiếng.

“Cháu...”, tôi mở miệng rồi lại ngậm lại. Phải chăng mỗi câu nói của tôi lúc này đều liên quan mật thiết đến việc Mạt Lợi có được trở về an toàn hay không? Nhưng các người muốn tôi nói gì? Ai bảo tôi sắp trở thành cô dâu của Cho? Trên đời này không có chuyện gì hoang đường hơn điều này.

Ngoài cửa vọng lại một giọng nói quen thuộc, cứu tôi thoát khỏi tuyệt vọng: “Sở Thừa, cậu chạy nhanh quá đấy, không phải Luu Bạch đang an toàn đứng đó rồi sao? Sao mà cứ làm như bị cháy nhà vậy?”.

Lần này, ngay cả Cho vẫn im lặng từ nãy đến giờ cũng đứng dậy, giọng kinh ngạc: Chum, cả cậu cũng đến đây à?”.

Chum bỗng chốc trở thành nhân vật trung tâm nhưng dường như anh ta không hề phát hiện ra bầu không khí căng thẳng trong phòng, cười tươi nhìn khắp một lượt, sau đó vỗ vai Sở Thừa trên: “Đầu tiên tưởng là phải để cậu giới thiệu nhưng trong phòng một, hai, ba, bốn; có bốn người thì tôi quen ba rồi, chỉ còn vị này, không cần giới thiệu cũng biết chắc chắn là bác Sở chưa gặp bao giờ”. Chum quay mặt sang

cha Sở Thừa, cất cao giọng chào: “Bác Sở, đây là lần đầu cháu được gặp bác. Cháu là Chum, không biết Sở Thừa có bao giờ nhắc đến cháu với bác không?”.

Sắc mặt cha Sở Thừa thay đổi liên tục. Tôi nghĩ hôm nay là một ngày có quá nhiều chuyện bất ngờ xảy ra khiến ông không thể chịu được nữa nhưng cuối cùng ông đã trấn tĩnh lại, bước lên phía trước trả lời: “Anh Chum cất công đến đây mà chúng tôi không đón tiếp từ xa, mong anh lượng thứ, xin mời anh ngồi”.

“Cháu đến đây để tìm bạn cũ, bác không phải khách khí ạ!”. Chum xua tay, bước về phía tôi và Cho, vừa chào Cho, vừa liếc về phía tôi: “Cho, không báo trước với cậu thì tôi không được đến Thượng Hải sao?”.

Về kinh ngạc chỉ hiện lên thoáng qua trên nét mặt Cho, ngay lập tức anh lại nở nụ cười trên môi: “Biết là không thể nói với cậu, một người chỉ sợ thiên hạ không nổi loạn. Tôi vừa đi cậu đã theo sát nút đến đây góp vui hả”.

Chum cũng cười lớn, sau đó quay sang phía tôi: “Luu Bạch, em đang nghĩ gì vậy? Mắt mở to vậy, hay là vẫn là câu nói cũ đó sao?”.

Đúng vậy, chính là câu đó, Dương Quý Phi, anh lại chơi trò điệp vụ nội gián hay sao? Bị Chum chen ngang, bầu không khí trong phòng trở nên kỳ dị, tôi nhìn gương mặt bình thản của Chum, cắn môi không nói gì.

“Luu Bạch, em lại đây!”, giọng Sở Thừa cất lên. Ngay sau đó, anh bước tới trước mặt tôi, một tay kéo cánh tay trái tôi về phía anh. Chưa kịp phản ứng gì, cổ tay bàn tay phải của tôi căng ra, quay lại thì thấy Cho khẽ cau mày, mặt tỏ rõ vẻ không hài lòng. Mặc dù kéo mạnh nhưng anh ta vẫn chú ý tránh cùi chỏ bị đầu của tôi.

“Bỏ Luu Bạch ra!”, bất chấp vẻ mặt đờ đờ sát khí của cha, Sở Thừa nhìn chằm chằm vào mặt Cho, giọng nặng trịch.

“Cậu Sở, đây là vợ tương lai của tôi, cậu nghĩ rằng tôi sẽ nhường cho cậu ư?”

“Luu Bạch! Lời anh ta nói có nghĩa là gì?”, Sở Thừa để lộ rõ vẻ không tin, cúi đầu nhìn vào mắt tôi, bất ngờ giọng rít lên, tay cũng kéo mạnh hơn. Cánh tay nhói đau, bất giác tôi khẽ kêu lên. Thấy vậy Cho buông tay ra, mắt thoáng vẻ lạnh lùng, tôi ngã đuối vào vòng tay Sở Thừa. Hai tay anh quàng qua người, kéo tôi kề sát ngực anh. Mắt tôi tối sầm, chỉ nghe tiếng tim anh đập thình thịch, tiếng đập mỗi lúc một to.

“Thừa!”, tiếng cha Sở Thừa vang lên. Ông nghiêng răng ken kết tỏ rõ vẻ khinh bỉ: “Mày không nghe thấy lời Cho nói hay sao? Cô ta sắp là người nhà họ Viên rồi, mày còn định giở trò điên khùng gì nữa hả? Vì loại đàn bà này mà mày dám gây ra cơ sự này, mày điên rồi hả”.

“Bố, Luu Bạch là cô gái duy nhất mà con cần. Bố mới là người điên, lại cho cả người đến bắt Mạt Lợi đi nữa chứ. Nếu Luu Bạch và Mạt Lợi xảy ra chuyện gì, kiếp này con sẽ không tha thứ cho bố đâu!”.

Chum lên tiếng giảng hòa: “Mọi người đừng nổi nóng nữa được không? Sở Thừa, cậu đừng căng thẳng thế, buông Luu Bạch ra đã, cô ấy sắp nghệt thở vì cậu rồi đấy”. Nói xong, Chum đưa tay kéo tay Sở Thừa tách tôi và Sở Thừa ra.

Tôi thờ dốc, không khí lại được tràn vào phổi, cảm giác chóng mặt chợt ập tới, tôi cố gắng đứng vững. Tất cả mọi chuyện xảy ra ngoài sức tưởng tượng khiến tôi không thể chịu đựng, đầu óc rối bời như muốn nổ tung. Cuối cùng tôi không thể kiềm chế được nữa, tôi hét lên: “Các người đã thấy đủ chưa? Trả Mạt lợi

cho tôi. Tôi chỉ cần đưa Mạt Lợi về nhà. Các người thích làm gì, thích cướp gì, tôi đều mặc kệ. Trả Mạt Lợi cho tôi, trả cho tôi”.

Cửa bất ngờ mở ra: “Lão gia, chúng tôi đã đưa con bé đến rồi ạ, bây giờ...”.

Ông ta đang nói về Mạt Lợi ư? Tôi quay phắt đầu lại, trợn mắt nhìn người đàn ông đứng ở cửa. Rõ ràng ông ta rất khiếp đảm vì vẻ mặt của tôi, miện hả to nhưng không nói tiếp được nữa.

Chắc chắn là Mạt Lợi! Tôi co chân lao thẳng ra ngoài, phía sau có người gọi tên tôi. Nhưng lúc này, tôi đâu thèm quan tâm đến họ. Từ cầu thang, tôi lao thẳng xuống, bước chân dồn dập, trong đời tôi chưa bao giờ lấy hết sức bình sinh để chạy như thế này. Có lẽ do hoảng hốt trước vẻ ngông cuồng của tôi nên không ai ngăn tôi lại. Chạy ra cổng lớn, tôi dừng chân, phía bên kia đường có một chiếc xe đang mở cửa. Gương mặt đàn ông nước mắt của Mạt Lợi xuất hiện. Nhìn thấy tôi, Mạt Lợi vừa khóc vừa hét lớn: “Mẹ ơi!” rồi chạy ra khỏi xe hướng về phía tôi.

Tôi liếc thấy có chiếc xe buýt đang đi tới ngã ba với tốc độ cực nhanh. Dáng người bé nhỏ của Mạt Lợi đang băng qua đường, nỗi sợ hãi đến tột độ đã khiến đầu óc tôi trống rỗng. Đó là Mạt Lợi, con gái của tôi, sự sống của tôi, báu vật quan trọng nhất của cuộc đời tôi! Theo bản năng, tôi lao đến, gắng sức gạt Mạt Lợi vào vệ đường.

Tiếng phanh xe chói tai, tiếng kêu thất thanh, tiếng khóc non nớt của Mạt Lợi vang bên tai nhưng bỗng chốc tắt cả lại xa dần. Tôi ngã vật xuống dưới bóng chiếc xe buýt, cố gắng mở mắt ra nhưng chỉ thấy có cái gì đỏ đỏ như máu. Có người ôm chặt tôi vào lòng, mặt ghé sát xuống, giọng lạc đi, dường như đau đớn hơn cả tôi, ai vậy nhỉ? Tôi muốn xem là ai nhưng mắt nhòe đi: “Luu Bạch! Luu Bạch!”.

Đó là tiếng Cho, tôi cố gắng mở miệng: “Cho, Mạt Lợi...”.

“Không sao, Mạt Lợi không sao cả”, ngón tay Cho vuốt nhẹ lên mặt tôi, run rẩy. Nhưng những lời anh nói sau đó lại lạnh lùng đến rợn người: “Bác Sở, Sở Thừa, tôi vốn định cho các người một lối thoát nhưng không ngờ sự việc lại ra nông nổi này! Nếu Luu Bạch có mệnh hệ gì, các người đừng trách tôi dồn nhà họ Sở vào đường cùng!”.

“Anh nói cho rõ ràng đi, cái gì là lối thoát, cái gì là dồn vào đường cùng!”, giọng già nua bên cạnh cất lên.

Vết đỏ như máu đó bị Cho lấy tay gạt ra, trong lúc mơ màng, tôi nhìn thấy gương mặt của Sở Thừa. Sở Thừa, anh đang khóc ư? Lần đầu tiên tôi nhìn thấy nước mắt anh, vẻ mặt đau đớn, tuyệt vọng, anh đưa tay ra, không dám chạm vào tôi. Đừng làm thế, Sở Thừa! Nước mắt tôi trào ra như suối, Mạt Lợi không sao, thế là tốt rồi. Còn về phần tôi, thời gian vừa qua, đau khổ nhiều hơn hạnh phúc, tuyệt vọng lớn hơn hy vọng, thế mà vẫn không chịu buông tay. Vì thể hiện giờ ra nông nổi này là do tôi tự chuốc vạ vào mình. Anh đừng đau khổ như thế. Nhìn thấy anh trong cảnh tượng này, em thấy đau khổ, thấy khinh bỉ mình hơn nhiều.

Cho bế xốc tôi đứng lên, người trợ lý mà anh đưa tới đã cho xe đến đợi từ lâu. Anh quay đầu nói với Chum: “Chum phiền cậu giải thích cho nhà họ Sở mấy câu hộ tôi, tôi đưa Luu Bạch và Mạt Lợi về trước đây!”.

Không ai ngăn cản, anh ta bế tôi vào xe, cúi xuống thì thầm bên tai tôi: “Luu Bạch, em không sao cả, anh bảo đảm rằng chắc chắn em sẽ không sao cả!”. Giọng Cho xa dần, tôi nhắm mắt lại, từ bỏ mọi suy nghĩ, lặng lẽ để cho bóng đêm từ từ ập xuống

Chương 32

Không khí trong phòng nồng nặc một mùi thuốc sát trùng, bên tai là tiếng máy móc đang chạy, người tôi đau nhức ghê gớm, dường như đang bị một tảng đá ngàn cân đè lên người. Tôi cố gắng mở mắt nhưng dù cố thế nào cũng không thể mở được. Mọi bộ phận trên cơ thể đều không nghe theo sự chỉ huy của tôi, tôi thậm chí thở dài chán nản. Có tiếng nói chuyện và tiếng bước chân từ xa lại gần, cuối cùng dừng lại bên giường tôi.

Ai vậy nhỉ?

“Cho, chuyện xảy ra ngoài ý muốn thôi mà, tôi tin rằng nhà họ Sở cũng không muốn để xảy ra chuyện này. Lúc này, gia đình nhà họ đã bị cậu thầu tóm gần hết chỉ còn lại cái vỏ mà thôi. Thôi cậu tha cho chỉ nhà Sở Thừa đi, hà tất gì phải dồn họ vào đường cùng nữa?”

“Chum, nếu người nằm trên giường là Mạn Mạn, cậu sẽ làm thế nào?”, giọng Cho cất lên, nhỏ nhưng đánh thép hoàn toàn không còn vẻ nhẹ nhàng quen thuộc.

“...”, Chum im lặng. Chưa bao giờ tôi thấy hận sự vô tích sự của mình như lúc này. Tôi cố gắng mở mắt để hỏi cho rõ ràng. Cho, những điều hai người đang nói có nghĩa là gì? Tại sao tôi nghe mà thấy rùng mình? Lẽ nào đằng sau mọi chuyện vẫn còn ẩn chứa một bí mật đáng sợ mà đến giờ tôi vẫn chưa hề hay biết sao?

“Thế gian rộng lớn thế này nhưng Mạn Mạn thì chỉ có một.” Một hồi lâu sau, giọng Chum cất lên, vừa như muốn trả lời vừa như tự nói với chính mình.

“Thế gian rộng lớn thế này nhưng Lưu Bạch cũng chỉ có một.”

“Nhưng người mà cô ấy yêu là Sở Thừa. Cậu thông minh sắc sảo thế mà không nhận ra vấn đề sao?”

“Sở Thừa! Cậu ta không xứng đáng”, giọng Cho đánh lại, tôi sợ hãi đến tận tận tột đỉnh. Cho dù chỉ phát ra một âm thanh nhỏ thôi cũng được, lẽ nào tôi chết rồi ư? Cơ thể này đã bỏ tôi mà đi rồi hay sao?

“À, đúng rồi, vừa nãy lúc tôi lên đây có gặp Dr. William, hình như ông ta có chuyện gì muốn tìm cậu trao đổi.”

“Vậy hả? Thế để tôi đi một lát, Chum, cậu...”

“Tôi ở đây đợi cậu.”

“Ok, tôi sẽ quay lại ngay.” Tiếng bước chân của Cho mỗi lúc một xa. Dừng đi, ít ra cũng phải nói mọi chuyện cho rõ ràng rồi hãy đi, tôi thực sự muốn khóc! Đột nhiên có bàn tay ấm chạm vào mắt tôi, giọng Chum nhẹ nhàng cất lên: “Lưu Bạch, em nghe thấy rồi à? Sao mắt em động đậy nhiều vậy, em đừng khóc nhé! Cho quay về mà nhìn thấy, anh sẽ bị cậu ta xử tử ngay tại trận đấy”.

Bàn tay Chum dường như có phép thuật, cuối cùng tôi đã hé được mắt ra. Lúc đầu, mọi thứ rất mờ nhưng dần dần đã trở nên rõ ràng. ương mặt Chum hiện ra trước mắt, tôi cố gắng mở miệng, thều thào:

“Chum, vừa nãy...”

“Lưu Bạch, em rất sợ phải không?”, Chum khẽ thở dài.

“Hãy nói cho em biết”, tôi nài nỉ.

“ Anh sẽ nói, em đừng sốt ruột. Em vừa mới tỉnh lại, có cần bác sĩ không?”

Dương Quý Phi, mặc dù anh rất chu đáo, anh là người đầu tiên phát hiện ra em tỉnh nhưng bây giờ thì hơi quá đáng rồi đó! Không còn đủ sức yêu cầu nữa, tôi đành trợn mắt ra hiệu cho anh ta nói nhanh.

“ Haha, Lưu Bạch, anh đầu hàng rồi. Được, anh sẽ kể hết cho em. Thực ra, nội bộ nhà họ Sở đã có vấn đề từ lâu rồi nhưng do họ đã phát triển lâu năm trong nước, gia tộc đông đúc, cơ nghiệp cũng lớn, điều này rất thu hút các nhà kinh doanh quốc tế muốn quay về Trung Quốc phát triển, Cho đã ngầm trông gia sản nhà họ, hai năm trước đã bắt đầu lên kế hoạch thu mua toàn bộ, nói một cách đơn giản hơn là thuê tóm nhà họ Sở.”

Tôi rùng mình, con người Cho thật đáng sợ biết bao, nhưng chợt nghĩ lại thấy vô lý:

“ Thế tại sao Lâm...”

“ Nghe anh kể tiếp đã, đến đầu năm nay, thông qua nhiều con đường khác nhau, gần như Cho đã rút ruột gần hết gia sản nhà họ Sở ở trong nước. Đúng lúc ông anh cả của gia đình họ qua đời, mọi việc rối tung hết lên. Dường tưởng ông anh thứ tư nắm quyền lo liệu mọi công việc của gia tộc ở trong nước, thực ra, phần lớn cổ phần đã bị Cho mua hết với nhiều danh nghĩa khác nhau, bất kì lúc nào cũng có thể hất cẳng ông ta. Nhưng mọi chuyện chuẩn bị đi đến hồi kết thì ông anh thứ hai đang sống yên ổn ở Canada lại nóng đầu, đem toàn bộ gia sản về nước để làm ăn, khiến kế hoạch của Cho phải tạm gác lại.”

Tôi mất chữ A mồm chữ O vì quá bất ngờ. Chỉ cần nghe đến kế hoạch lớn lao và thời gian chuẩn bị công phu đó cũng đã thấy sờn gai ốc. Không phải cha Sở Thừa lấy trứng chọi với đá, tự đưa mình vào ngõ cụt hay sao?

Chum thờ dài: “Thực ra, có lúc anh cũng cảm thấy mình thật may mắn, may mà anh là bạn Cho chứ không phải là kẻ thù của cậu ta. Chơi với cậu ta bao nhiêu năm, duy nhất có một lần vì chuyện lấy vợ mà cậu ta gây chuyện với gia đình. Bề ngoài thì thấy cậu ta rất thâm hại nhưng thực ra chuyện này đã khiến mọi người phải nể phục cậu ta hơn. Sau khi cậu ta bỏ đi, nhà họ Viên tụt dốc rõ rệt. Cuối cùng, cha cậu ta đã phải năn nỉ gọi cậu ta về để nắm quyền điều hành mọi công việc của gia đình. Em có biết hiện giờ, mọi việc trong nhà họ Viên đều là do cậu ta quyết hay không? Cậu ấy đưa Lâm về nước chỉ là để tạo niềm tin với ông anh thứ hai của nhà họ Sở. Đợi đến khi ông già ngốc nghếch đó bán hết mọi gia sản, dồn tiền vào làm ăn, tưởng rằng sẽ liên kết được với Cho để làm anh cả, và người tiếp theo bị tính sổ chính là ông ta”.

Hóa ra là như vậy. Tôi nằm trên giường, mắt nhắm nghiền không nói gì, như người bị chìm trong băng tuyết. Mọi việc đều nằm trong bàn tay kiểm soát của Cho. Trong mắt của anh ta, Những kẻ ngờ nghệch như chúng tôi chắc chắn đều ngu xuẩn hết chỗ nói.

“Lưu Bạch? Lưu Bạch” Chum lại đưa tay lên: “Em đừng ngắt nữa nhé, đừng làm anh sợ, anh vẫn chưa hết mà”.

“ Em không muốn nghe nữa.”

“ Anh biết chắc chắn em sẽ rất sợ khi nghe thấy những điều anh kể. Nhưng Lưu Bạch ạ, Cho yêu em, thật đấy! Cậu ta là người đàn ông biết rõ mình cần thứ gì hơn bất cứ người nào khác. Đến lúc này đây, cũng chỉ có em mới có thể lay chuyển được quyết định của cậu ta. Nói thực lòng, anh em nhà họ Sở lúc đục bất hòa, quan niệm cổ hủ, nếu không bị Cho thuê tóm thì cũng bị người khác thuê tóm, anh không thấy có gì đáng tiếc cả. Chỉ có điều Sở Thừa, cậu ấy không phải là chàng công tử bột, không có đầu óc, Chơi với cậu ấy mấy năm nay, anh rất tin tưởng cậu ấy. Nếu cậu ấy không bị ông bố ngu xuẩn cản đường thì anh tin

là cậu ấy sẽ có sự nghiệp riêng của mình sau hai, ba năm nữa, nhưng hiện tại...”

“Chum. Anh cho em được yên tĩnh một lát được không”, tôi nhắm mắt lại, khẽ van nài.

Không có tiếng trả lời, một lát sau, cuối cùng tiếng bước chân của Chum cũng xa dần. Chỉ còn lại tôi nằm trên giường bệnh, nước mắt trào ra như suối, ướt sũng đám tóc mai bên tai.

Chương 33

Lần này tôi không còn ngủ say ly bì như lần trước nữa. Cho về phòng rồi lại đi ra, tôi nhắm nghiền mắt, coi như không biết gì. Mẹ cũng đến bên giường, nắm tay tôi khóc thút thít nhưng có bác sĩ ở bên cạnh an ủi giải thích, nói tôi chỉ bị gãy xương vài chỗ, nhìn thì rất sợ nhưng yên tâm dưỡng bệnh thì không có gì đáng ngại. Có tiền là được hưởng các dịch vụ tốt nhất, hai mươi tư giờ chăm sóc đặc biệt, mẹ muốn ở lại trông thêm nhưng lại được khuyên về nhà nghỉ ngơi.

Đến khi tỉnh giấc, tôi mở mắt thấy xung quanh tối đen như mực, phòng bệnh im lặng như tờ. Người đã đỡ đau hơn trước, tôi thử cử động ngón tay, mặc dù vẫn hơi khó khăn nhưng cũng đã có cảm giác cơ thể này bắt đầu nghe theo sự điều khiển của mình.

Cửa khẽ đẩy ra, cô y tá mặc bộ đồng phục màu hồng phấn bước đến, hỏi tôi có cần gì không? Sau khi thấy tôi từ chối, cô lại mỉm cười đi ra.

Tôi nhắm mắt lại, cố ép mình ngủ tiếp nhưng những chuyện vừa trải qua đã khiến tôi mệt mỏi rã rời. Hiện tại, tôi chỉ muốn chạy trốn, chỉ muốn quay về với bóng tối để tìm kiếm những khoảnh khắc bình yên.

Tiếng đẩy cửa lại vang lên, công tác phục vụ của bệnh viện này cũng hơi thái quá, làm phiền người bệnh hơi nhiều. Tôi nhắm mắt lại, khẽ lên tiếng: “Chị y tá, tôi thực sự không cần gì cả”.

Không có tiếng đáp, có người bước đến giường. Tay tôi bị một bàn tay quen thuộc nắm chặt. Sở Thừa! Tôi giật mình mở mắt, gương mặt anh lọt trong bóng tối, không nhìn rõ.

Trong tích tắc, mọi vật đều mờ dần, phòng bệnh yên tĩnh chỉ còn lại hơi thở của hai chúng tôi. Ngón tay anh lạnh giá, tiếng thở dài thườn thượt. Một lúc lâu sau, anh cúi người xuống, đặt nhẹ đôi môi lên tôi, run rẩy. Lòng đau tê tái, vết đau khổ tuyệt vọng của anh đã lan truyền sang mỗi sợi dây thần kinh của tôi, khó khăn lắm nước mắt tôi mới khô, giờ lại rơi lã chã. Giữa lúc mơ màng, giọng nói khàn đặc của anh vang bên tai:

“Anh xin lỗi! Lưu Bạch, anh xin lỗi!”.

Tôi biết phải nói gì đây? Đừng nói xin lỗi, thực ra người sai là em? Nói rằng đừng tự dằn vặt, đừng buồn nữa, em sẽ khỏi nhanh thôi? Hay là nói anh phải cẩn thận, Cho đã rút ruột hết nhà họ Sở rồi? Trăm nghìn câu nói đã chực sẵn trên môi nhưng hiện giờ nó không còn ý nghĩa gì nữa. Sở Thừa, chúng ta yêu nhau không? Chúng ta đang yêu nhau ư? Một tình yêu không có lời chúc phúc của mọi người, cho dù chúng ta đấu tranh, bất chấp mọi sự ngăn cản, cuối cùng vẫn là hiện thực lạnh lùng tàn nhẫn. Và cuối cùng, hiện thực đã chứng minh được rằng, mối tình này càng yêu cuồng nhiệt càng khiến con người ta đau khổ, chúng ta không thể mãi mãi yêu nhau mà từ bỏ mọi thứ. Đến ngày hôm nay, ngay cả cơ hội được ở bên nhau của chúng ta cũng bị dập tắt hoàn toàn. Tôi không nói được lời nào, cũng không tìm được nước mắt. Giây phút này đây, tôi đã bị cảm giác mềm yếu thể lương đánh gục hoàn toàn, giống như một đứa trẻ con, khóc nức nở.

Cô y tá lại một lần nữa đẩy cửa bước vào: “Anh...”.

Sở Thừa quay người, nói nhỏ với cô y tá vài câu. Ý thức được sự bất thường của mình, tôi sụt sịt ngừng khóc, nước mắt lưng tròng nhìn theo lưng anh.

Cô y tá lại khép cửa đi ra. Sở Thừa, quay lại giường bệnh, quỳ xuống, nắm tay tôi.” Lưu Bạch...”.

“Sở Thừa, Chum có nói với anh không? Cho...”

“Luu Bạch... bệnh tim của cha anh tái phát, cũng phải nằm viện”, đột nhiên anh gục mặt vào tay tôi nói.

Tôi khẽ rung mình, như thế có nghĩa là chắc chắn nhà họ Sở đã biết được ý đồ của Cho rồi. Theo tác phong của anh ta, có khi mọi việc đã đi đến hồi kết rồi.

“Sở Thừa, vậy anh...”, không biết phải trả lời anh thế nào, tôi khó khăn mở miệng.

“Hiện giờ đã qua cơn hiểm nghèo rồi. Chỉ có điều tinh thần bị sốc nặng nên mấy hôm nữa, anh sẽ đưa mọi người về Canada để cha anh có thể rời xa nơi này về đó tĩnh dưỡng một thời gian.”

Đừng nói nữa, đừng nói gì nữa, anh đến để tạm biệt em ư? Em đã biết rõ mình không thể ở bên nhau, hà tất anh lại phải đến nói những lời đó để thấy cảnh em tan nát cõi lòng.

“Luu Bạch, anh ước gì mình có thể đưa em đi, bất chấp tất cả. Ngày nào, giây phút nào anh cũng nghĩ như vậy.” Anh thu nắm chặt tay mình lại nhưng không hiểu sao tôi có cảm giác như anh đang bóp nghẹn trái tim tôi, đau đến nghẹt thở mà không thể làm gì, chỉ có thể nghe anh nói tiếp: “Nhưng hiện tại anh không thể mang đến cho em một cuộc sống hạnh phúc, vui vẻ, thậm chí cả sự bình an anh cũng không dám chắc. Luu Bạch, hiện tại điều mà anh cần làm không phải là khóc lóc than thở mà phải cứng rắn, giỏi giang hơn, mạnh mẽ hơn để có thể bảo vệ được người mà mình muốn bảo vệ, mới có tư cách được ở bên em. Anh không dám xin em chờ đợi nhưng anh sẽ nỗ lực vì em. Em hãy ghi nhớ lời anh nói”. Sở Thừa nói liền một hơi rồi đứng dậy, cúi người hôn tôi. Lần đầu tiên tôi đón nhận nụ hôn đau khổ đến tận cùng của anh. Đường như mọi khoảnh khắc ngọt ngào môi kề môi tràn ngập niềm vui trong quá khứ đã lùi xa hàng thế kỷ, không thể tìm lại được.

Trong bóng tối, anh nhìn chăm chăm vào mặt tôi như muốn khắc lại hình ảnh của tôi, lòng bàn tay lạnh giá ướt nhep, trái tim tôi cũng vậy. Rồi anh đứng thẳng người đi ra, để lại mình tôi trong bóng tối, thực ảo lẫn lộn, tôi mở mắt đến tận khi trời sáng.

Khả năng hồi phục của con người đúng là kỳ diệu, cơ thể tàn tạ như một món đồ bỏ đi của tôi ngày một khá hơn, tôi có thể ngồi dậy, xuống giường đi lại, cuối cùng có thể ra khỏi bệnh viện mà không hề hấn gì. Sau khi trải qua biến cố bất ngờ này, mọi người trong nhà đều rất cẩn thận với tôi, mọi lời nói đều tránh những chuyện liên quan đến trước kia. Cuộc sống của tôi bắt đầu trở lại bình thường, sau đêm hôm đó, không có tin tức gì về Sở Thừa nữa. Ngay cả Cho cũng chỉ đến phòng bệnh trong buổi sáng tôi ra viện, từ đó đến nay cũng không gặp nữa.

Tôi bắt đầu quay trở lại với cuộc sống thường nhật, hằng ngày đi làm, thỉnh thoảng ngồi khóc thầm trong xe, đôi khi không giữ được nụ cười trên môi với mọi người. Nhưng thời gian trôi đi, tôi cũng dần dần quen với các đi chứng nhỏ còn sót lại này. Khi nước mắt chảy xuống, tôi cũng không cần phải lau, tập trung chú ý đến bất kỳ người nào, sự vật nào không liên quan gì đến tôi ngoài cửa sổ, chỉ cần vài phút, mọi thứ lại trở về bình thường, từ ngoài đến trong, từ bề ngoài đến nội tâm.

Biết chuyện, Minh Tuệ đến nhà, kéo tôi ra ngoài cho khuây khỏa. Ngồi trên chiếc sofa quen thuộc, tôi vội bung chiếc cốc nóng lên tay. Trời đã vào thu, ngoài cửa sổ đang mưa, cảm giác lạnh lạnh.

“Luu Bạch, cậu đừng nói với tớ rằng cậu sẽ từ bỏ cả hai người đàn ông đó nhé, tớ thấy anh chàng họ Viên đó rất khá đấy. Hôm đó ở Thiên Thúy Đình, tớ nhìn thấy hết, cậu đừng làm mình mệt như thế nữa. Người đàn ông giỏi như thế mà cậu còn không chịu thì rốt cuộc là cậu muốn gì?”, không đợi tôi nhập cuộc, Minh Tuệ nói liền một hơi.

Rốt cuộc là cậu muốn gì? Câu nói này quen thuộc biết bao. Hôm tôi ra viện, Cho cũng hỏi tôi như thế, mặc dù giọng điệu hoàn toàn khác Minh Tuệ nhưng không sai chữ nào. Tôi như được quay về ngày hôm đó, Cho đứng trước cửa, đôi mắt dài hơi cười cười. Người đàn ông này, lúc nào cũng cười, làm bất cứ việc gì cũng thông dong, không vội vàng. Nhưng đến cuối cùng, mọi vẻ bề ngoài giả tạo đã bị lột bỏ, tôi đã nhìn thấy nội tâm chân thực của anh ta, dồn ép người khác, không từ bất cứ thủ đoạn nào. Với bàn tay sắt đá đó, mọi việc đối với anh ta đều dễ dàng. Giọng Cho dịu dàng, trầm lắng mà sao tôi lại có cảm giác như rất hung hỏ, ghê gớm.

“Luu Bạch, rốt cuộc là em muốn gì?”

“Cho, anh nghĩ hiện tại em còn đủ sức trả lời câu hỏi này của anh sao?” Ân nhân của tôi, người này là ân nhân của tôi, tôi không ngừng nhắc nhở mình, cố gắng kiềm chế để không quay đầu trốn chạy, tôi cố gắng nhẹ nhàng, khẽ trả lời anh ta.

“Luu Bạch...”, Cho ngập ngừng, nét mặt bình thản hơi thay đổi. Cho bỗng bước lên trước, tiến sát về phía tôi.

Cảm giác ức chế lại bao trùm như mọi lần, tôi hơi ngả người ra sau, Cho dừng chân lại, thở dài, tôi cũng không có dám ngẩng đầu lên nhìn về mặt anh ta lúc đó.

“Anh thực sự không hiểu, thực sự không thể hiểu! Em là người phụ nữ duy nhất trên thế gian khiến anh không thể hiểu. Nếu em muốn có một cuộc sống đầy đủ, Sở Thừa có thể cho em, anh còn có thể cho em nhiều hơn. Nếu em muốn có người chăm sóc, trên đời này còn ai có thể chăm sóc em và Mạt Lợi chu đáo hơn anh? Rốt cuộc là em cần gì? Em có thể nói cho anh biết được không?”

“Anh nói cho em trước, anh muốn gì?” Tôi lấy hết can đảm hỏi lại Cho.

Cho im lặng không nói gì. Lúc tôi tưởng rằng câu hỏi này không thể có được câu trả lời thì anh ta bất ngờ lên tiếng: “Cái mà anh cần là nụ cười của em dành cho anh”.

Tôi sửng người, đây là câu trả lời gì vậy? Tôi ngẩng đầu ngạc nhiên: “Em chưa bao giờ cười với anh sao?”.

“Không giống, cái mà anh cần là nụ cười giống như khi em nhìn Sở Thừa. Anh nói xong rồi, còn em thì sao?” Cho khẽ giải thích, ánh mắt sáng ngời.

“Xin anh đừng nhắc tới tên anh ấy trước mặt em nữa.” Bất giác, nước mắt tôi lại tuôn ra mà không sao kiềm chế được, tôi cúi đầu, vội vàng giấu đi. Cái mà tôi cần rất đơn giản, chỉ là được ở bên cạnh người mình yêu, chỉ là được ở bên cạnh mà thôi. Khát khao, tham vọng, vật lộn trên thương trường, gia tộc tranh giành, những điều này có liên quan gì đến tôi? Tôi chỉ mong được yên tĩnh ở bên người mình yêu, ngày ngày được thấy anh, được nhìn anh mỉm cười, thế đã mãn nguyện lắm rồi. Nhưng tất cả những điều này đều biến thành tham vọng hão huyền, hà tất anh ta lại chạm vào vết thương chưa lành khiến tôi phải tan nát cõi lòng.

Sau đó, Cho nói những gì rồi ra về như thế nào, dường như đều rất mơ hồ. Bàn tay Minh Tuệ khua khua trước mặt tôi: “Luu Bạch, đừng thần thờ như thế, cậu có nghe không thế?”.

“Nghe thấy, tôi nghe thấy rồi”, tôi trở về với thực tại, khẽ hất tay Minh Tuệ ra. “Tuệ à, tớ kể cho cậu nghe một câu chuyện. Ngày trước, Hoàng đế nước Tề muốn gả mỹ nhân Văn Khương nổi tiếng cho Thái tử nước Trịnh, mọi người đều ngưỡng mộ nhưng Thái tử nước Trịnh lại từ chối. Mọi người đều bảo Thái tử nước Trịnh ngốc nghếch. Cậu đã biết Thái tử nói gì không? Thái tử nói “Mỗi người đều có bạn đời riêng của mình, nước Tề lớn quá, không thích hợp với người ở nước nhỏ như ta”.”

Minh Tuệ bật cười: “ Cậu điên à, đến lúc này mà còn giữ trò chữ nghĩa với tớ”.

Tôi cũng cười: “Tớ còn rất nhiều chuyện hay, cậu có>

Chương 34

Vẫn có thể cười, vẫn có thể làm cho những người xung quanh quan tâm đến, tôi yên lòng trở lại. Tôi rất nỗ lực để mình được vui. Thời gian như nước chảy, róc rách mỗi ngày. Một năm sau, trong đợt kiểm tra sức khỏe định kỳ, bố tôi phát hiện ra một khối u ở lá lách. Cuộc sống yên bệnh của tôi lại một lần nữa rơi vào tâm trạng lo lắng, khủng hoảng. Ngày ngày, bố cần có người chăm sóc, Mẹ lại cũng cần người lo lắng, tôi vẫn phải đi làm, không biết sức khỏe của mẹ có chịu được không? Cuộc sống lại một lần nữa giương bộ mặt gớm ghiếc khiến tôi luống cuống, không thể vẹn toàn mọi đường.

Nhận được thông báo mổ cắt khối u của bệnh viện, tôi thần thờ đi ra bãi đỗ xe. Thượng Hải đầu thu, ánh nắng rực rỡ nhưng lòng tôi lại băng giá. Đột nhiên, tôi nghe thấy tiếng suýt xoa của một cậu thanh niên trẻ bên cạnh, đang định lườm cho cậu ta một cái thì nghe thấy cậu ta reo lên: “Masetcati! Lần đầu tiên nhìn thấy, bốc thật!”.

Tôi đỏ mặt, hóa ra là người ta khen xe ô tô, tôi lại tưởng họ khen mình. Bất giác tôi ngẩng đầu nhìn, một chiếc xe màu đen đang đỗ trước mặt tôi, một vật thể công kênh, chiếc xe bóng loáng, đẹp đến choáng ngợp. Tôi cũng choáng, không phải vì nó đẹp mà vì bản thân nó. Chiếc xe mà tôi không thấy có cái thứ hai ở Thượng Hải này đã quá quen thuộc đối với tôi, Cho đến!

“Lưu Bạch”, chưa kịp phản ứng gì, cửa xe bật mở, Cho bước xuống, mỉm cười gọi tôi. Tôi nhìn anh ta chẳng nói chẳng rằng, sự xuất hiện của anh ta khiến mọi chuyện được tôi chôn chặt trong lòng bất chợt ùa về, tôi không biết phải trả lời anh ta như thế nào.

“Không phải em đã quên anh rồi chứ?”, Cho bước đến, quàng vai tôi rồi hỏi. Tôi hơi rụt lại, cuối cùng cũng mở được miệng: “Cho, anh quay về rồi à?”.

Bất chấp sự né tránh của tôi, bàn tay anh ta vẫn để nguyên trên vai tôi, kiên định, rắn chắc. “Em đã quên những lời anh nói rồi ư? Anh sẽ rất kiên trì khi theo đuổi em”, Cho nói.

“Cho! Hiện giờ tâm trạng em rất tồi tệ, đầu óc rối bời, đừng trêu em nữa.”

“Anh biết, có phải vì chuyện cha em mô, đúng không?”, nụ cười trên môi Cho không tươi như lúc đầu nữa. “Vì thế anh phải quay lại để chăm sóc em”, anh ta nói tiếp.

“Tại sao anh biết...” Tôi ngẩng đầu tỏ vẻ kinh ngạc, nhưng ngay lập tức thảm máng mình ngốc nghếch. Anh ta đã đến bệnh viện rồi, còn việc gì anh ta không biết nữa chứ. Một nhân vật bình thường như tôi, làm sao trốn thoát khỏi tay Cho.

Bất kể tôi có muốn hay không, chấp nhận hay không, thế mạnh của Cho bắt đầu được phát huy mọi lúc mọi nơi. Thời gian sau đó, Cho nhúng tay vào mọi chuyện trong gia đình tôi. Tiền đúng là Tiền là Pt, có thể mua được phương pháp điều trị tân tiến nhất, bác sĩ giỏi nhất, sự chăm sóc chu đáo nhất và còn cả sự cảm kích của cha mẹ tôi.

Dường như chỉ trong một đêm, trong mắt mẹ, Cho đã trở thành biểu tượng của người đàn ông lý tưởng, ngày nào mở miệng cũng khen Cho tận tình với tôi thế nào, chu đáo với tôi ra sao.

Tôi không biết tâm trạng của mình thế nào. Người đàn ông này, lúc đầu là ân nhân, bây giờ lại từ chôn xa xôi ngàn dặm bay về đưa sào cho kẻ đắm thuyền. Nếu nói không cảm động, chắc chắn là giả tạo. Nhưng từ đáy lòng sâu thẳm, tôi vẫn cảm thấy sợ, nhìn thấy anh ta giống như ếch nhìn thấy rắn vậy. Mọi người

trong nhà tôi đều bị anh dỗ dành, ngoan ngoãn nghe theo, kể cả Mạt Lợi. Chỉ có tôi, từ đầu đến cuối không thể chấp nhận, gần gũi anh ta. Một người thông minh như Cho, chắc chắn sẽ thấy phần khởi vô cùng nhưng dường như anh ta không hề để tâm đến thái độ của tôi, khiến tôi không biết phải làm thế nào.

Hôm nay, sau khi đi làm về, tôi đến bệnh viện như mọi lần. Ca phẫu thuật của bố rất thành công, giai đoạn điều trị sau mổ cũng thuận lợi. Lúc này, bố đang nằm trên giường bệnh ngủ rất ngon.

Tôi chào hỏi cô y tá: “Hôm nay truyền đến mấy giờ hả chị?”.

“Hôm nay cũng phải truyền đến khuya nhưng chúng tôi sẽ trông bác, chị không phải lo đâu.”

“Tôi đợi truyền xong rồi về, đằng nào mai cũng là thứ Bảy.” Nói xong, tôi kéo ghế ngồi xuống, lấy quyển sách mang theo bên người ra đọc. Đạo làm con, lẽ nào những lúc thể hiện lòng hiếu thảo lại dựa hết vào người ngoài sao? Kể cả hai mươi tư tiếng đồng hồ có người theo dõi cũng không thể bằng người thân trong nhà. Phòng bệnh yên tĩnh, hai chai dịch truyền đã được thay, chẳng mấy chốc mà quyển sách đã đọc được hơn nửa. Bất ngờ điện thoại rung lên, tôi nhấc máy, mẹ gọi.

“Luu Bạch, sao con không về nhà? Cho đưa Mạt Lợi đi chơi lâu lắm rồi.”

“Mẹ! Sao mẹ lại để cho anh ta đưa Mạt Lợi đi chơi tùy tiện như vậy? Con đang ở viện, đợi bố truyền xong chai cuối sẽ về. Mẹ bảo Cho về trước đi, nói Mạt Lợi ở nhà, đừng đi lung tung nữa.”

“Mẹ biết con đang ở viện nhưng Mạt Lợi đòi tìm con nên Cho đưa nó đi đón con rồi. Đi được một lúc khá lâu rồi đấy, con có nhận được điện thoại của cậu ấy không?”

Lại thế nữa ư? Tôi nắm chặt điện thoại, thần thờ. “Mẹ ạ, sao mẹ tự nhiên lại trở nên dễ tính thế, người ta bảo đưa cháu đi là đưa đi, bài học lần trước vẫn chưa đủ sao?”, tôi nghĩ thầm rồi vội vàng kết thúc cuộc nói chuyện, bước đến cửa sổ, nhìn xuống dưới.

Quả nhiên, vật thể đen sì nổi bật đó đang đỗ dưới bãi xe trống trải. Trời đã tối, phần lớn xe đến thăm bệnh nhân đã ra về, bãi đỗ xe trống không. Tôi không muốn mất thời gian gọi điện nên vội vàng đi xuống. Đứng cạnh xe là cậu thanh niên đã quen mặt, nhìn thấy tôi liền cúi đầu chào: “Chị Luu Bạch, anh Viên và bé Mạt Lợi đang ở trong xe”.

“Sao anh lại lái xe?” Trong ấn tượng của tôi, Cho chưa bao giờ mượn người khác lái chiếc xe này, tôi dừng chân lại, thắc mắc.

Cậu thanh niên mỉm cười, không h người nhà họ Viên, ngay cả nụ cười cũng được rèn dũa vào đấy: “Anh Viên sợ bé Mạt Lợi nằm một mình ở sau xe không an toàn nên gọi tôi đi cùng để lái xe”.

Tôi gật đầu, đưa tay kéo cửa hàng ghế sau, cảnh tượng trước mắt thực sự khiến tôi dở khóc dở cười. Vó hộp Mc Donald và đồ chơi vút la liệt trên hàng ghế da đắt tiền. Mạt Lợi gục đầu vào ngực Cho, tay túm chặt vạt áo ngủ ngon lành. Và Cho – một người luôn gắn với hình ảnh chính tề, chín chu – đang cẩn thận ôm Mạt Lợi trong lòng, tóc xõa trước trán, có phần hơi rối, trông rất vụng về, luống cuống. Trông thấy vẻ mặt của tôi, Cho có phần ngại ngùng: “Đừng cười! Mạt Lợi cứ thế này ngủ, anh không dám nhúc nhích, bây giờ làm thế nào nhĩ!”.

Không ngờ một người mưu lược đầy mình như Cho cũng có ngày hôm nay. Tôi mỉm môi, định nín cười nhưng cuối cùng không chịu được bật lên cười. Không cần soi gương cũng biết ngay cả long mày tôi cũng cong lên. Tôi đưa tay đón Mạt Lợi, vỗ vào má con: “Con gái, đừng ngủ nữa”.

Mạt Lợi nói mê gì đó trong lòng tôi. Bất chợt, tôi bị Cho kéo vào xe, giọng anh ta vang lên bên tai: “

Lưu Bạch, chính là nụ cười này!”.

Anh ta đang nói gì vậy? Tôi vội vàng quay đầu, má chạm vào môi anh ta, nóng hổi, bất giác hai má tôi đỏ bừng.

Chương 35: End

Mọi chuyện là như vậy, tại trăng đến Rằm rồi. Trăng sẽ tròn hay tại cuối cùng tôi đã đầu hàng?

Những ngày sau đó, Cho điềm nhiên bước vào cuộc sống của tôi. Sức khỏe của bố tôi đã hồi phục nhưng Cho vẫn ở lại Trung Quốc. Chỉ cần có thời gian lại đưa tôi và Mạt Lợi đi chơi khắp nơi. Đôi khi nhìn thấy cảnh anh và Mạt Lợi chơi đùa với nhau, lòng tôi cũng thấy vui vui. Vì tôi mà người đàn ông này đã hi sinh rất nhiều. Nếu sự hi sinh này dồn vào sự nghiệp, không biết Cho sẽ thu mua được bao nhiêu công ty. Nếu nói không hề cảm động thì tôi cũng quá sắt đá.

Thu qua xuân tới, mọi người xung quanh tôi cũng bắt đầu chấp nhận sự tồn tại của anh, ngay cả bản thân tôi cũng bắt đầu mặc nhận điều này. Dần dần, Cho hỏi tôi có thể sống cùng anh hay không? Có lúc anh đem Mạt Lợi tỏ về âm ỉ: “Luu Bạch, em không thấy để Mạt Lợi chơi một mình, không có em sẽ rất buồn sao?” hoặc: “Baby, em định để phí tuổi xuân của anh đến bao giờ nữa? Mặc dù tuổi xuân của anh không ngắn ngủi nhưng cũng không thể chịu cảnh giày vò mãi thế này được.” Anh nói nửa đùa nửa thật khiến lần nào tôi cũng phải dở khóc dở cười.

Nhưng vết thương chôn chặt trong lòng tôi vẫn thỉnh thoảng nhói lên đau đớn. Nhiều lần tôi phải lựa lời nói khéo nhưng dần dần, vẻ thất vọng khó giấu của anh đã trở thành gánh nặng nhất đối của tôi. Mùa hè đã đến, Cho đã ở Trung Quốc gần một năm. Hôm nay, chúng tôi đi chơi công viên Thế Kỷ, Cho còn chuẩn bị một chiếc điều để chơi đùa với Mạt Lợi.

Tôi ngồi trên bãi cỏ, neho mắt nhìn theo họ. Ánh nắng rực rỡ, bóng Cho và Mạt Lợi khiến tôi tưởng chừng như cách rất xa nhưng đồng thời lại có cảm giác chỉ cần với tay là tới. Anh quay đầu nhìn tôi, đột nhiên đưa dây cho Mạt Lợi, rồi bước về chỗ tôi.

“Luu Bạch, em có thấy vui không?”

“vui.” Tôi gật đầu rồi chỉ vào làn đựng thức ăn: “Anh có uống nước không?”. Cho mỉm cười, lắc đầu, ánh mắt sâu lắng, dịu dàng: “Bọn mình cứ như thế này đến hết cuộc đời, em thấy thế nào?”.

Tôi ngửa mặt lên trời, lòng như có tiếng sấm rền vang vọng lại. tiếng cười giòn tan của Mạt Lợi như từ ngoài trái đất vọng lại. Thấy tôi không trả lời, anh cúi người, nắm chặt tay, lấy đà kéo tôi dậy.

Bàn tay Cho, mãi mãi ấm áp, kiên định, chứa đầy sức mạnh. “Anh ta là người đàn ông luôn biết mình cần gì”. Tiếng Chum vang, lên tai tôi. Sống với những người đàn ông như thế, thực sự không phải lo lắng cho tương lai ư? Lòng chợt ấm lại, tôi nhắm mắt, cố nén cảm giác đau nhói trong đáy lòng, đang trào dâng xuống. Có lẽ, tất cả những điều này là cái được gọi là số phận chăng? Tôi yếu đuối ngỗ, giây phút này, cuối cùng tôi đã từ bỏ đấu tranh, hé môi mỉm cười với anh rồi nói: “Có nghĩa là gì? Không có hoa hồng, không có nhẫn, ngay cả động tác quỳ xuống cũng bị bỏ qua hết ư. Đây là cách cầu hôn của nhà họ Viên hay sao?”.

Tay Cho bất ngờ bóp mạnh, mắt mở to. Tôi nhìn thấy mắt anh vụt sáng, tràn ngập hạnh phúc. Vẻ mãn nguyện đó hiện rõ trên gương mặt, không hề giấu giếm khiến tôi cũng thấy vui lây, bật cười thành tiếng.

“Hoa hồng và nhẫn thì có gì là khó Luu Bạch, em ở đây đợi một lát, anh sẽ quay lại ngay!” Cho buông tay ra, quay đầu, vừa định ráo bước rồi chợt nhớ ra điều gì, quay người ôm chặt vai tôi và hôn. Mất hơi tôi lại, đôi môi Cho mềm mại và mềm mại, khẽ đặt lên trán tôi, nhẹ nhàng dịu dàng. Chưa kịp đợi tôi nói gì, anh

bèn chạy đi. Dáng đi nhanh nhẹn như chàng trai trẻ đang nhảy chân sáo.

Tôi nheo mắt mỉm cười, ánh nắng chan hòa, chiếc loa trên thảm cỏ đặt cạnh tôi đang bật một bản nhạc trữ tình. Bất ngờ một giọng nói trong trẻo cất lên: “ Hôm nay là ngày thành lập Quân đội nhân dân, xin tặng bài hát này cho những con người đáng kính nhất của đất nước chúng ta. Xin mời các bạn cùng thưởng thức” . Ngay lập tức nhạc dạo, một bài hát quen thuộc vang lên, nụ cười trên môi tôi tắt ngấm, ký ức bất chợt ùa về.

Trong bóng tối, gió từ đâu thổi tới, song Hậu Hải gọn nhẹ, thoang thoảng hương sen. Sở Thừa khẽ kéo tôi: “Luu Bạch, bọn mình ra nhảy đi”. Các đôi trung niên đang say sưa nhảy nhưng nhìn không rõ mặt. Mặc dù bài hát Cách mạng nhưng giai điệu du dương, Sở Thừa bước tới, hai tay kéo mạnh, tôi còn đang thần thờ thì đã bị anh ôm trong vòng tay, hai chân luống cuống suýt ngã nhào. Anh khẽ cười, đôi môi ấm áp chạm vào trán tôi: “Luu Bạch, anh yêu em”.

Luu Bạch, anh yêu em. Không còn nữa, tình yêu đó, mãi mãi không còn nữa! Tìm thất lại, tôi che mặt, lấy hết sức bình sinh để ngăn hai hàng nước mắt sắp trào ra. Đột nhiên, tôi có cảm giác ánh nắng bị che mặt, có bóng người nào đó đang bao trùm lấy tôi.

Mắt thấy hơi lóa, trước mặt có người mỉm cười đưa tay về phía tôi. Động tác quen thuộc, cảm giác quen thuộc vì đã xuất hiện rất nhiều lần trong mơ nên tôi không phân biệt rõ là thực hay là ảo.

Tôi thần thờ, không biết phải làm thế nào. Ánh nắng rọi vào mọi thứ đã rõ hơn, không phải Sở Thừa, chỉ có Cho mà thôi. Bàn tay anh vuốt nhẹ lên mặt tôi, giọng vẫn cười đùa như trước: “Luu Bạch, anh vẫn chưa quỳ xuống mà em đã mừng phát khóc rồi hả?”.

Trong tích tắc, mọi kỷ niệm lại lùi xa và miền ký ức, tôi nắm chặt tay, nhìn anh mỉm cười.

Cuộc đời con người tựa như một chuyến tàu tốc hành một chiều, phong cách dù đẹp đến mấy cũng dần dần lùi xa. Chỉ mong Cho sẽ là bầu trời bao la trong những năm tháng sau này, êm ả thanh bình, ngược mặt nhìn lên, vẫn mãi mãi ở bên nhau.